Ketabton.com

له ماهر-Maaherچینل

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اِنس او جِن سره خبرې

لنډې کیسې

لیکوال: سید داود قادري

لومړی چاپ چاپ

۱۳۹۸ \ ۲۰۱۹

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

له اِنس او جِن سره خبرې

لیکوال: سید داود قادري

خپرندوی: شهباز خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد

چاپ وار: لومړی

کمپوز: پخپله لیکوال

ډیزاین: نعمت الله پیردوست

چاپ کال: ۱۳۹۸ل\۲۰۱۹م

چاپ شمېر: ۱۱۰۰

د کتاب د ترلاسه کېدو ځای

لومړۍ پته : شهباز کتاب او قرطاسیه پلورنځی: د بي بي حوا عالي لیسې تر څنګ، حاجي زمان کوڅه څلورم نمبر دوکان افغانستان.

اړیکي شمېرې: 077692008-0797920008

دوهمه پته: روغانیوال کتاب پلورنځی: اسحاقزی مارکېټ، لاندیني پوړ، جلال اباد ښار افغانستان.

اړیکي شمېرې: 0787830302-0772994040-0787868816

دریمه پته: فتح الله قرطاسیه او کتاب پلورنځی: د کندز ولایت د دښت ارچي ولسوالۍ بازار: اړیکي شمېرې: 0783443052

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکلړ

ډالۍ ۵
سريزه ٦
د ليکوال څو خبرې ۷
خانګړې مننه ۸
په کيسې کې ۹
د مخاطبينو لپاره څو کربنې ۱۰
شپون او جنون !! ۱۱
د پيريانو مـور!! ۱۳
لـويه بلا او دوه بچي!! ۱٦
د پېري ملګرى ۱۸
سپين ږيرى پېرى!! ۲۱
پـه سـپـين کـفن کـې پېـرى! ۲٤
لنډي او واړه پيريان!! ۲٦
پـه چيـنه کـې پـيري!! ۲۹
((۹)) کلن هلک او د پيريانو بازار!! ۳۱
د غــوا پـه بـڼه پـېرى!! ۳۵
غــرور او بــې اعتــباره ملګــرى ! ۳۷
ثبت صفا! منزل اسان ! ٤۱

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده مزدور! ۴۷

پست پیریان! ۵۱

په خان باور! ۵۳

بد نصيبه او غريبه ! ۵۶

تاوې د پیریانو لومړنی هدف ۵۸

نابيره پيرى!! ٦١

بې وفا ملګرى؛ بې وفا دنيا! ٦٤

سخت تازولی ؛ سخت خواريږي ٦٧

مرګ په وعده دى! ۷۰

کمزورې بلا! ۷۳

د پیریانو مولوي!! ۷۷

د پیریانو سره مناظره! ۸۳

شوخ پیرى!! ۸٦

د بدو مینه! ۸۸

ويرجنه او غمجنه مينه! ۹٤

خونکاره سړى! ۹۸

بې وسه کونډه! ۱۰۲

بې شکره مالدار! ۱۰۷

د زور مينه! ۱۱۰

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما هغه درنو او محترمو والدينو (مور او پلار) ته چې زه يې د آدب هغه سالم رقابت تـه هڅـولی يـم چې، خپـل د هيـواد لپـاره دوه جملـې ليکلـی سـم. او هيڅکلـه بـه ونـه توانيږم چې احسان يې ادا کړم!

يوه ځانګړې ډالۍ زما درونـد او زړه تـه تـېـر ورور طلحـه کاکړ تـه چـې اوس د مسـافرۍ شـپې او ورځـې د فرانسـې هيواد د پاريس په ښار کې سبا کوي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د مهربانه پروردګار (ج) په سپېڅلي نامه!

السلام علیکم و رحمة الله و برکاته!

که د بشر او عشر ډګر ته پام وکړو نو زموږ فکر کي د انساني بدلون او تمدون ځیني اطلاعات او مالومات راڅرخي او په دې پوهېږو چي د انساني پیدایښت په لومړیو کي ژوند ډېر ساده او پیاده وو. له یوې خوا د انسان فطرتي غوښتني او له بلي خوا په نړۍ کي نوی رواج انسان دې ته اړ کړ چي، د ژوند په بېلابېلو برخو کي وده وکړي، چي همدا لاملونه په تدریجي توګه ددې سبب سول ننۍ عصري نړۍ ته موږ ګوته په غاښ ناست یو.

ما هم د یو خوان په حیث چي ددې نړۍ ددغه عصري رواج څخه لېري پاتي نه سم خپل د ژبي او هیواد د لا ودي لپاره مي دا څلورم اثر دی چي د پښتو ادب ته یې ډالۍ کوم.څکه چي ژبه مي حق رابانـدي لري ترڅو خدمت ورته وکړم او زما مسئولیت دی چي دغه حق یې په سره او خوږه سینه اداکړم.

په دې هیله چي دغه څلورم اثر مي هم د پښتو ادب ته یو ځیز وي! او درانه هیوادوال وکولی سي چي ورڅخه خپل ادبي تنده خړوبه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال څو خبرې

ژوند اسان دی، په ژوند کې انسان دی ، انسان کې شیطان دی ، شیطان کې خورا توان دی، توان خورا ګران دی او ګران تاوان دی،تاوان هم ببخښې بې شــــان دی.

ژوندون ته مبارزه په کار ده مبارزې ته وسله په کار ده، وسلې ته بیا واسطه په کار ده، واسطې ته جذبه په کار ده او جذبې ته وظیفه په کار ده.

خان چې د چا سیال نه کړې ژوند به خوشال نه کړې، خوشال بـه پـه بـنـه حال نه کړې، حال به دې خپل مال نه کړې او مال بـه دې خپل کـمال نـه کړې.

بسم الله الرحمن الرحیم!

پورته چې مې کومې جملې او کلیمې لیکلې دي په ټولو کې مې خپـل د ژوند او خوند موضوع او تنوع را اخیستې ده. ژوند یوه لویه مانا لـري څـوک چې په دې مانا پوی نه سي او دغه لفظ تشخیص نه کړي، هغه تـه بـه خـورا د ژوند او پیوند شپې او ورځې ګراني سي.مُمکن زیاتې ستونزې موږ او تاسې په دغه لفظ کې ولرو خو د نه حلېدو لامل یې دغه هم کېـدلی سـي چـې، مـوږ د ژوند مانا او دنیا نه ده درک کړې.

د ژوند غلامان تل هڅه کوي چې له دوی څخه بل غلام لوړ مقام ونه لري چې دا لامل دی چې انسان و یوه داستان ته په خـورا ډېـرو کړکېچنـو حـالاتو خان اړوي. مهمه هم نه ده چې موږ دي هغه کـسان مشـخص کـړو چـې کـوم کـسان داسې حالاتو ته زمینې برابروي، ځکه چې خـانګړي نـه دي بلکـې ددې نړۍ ټول غلامان همداسې فکر او ذِکر لري. دلته به خان پخپلـه د جمالاتـو او کمالاتو سرحد ته رسوې بلکې د بل چا څخه به هیله نه کوې.

په خورا خوږې او افغاني مینې

سید داود قادري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړې مننه

نړۍ يو ګډ کور دی چې، په هغه کور کې بيا انسان اوسېږي. خو څېنو بيا دا فارمول له ذهن څخه کښلی دی نو ځکه د انسان د مرستي لاس لنډ سوی دی.

خو اوس هم په نړۍ کې داسي څېني اشخاص پيدا کيږي چې د انسانيت مينه ورباندي ماتېږي. څېني داسي کسان سته چې د انسانيت مثال يې په نورو کې هم ژوندی کړی. دلته سړی فکر کوي چې انسانيت خپلوانو پوري تړاو نه لري بلکي دا ښکلی صفت د خدای تعالی ج په بنده کې خوندي دی، هغه که هر څوک وي خو يوازي يو انسان وي.

زه هم نن درته د داسي کس صفت کوم چې، د علم هغه ډېوه يې زما په زړه کې لګولې ده چې اوس يې تاسي مطالعه کوئ. ګوهر په دريابونو کې ډېر سته خو، دې ته هم يو داسي کس بايد پيدا سي ترڅو ګوهر ته يې تشويق کړي او هغه له درياب څخه را وباسي او بيا يې ددې خوار ملت په درد درمل کړي.

((طلحه کاکړ)) زما هغه ناليدلی ملګری او ورور دی چې، د نړۍ د يوې ليري فضا څخه يې زه هڅولی يم ترڅو زما په بدن کې پټ علم ښکاره کړم او ددې ملت د درد يو ناڅيزه درمل ترې جوړ کړم.

طلحه کاکړ اوس له هيواد څخه بهر د فرانسې هيواد په پاريس ښار کې خپل د ژوند شېبې تېروي. په دې هيله چې يوه ورځ يې د ګران هيواد په جنتي خاوره کې ووينم او د لومړي ځل لپاره ورسره لېدنه وکړم.

(زه دې د پوره احسان منندوی يم وروره)

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کيسې کې

کيسه خوږه ده، ترخه ده. تېره ده، پسته ده. بنيښه ده. بنه ده ببخي نه ده
ممکن څوک ورته ځېل د نظره وګوري خو، ځيني ورته له ځبره ګوري!
خيني چوکاټونه ورته لري خو، خيني بيا ورته ذهنونه لري!
يا به يې له ځانه ليکي ؛ يا به يې له جهانه ليکي!
خيني مخاطب په نظر کي نيسي خو، خيني بيا مرتکب
خيني د دنيا مني خو، خيني بيا د هيچا
خيني له فکره کار اخلي خو، خيني له ميکره
خيني له هنره استفاده کوي خو، خيني له ډګره
خيني ملت په ذهن کي نيسي خو، خيني دولت
خيني دردونه لري خو، خيني شرطونه
خيني يې له زوره ليکي خو، خيني يې له اوره
خيني يې له ميني ليکي خو، خيني يې له ويني
خيني مومن خان خوښوي خو، خيني سلمان خان
خيني جنګ خوښوي خو، خيني بنګ
خيني ملاله خوښوي خو، خيني ګل پاڼه
خيني کمال خوښوي خو، خيني شال
خيني درمل پکښي غواړي خو، خيني توکل
خيني خوند ترې اخلي خو، خيني پند
خيني يې په ځبر ګوري خو، خيني يې له پېغور

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخاطبینو لپاره څو کرښې

د بشر د پیدایښت ګام د خطا او وفا سره یو ځای اینودل سوی دی!
ما خپل د هیواد د ابادۍ او ودې لپاره دا ناچیز اثر چاپ کړ، ترڅو د علم او ادب مینوال وکولی سي چې ادبي تنده پرې ماته او خړوبه کړي. ما تر ډېره هڅه کړې چې داسي لفظونه او لغاتونه استعمال کړم چې د پښتو ژبې د مشهورو لهجو څخه د یوې حق هم راپسي ډېر رانه سي.
دا چې زموږ لویه ستونزه داده چې، د هیواد په کچه د لیکلو یوه معیاري لهجه نه لرو نو ځکه ځیني وخت زما غوندي غریب لیکوالان د ستونزو سره مخ کېږي.
ما خپل د کمزوري ذهن پر وزن دغه کتاب (د انس او جن سره خبري) داسي لیکلی چې، له یوې خوا مخاطب اغیزمن کړي او بیا مي ورته خپل نظر د هري کیسې په پای کي لیکلی دی، چې د نصیحت بڼه لري او شخصي نظر مي هم دی. کیسې مي ټولي هغه رښتني کیسې دي چې پر ځینو انسانانو باندي خپل په ژوند کي تېري سوي دي او بیا ما له هغوی څخه لیکلي.
که بیا هم راڅخه په کومه برخه کي تېروتنه سوې ما وبخښئ او تاسي یې له خان سره اصلاح کړئ. ځکه چې انسان له تېروتنو خالي نه دی، دا ځکه چې زموږ نبي کرامو او صحابه کرامو هم تېروتني کړې دي او بیا الله ج بخښلي دي.

په وروستیو جملو کي درته دا وایم چې راسئ ددې هیواد د ابادولو لپاره متې راونغاړئ او کار ورته وکړئ. ضد او کینه پرېږدئ یو او بل تشوق کړئ، ترڅو پرمختګ وکړو او دې دردناکه ملت ته مو خیر ورسېږي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپون او جنون !!

توره شپه وه، سپوږمۍ د شنه اسمان پر مخ د خالونو او ستورو په منځ کې گرځیدل او را گرځېدل.

ما مې خپل مېږي را وشړلې، ترڅو کور ته يې بوځم او وې رسوم.په بسم الله را ولاړ سوم سپين او خيرن لرگی مې راواخيست د چاوو پيالې مې په زوړ څادر کې و پيچلې، يوه د پاسه بله د بغل غوټه مې ورکړه او تر ملا مې وتړلې.

د مېږو تر کنگسو غوږونو مې خپل اواز ورسوی او د کور پر لور مې حرکت ورکړ.په دغه ورځ له ما سره کوم بل شپون نه وو، چې را سره د مالونو په بيولو کې مرسته وکړي. زه هم ورو، ورو را روان سوم.

د لارې په اوږدو کې وم ومې کتل چې، يو څه مېږو بلې خوا ته مخه نيولې ده او پر بل لورې رواني دي. زه هم په تشويش کې سوم، چې څه کيسه به وي!! ورغلم تر څو په اصلي موضوع خان پوی کړم.

خو کله چې ورغلم ومې کتل چې يو تور څيز ناست دی، د لاسونو تولې گوتې يې نه سته پرې دي او مېږو ته وايي : پې، پې په عزت اوسې! پې، پې په عزت اوسې !!

خپل د پرې گوتو لاسونه ورته نيوروي او همدغه جملې ورته تکراروي.

کله چې مې دا حالت وليد، ژبه مې گونگې سوه، غوږونه مې کانه سوه، شولډې مې پنډې سوې، ټول بدن مې لړزې واخيست.

لار رانه ورکه سوه او ددې سره بلې نړۍ ته داخل سوم. هڅه مې وکړه چې ددغه حالت څخه خان وژغورم.

خو د بدن هيڅ غړي مې ملتيا نه راسره کول. ترڅو خان له دغه حالت

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخه را وباسم. خو بس په وروستيو کي مي خپل رب (ج) راياندي ورحمېدی چي، حياة کُرسي مي ذِهن ته راغله او ومي ويل، وروسته مي پر ځان چوُپ کړل.له هغه وروسته د ځان په ګټه پوی سوم چي اوس پر ښه کېدو يم.

نو په ډېري سختي مي ځان له هغه حالته را خلاص کړاو مېږي مي را وشړلې او حرکت مي را وکړ.کله چي کور ته را ورسېدم.

د کورنۍ ټول غړي مي په رنګ پوی سول. ټول راته هک پک سول، چي ستا رنګ ولي داسي زېړ سوی دی؟ خدای مه کړه بېرېدلی خو نه يې؟ زه چي ډېر بېرېدلی وم، ورته مي ټوله کيسه بيان کړه. هغوی چي کله کيسه واورېده، ډېر افسوس يې وکړ او وې ويل: چي کاش يو بل کس هم درسره وای، ترڅو در باندي دا حالت نه وای راغلی.

زه تر سهاره هغسي په يخ او وام کي پروت وم. نه څمکي خای راکوی او نه مي زړه سکون را بخښۍ.

بلاخره وروسته د څو ورځو او شپو مي بيا يو څه د ښه کېدو احساس وکړ.

له هغه را وروسته دا دی اوس په تورو شپو کي مېږي نه راولم او نه هم د شپې ناماوم ځايونو ته سفر کوم. ځکه چي ډېر بېرېږم چي بيا راسره ياد عمل تکرار نه سي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چېري کيسې ته فکر وکړو او ووايو چي دغسي پېښي يو طبيعي حق دی! مُمکن غلط فکر مو کړی وي.

علت يې دا دی که موږ د شپې په دغسي-شيانو باندي کار ونه لرو، نو طبيعي حق له کومه سو؟!!!

نو هر کله چي انسان دې ته ورته موضوعاتو سره مخ کيږي، بايد له پوره فکر او ذکر څخه کار واخلي، ترڅو د نړۍ د يوه افت څخه ځان وژغوري.

او ددې تر څنګ به يې ځان ته کومه ستونزه هم نه وي اړولې. ځکه چي په نړۍ کي د ځان ژغورني اصُول همدغه دي چي، په داسي حالاتو کي بايد د عقل پروسه ډېره قوي کړي، ترڅو ځان ته کوم زيان ونه رسوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیریانو مــور!!

کوچنی پیالــه وه. د شنو چاوو ډکــه وه. پـر سر مي را وا ړول او ومـي څښل!

وروسته مي د شنو نصـوارو سـپین قـطي را واخیـست او د چــپه لاس د ورغـوي خـــخه مـي ووهـــی او ور وامـي ړول. د نـړۍ د مــادي او معــنوي خیالونو کې غرق و پرق سوم.

پر سُور بالِښت پروت نوکـیا موبایل ته مي زنګ راغی! ومـي کتـی چې کشـر اکـا مي اړیکه نیولې! نصوار مي توففف کړل او مـوبایـل ته مي جـواب ورکړ!!

-ورته مي ووېل : بلې!

-کاکا مي: جوړ یې؟

- کاکا مي : هو ښه یم ستاسي څه حال دی، د کورنی غړي مو ښـه دي؟

-زه :مننه کاکا جانه تاسي ښه یاست؟

-کاکا مي : ژوندی اوسې، ټـول ښه یو!هلکه ته به داسي وکړې چي زه نـن یو ځای خـم،تـه ماښـام راسه زمـوږ کـورته ځکه چي ماشومان یـوازي دي!

ما وېل: سمه ده کاکا جانـه، تـاســي بېخـي بــې غمــه اوســئ زه مــاښام درځم ستاسي کور ته. تـاسي پخیـر خپل د موخي ځای ته ولاړ سئ.

د کاکـا سره مي په موبایـل کي اړیـکه پرې کړه.د کا کا کور مي کــه څــه هـم زموږ کور ته نـژدې وو، پرېکړه مـي وکړه چي مـاښام د ډوډۍ نـه وروسته بـه ورسې!

همداسي مـي وکـړل، ماښام تېر سـو مـا مــي هـم د اکـا د کـور پـر لـوُري

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت وکړ. کله چې مې د اکا کور ته نږدې سوم، د اکا د کور تر څنګ چې کوم چناران دي؛ له هغه ځایه د ماشوم ژړا راغله.

کله چې مې دا حالت خپل په غوږونو واورېد ، ور منډه مې کړه ترڅو د چنارانو خوا ته ورسم، چې دلته ماشوم څه کوي چې ژاړي ؟!!

کله چې د چنارانو خوا ته ورغلم، ورته ومې کتل چې دننه په چنارانو کې یوه سپین سرې ښځه ناسته ده او په غېږ کې یې یو ماشوم دی .هغه کراروي.

ما فکر وکړ چې شاید د اکا مېرمن وي د کورنۍ سره به یې کومه خبره راغلې وي او خپه سوې به وي. حرکت مې ور وکړ. کله چې ورته نږدې سوم او نه ورته خبر سوم ومې کتل چې ښځه د انسانانو په څېر نه ده! جګ قد یې دی.

بېخي بَل ډَوَل ده. بدن مې لرزې واخیست څکه چې پوی سوم کیسه خرابه سوه!

د دواړو ژامو غابښونه مې د ډېرې بېرې نه کړپې کاوه. لاسونه مې بې واکه سوه. حیران پاتې سوم چې اوس څه وکړم؟!! بلاخره مې څه چې زده وه، ومې ویل او پر خان باندې مې چُپ کړل!

له هغه وروسته مې د بدن غړو یوځه په فعالیت پیل وکړ او شا ته مې په ډېرې ستونزې مخه کړه او را منډه مې کړه. کله چې کور ته را ورسېدم دروازه مې په ډېر شِدّت سره خلاصه کړه او په کور ورننوتم، ماشومانو ټولو چیغې کړې، چې څه وسول؟؟!!!!

بلاخرَهَ کېښناستم ماشومانو ته مې ډاډ ورکړ چې هیڅ خبره نه سته. خو کله چې سهار سو، ماشومانو ته مې د تېرې شپې کیسه بیان کړه.هغوی هم ډېر وبېرېدل او ژمنه یې وکړه چې بیا به د شپې چنارانو ته نه ځي !

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

.هر کار چې ترسره کیږي حتمن په عمل کې د خان سره یو لامل لري.که چیرې دغه شخص د شپې و چنارانو ته نه وای ورغلی، نو بیا به دومره ستونزه له کومه کېدله؟

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه خبره ده چي، انسان غرَضي څيز دی.
خکه ورته په ژوند کي خيني ستونزي او خنډونه پيدا کيږي. هيڅکله بايد انسان په دغسي حالاتو کي و دې ته ورته شيانو باندي کار ونه لري! ترڅو په ستونزو کي راگير نه سي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـویه بلا او دوهَ بچي!!

د لوی او نعمت لرونکي ذات خدای (ج) شنې دبنتـي وې، تکي شنې غونډۍ به وې او څاروي به پکښې ګرځېدل.

شپون مي تـه وو د ماشـومانو مـور راته وويل : چي سرېه ! نن شپون نه سته تـه اړيـن یې، چي د هغـه دنـده پـه مخـه وې سې.نـن د عبـدالقيوم کاکـا وراره، جان محمد راغلی وو! چـي پـلانـکي، کاکا تــه وواېـه چي ننـه شپه به مېږي او رمې ته څـروې!

سپين لمر د شنهَ اسمان پرمخ په تېرېدو سو، بلاخره ژر سو او پـرې وتـی چي ددې سره مابنام سـو.زه هـم د دنـدي دِ اجرا کولو لپاره د مېږو پـر لـور روان سوم.د نيمه شپـه وه، د مېږو رمه مي د غونډيو پر لوري و څـرول.

ورو، ورو د مېږو پـه ګـامـونـو روان وم. چي يـو وخـت مي وکتـل چـې يو لـيري خای ته مي پام سـو، چـي يـو څيـز دی د اوبـو د ذخېـرې سره يوځـل اخوا واوړي او بيا دې خـوا واوړي.

فکر مـي وکړ چي شايد دوه مـرغـومان وي؛ را وبه يې شـړې!

کله چـي ورغلم ور نـژدې سوم. و مي کتـل چـي مرغومـان خـو تـور دي،دا خـو ډېر غـټ مالومېږي.ددې لپاره چـي خان نـور هم ډاډه کړم نـور هم ورنژدې سوم.کلـه چي مـي پـه خبر ورته وکتـل چي يـوه غټه بلا ناسته ده او دوه داني بچي يـې اخوا دېخوا ورتـه اوړي او را اوړي او مـتي ورسره کوي ! کله چي مـي دا حـالـت ولـيد پر بـدن مـي يـخـه تـبه راغله!

د بدن خـواک مي له لاسه ورکـړ. څه چـي مـي زده وو، هغـه مـي پـر خـان چُپ کـړل او شا تـه مي ورو، ورو حـرکـت راوکـړ او مېږي مـي د کـور پـر لـوُر وڅرولې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېر بد وضعيت مې خان تر کوره راورسوی. کله چې کور ته راورسېدم په ډېر بد حالت کې وم. خپلې مېرمنې ته مې ټوله کيسه بيان کړه. هغه چې د کيسې په اورېدو سره سخته پرېښانه سوه ژر يې کمپل او تلتکان راواخيستل او زه يې پکښې پټ کړم!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيرې د کيسې د پېښېدو علت وڅېړو؛ دا به راته څرګنده سي، چې ياده کيسه د غُربت څخه رامنځته سوې. ځکه چې هيڅ څوک هم لېوني نه دی، چې د شپې پر يوه بجه را ولاړ سي او په دومره خطر ناکو غونډيو کې څاروي وڅروي، خو د موضوع اصلي اړخ دا دی

چې يو څوک نه بايد خپل خان خپل د مال لپاره په دغسې شپېو کې قُرباني کړي.که چيري دغه کس خپل مېرې په دغه شپه نه وای ويستلي تر سهاره به مېږې مړې سوي وای؟!

خو مالومه خبره ده چې د پوښتني جواب نه دی!

او که اوس د پوښتني بل اړخ ته پام وکړو! که چيري دغه کس ته هغه بلا مخ ور اړولی وای نو څه فکر کوې چې دغه کس ته به يې تاوان نه وای اړولی؟

نو څرګنده سوه چې بايد انسان د ژوند په ټولو چارو کې له پوره دقت څخه کار واخلي!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېرۍ ملګرې

د معمول له مخې د شپې لخوا ټول وګړي خوب کوي،خو د مېرمني دنده دا ده چې د شپې لخوا خيني تا تمامه کارونه بشپړ کړي!

زه هم را ولاړه سوم، تور پوړنې مي پر سر کړ، ستړګي مي په لاسونو ومږلې د خېمې څخه بهر راووتم د شين اسمان په غېږ کې سپوږمی پرته او پر اړخونو يې ستورو چاپه وهلې وه، لکه د پېغلې پر زنه چې مور د خيال او ناز خالونه وهلي وي.

د وړو کاسه مي راواخيستل او د اشپز خانې پر لوري مي حرکت راوکړ.کله چې روانه سوم، د شا لخوا يو شين کالي سړی راغی او زما په شا باندې يې ولګه واچول.

چې ددې سره مي ټول بدن دروند سو، ساه مي بنده سوه فکر مي وکړ چې يو چا مي په اوږو باندې د هندوکُش غر کېښود. بدن مي لړزه واخيستل او خپل د خان په غم اخته سوم.

په زړه کې مي پاک خدای ته زارۍ شروع کړې چې، زما سپېځلې ذاته!زه ستا يو عاجزه بنده يم. ته راباندې رحم وکړې او ته مي مددګار سې. زه مي په همدغو زاريو بوخته وم، وروو، ورو مي بدن سپک توب احساس کړه.

خو بلاخره هغه شين کالي سړی مي له اوږو څخه کښته سو او د ستړيا اهونه مي ترخوله ووتل. يو وخت وو، چې د ماشومانو پلار را باندې ږغ اغږ وکړ چې د پلانکې موري پاسه چې ناوخته دی ولاړه سه وَږة دې واغړه! ستړګې مي پرانيزلې ومي کتل چې خير و خيرت دی او هرڅه خوب وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خير راپاسېدم ډوډۍ مې پخه کړل د کورنۍ غړو ته مې د شپې تېره سوې کيسه بيان کړه، هغوی راباندي وخندل چي خوب دي ليدلی او د شپې لخوا خلک هر ډول خوب ويني.

بلاخره ! د ماسپښين خوا وه لاړم د کلي د مُلا څخه مي د تيري شپې د خوب پوښتنه وکړه .هغه ته مي ټوله کيسه بيان کړه.

هغه وخندل ويل : د تشويش د وړ خبره نه ده، ته د شپې ستوني ستخ بيده سوې يې ځکه درباندي ياده واقعه راغلې ده.

هر کله چي تاسي ويدېږئ هڅه وکړئ چي په راسته اړخ باندي بيده سئ.چي ددې سره به مو هم اسلامي رُکن ادا کړی وي او هم به مو ددغې-افت څخه خان ژغورلی وي.

د خپڅکي په نامه يو څيز دی هغه د هغه کسانو سره سر او کار لري چي د شپې ستوني ستخ پرېوځي، نو بيا دغه اڧتورباندي خان اچوي. چي ددې سره انسان ډېر په تکليف کيږي.

که پورته اسلامي ذِکر سوې طريقه هر مسلمان ادا کړي،نو نه به دا ستونزه ورته راولاړه سي او نه به هم په تکليف سي.

ځکه چي د خدای تعالی پر دنيا باندي د نعمتونو تر څنګ خيني افتونه هم سته چي له هغو څخه يو هم دغه شمېرل کيږي، چي د بيده او بې پروا انسانانو سره کار لري او دنده يې داده چي،يو انسان څومره په عذابولی سي هغومره يې په عذابوي او دردوي.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيري موږ او تاسي د اسلام مبارک دين و څينو لارښونو ته پام وکړو د ژوند په هره برخه کي د بريالیتوب سره مخ سو.

که بر عکس په دغه لارښوونو عمل ونه کړو مُمکن ډېري ستونزي راتله په ژوند کي پيداسي.

د کايناتو سرور او د خدای ج د ګران رسول حضرت محمد مصطفی (ص) و حادث ته که پام وکړو هغه فرمايي : تاسي د خوب په وخت کي پر ښي اړخ باندي پرېوځئ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کيسې

د کيسې نوعيت ته که پام وکړو دغه کيسه هم د غلط پرېوتلو له امله رامنځته سوې ده، چي دغه مېرمن ستوني ستخ پرې وتلې ده.

نو بايد د اسلام مبارک دين پلويان و دغسې مسائلو ته جدي پاملرنه وکړي، ترڅو د دنيا د ناوړه پدېدو ښکار نه سي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری پېری!!

د لمر ژړ پای ته ورسېد. د ځمکې او اسمان پر مخ د تورې شپې اغېزه ځرګنده سوه.

ورور مې کور ته رانوتی وېل: څه مو پخ کړي دي، زما سره مېلمانه دي؟!

مور مې ورته وېل: زویه غوښې او ورجې مو پخ کړي دي!

بلاخره مې مېلمنو ته ډوډۍ ور وړل د ډوډۍ وروسته زه د حویلۍ څخه بهر راووتم. زموږ د کور مخ ته ایرې پرتې وې.زما فکر نه وو پر هغه اېرو وختم او هلته مې جواب چای رفع کړ.

کور ته راغلم ومې کتل چې د کور په حویلۍ کې یو ښایسته ماشوم ګرځي او خالپوسي کوي. ما مې ګوته په غاښ ونیول د فکرونو په تړۍ کې ډوب سوم. فکر مې وکړ چې شاید د کور ماشوم مو وي او له خوني څخه به بهر راوتلی وي.

حرکت مې ور وکړ ترڅو وې نیسم او بیرته یې خوني ته بوځم چې کوم تاوان ور ونه رسېږي.

کله چې زه ماشوم ته ورنژدې سوم راڅخه یې منډه کړه ما هم ورپسې منډه کړه ترڅو وې نیسم خو ماشوم د حویلۍ څخه بهر ووتی!

کله چې د حویلۍ څخه بهر ور ووتم ماشوم یو ځل راڅخه ورک سو!! ومې کتل چې زموږ د کور په مخامخ پټي کې یو سپین ږیری سړی ولاړ دی او ماته یې لاس وښوری چې دلته راسه!

پر بدن مې یخه تبه راغله غوږونه مې کنګس سول. بدن مې لرزه واخیستل په ماتو بندونو ور روان سوم. کله چې ورغلم راته یې وېل کښېنه او غوږونه ونیسه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما چې ژامې یوله بله نښتي وې خبره مي نه سـواى کـولی. بلاخره سپینږیري سړي تر غوږو ونیولم او د خمکي خوا ته یې راکش کړم.

پر اوږو مي سپور سو او زما سر ته یې خپل سوکان بند کړه پـه وهلو یې شروع وکړه...

ما هرڅه چغې ورته وهلې چې ته څوک یې او ولي مي وهې؟!

سپین ږیری سړی چي ډېر په غُصه وو وېل: ته ولي پر هغه اېرو کښېناستلې او زموږ یو ځوان دي خپل تر پښو لاندي کړ او په شهادت دي ورسوی؟!

ما ورته قسمونه اخیستل چي ما دا کار نه دی کړی! خو سپین ږیري هغې وهلم!

کورنی چي مي ډېره وارخطا سوې وه او زما په پلټلو پسي یې تول خایونه پلټلي وه.

بلاخره یې زه پیدا کړم او تولو را منډي کړه او راته یې وېل : ته ولي دلته داسي ناست یې راپاسه خو کورته؟!

ما ورته وېل: نه سم تللی پر اوږو مي یو سپین ږیری سړی ناست دی نه راځخه کښته کیږي او وهې مي!

مشر ورور مي د کلي مُلا سره اړیکه ونیول او توله کیسه یې ورته بیان کړه!

مُلا ورته وویل : چې د ورور و غوږ ته دي موبایل ونیسه. مشر ورور مي همداسي وکړل. زما غوږ ته یې موبایل ونیوی او مُلا خپل د مؤنه شروع کړه.

بلاخره مي سپین ږیری سړی له اوږو څخه کښته سو. په سبا بانـدي د هغه مُلا خوا ته ورغلو هغه راته خیني تعویذونه راکړه.

راته یې وویل: چې ته د شپې لخوا پر هغه اېرو بې بسم الله کښېناستلی یې کومې چې ستاسي د کور مخ ته پرتې دي، چې په دغه وخت کي تا د پیریانو یو ځوان تر پښو لاندي کړی او هغه دې وژلی دی او اوس ته اړین یې چي هر کال یو پَسه حلال کړې او په خلکو یې تقسیم کړې، ترڅو زه پیریانو ته قناعت ورکړم.

ما چي د مُلا صاحب خبري واورېدې او بیا مي خپـل د کـور اقتصادي ستونزو ته نظر وکړ،خدای سته پـه زړه مـي د غُربـت تـود بـاد راغـی او ډېر خواشیني سوم.د مُلا صاحب د خبرو وروسته دا دی، زه اوس هر کال یـو پَسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلالوم او په خلکو يې تقسيموم.

خو دا اړينه نه ده چې، چې زه پيسې لرم او که يا!

خو بايد يو پُسه پيداکړم او حلال يې کړم.

او بيا يې خپل د ټولني په مېشتو خلکو باندي تقسيم کړم. ترڅو پيريان خوشاله کړم او ماته د بيا لپاره کوم زيان وانه ړوي.

●

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

مور تل وايو چي د شپې بايد په هرځای کي چي مور ناسته ولاړه کوو، بسم الله ووايو. څکه چي دا نوم انسان له ډېرو بلاوو څخه ساتي. مور د سترگو ليدلی حال وليد چي پر اېرو بې بسم الله کښيناستل څومره تاوان دغه کس ته واړوی.چي هم مريض سو هم بايد هر کال يو پُسه حلال کړي. مهمه نه ده که دی پيسې لري او که نه خو بايد پُسه واخلي او حلال يې کړي. نو بايد انسان چي د شپې هرځای وځي بسم الله ووايي؛ او د اېرو څخه ځان ليري وساتي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپین کفن کې پېرۍ!

د توري شپې ډېره برخه تېره سوې وه د مُلا اذانونو ته کابو دوه ساعته پاتې وه!

په گرم کمبل کې پروت وم، پلار مي راغی وېل : بچیه پاسه ورسه مابنام مو هغه کولاغ سهي نه وو تړلی شاید اوبه رایله سوي وي.

زه هم په ماتو بندونو راولاړ سوم او د کولاغ خوا تـه مـي حرکـت وکړ. کله چي ورغلم ومي کتل چي د کولاغ په څنګ کـي یـو سـړی ولاړ دی او سـپین کفن یې اغوستی زما خوا ته گوري.

کله چي مـي سـړی ولیـد! د بـدن خـواک مـي لـه لاسـه ورکـړ. زړه مـي وربېږدېدی. بسم الله ویل مي پیل کړه او شا ته مي رامنډې کړې.

کله چي کورته راورسېدم رنګ مي تک ژړ سوی وو.

پلار مي راته وېل : هلکه څه کیسه ده، چي دومره وارخطا یې؟! کیسه مـي ورته بیان کړه. پلار مي مُسکی سو وېل : د تشویش د وړ خبره نه ده. مه ورخطا کېږه! شاید سترګي دي په کومي وني لګېدلي وي.

زه پوی سوم چي، پلار مي زما د صحت او د نه بېـرې لپاره وویـل! کنـې وني نو کله سپین کفن اغوندي او که وني سپیني هم وي نو دا بیا کله امکان لري چي ونه دي د انسان په شکل څان جوړکړي او بیـا دي ماتـه د انسـان پـه شکل کې ودرېږي ما دي وبېروي.

خو لنډه دا چي ډېر زيات بېرېدلی وم.د څان سره مي پرېکړه وکـړه، چـي له دې وروسته به یوازي بیا دغـي څای ته نه ځم.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

د کيسې اصلي اړخ ته که پام وکړو د غفلت ځخه رامنځته سوې ده. ولي بايد انسان دغه ډول دروند او خطرناکه ځای ته د شپې لخوا ولاړ سي؟! که د اوبو رايله کېدو غم وکړو، نو که ټوله شپه اوبه رايله سوې وای نو هغه به څنګه تړلي وای؟ د هغو درد به چا دوا کړی وای؟ خو مالومه خبره ده چې د کم فکر ځخه دغه ډول پدېدې توليدېږي او بيا داسي نتيجې په تمه وي چې د هغه جوړېدل او بنه کېدل خورا ستونزمنه وي. په داسي حال کي چې که انسان لږ د عقلي پروسې ځخه کار واخلي نو هيڅکله به هم دغسي کار رامنځته نه سي او نه به هم د دومره تاوانونو شاهد و اوسي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډي او واړه پيرياڼ!!

په ژوند کي ځيني شيان وي، چي پر ته له هغه ژوند ناشوني وي، چـي لـه هغه جملو څخه يو هم کور ته نفقه برابرول دي! که دي نفقه برابره کړه نـو ښـه دی او کـه دي بـرابـره نـــه کړه بيا نو مالومه خـبره ده چـي پـه پـيدا کولـو پسي به يې ګرځي.

په کلي کي مي روزګار سخت سو، مجبوره سوم چـي يـو خـای ولاړ سـم چي، هلته غريبي يوڅه ښه وي. يو چا راته يو ځای وښود چي هلته ډېره ښـه غريبي کيږي.ما هم همداسي وکړل! بلاخره د موخي ځای ته راورسېدم. کـار مي د ښتنو په بتۍ کي پيل کړ.

ورځ پای ته ورسېدل. شپه سوه.ګورم که نه ګورم چـي واړه، واړه خلـک دي لرګي يې په لاس کي دي او هغه خلک پرې وهې کوم چي يې د ورځـي لخوا په بتۍ کي کار کاوه.

ما مي په ناتوانه زړه د دوی تماشه کول. خو لنډي پيرياڼ دومره بې رحمه دي چي نه په ماشومانو دريغ کوي او نه په لويانو او همدغه ورته وايي : تاسـي ولي دلته کارکوئ؟! تاسي ولي د شهيدانو په قبرونو پوري ملنډې وهئ ؟!

لنډي پيرياڼ و يوې خيمې تـه ننوتـل او هلتـه يـې ماشـومان ډېـر ووهـل وروسته د ماشومانو پلار چي ډېر په غُصه سوی وو، و لنډي پيريانو ته يې وويل :که تاسي نراڼ ياست نو ولي ماشومان وهئ ؟! ماته راسئ چي نـر او ښـځه مـو مالومه سي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبري په کولو سره سپين ږيري سړي ته يو غم جوړ سو او لنډي پيريانو وربانـدي راکـش کـړه سـپين ږيـرى سـړى يـې بنـه ووهـې.
بلاخره لنډي پيريانو وويل: چي تر سبا پوري مو دلته ونه وينو! هر څنګه چي کيږي له دې ځاى څخه ځانونه ورک کړئ!!

ما چي دا کيسې واورېدې ډېر زيات وبېرېدلم. شپه مو په يـو حـال تېره کړه.په سبا باندي مو امنيتي خواکونه په خبر کړه هغوى هم راغلل او خپل د نا ترسو او وحشي وسلو خولې يې لنډي پيريانو ته وربرابري کړې.

کله چي دوى څو ټکان وکړل لنډي پيريان پرې را مخته سول، خو جالبه دا وه چي امنيتي خواکونو هرڅه ټکان پرې کول، خو پـر لنـډي پيريـانو يـې هيڅ اغيزه نه کـول.چـي زمـوږ دغـــه چـــاره د پــيريــــانو پــر وړانــدي نـاکــامــه ســوه.

په بله ورځ مو ديني عالمان را وغوښتل او هغوى مو ددغي ضوع څخـه بـا خبره کړه هغوى ورغلل د لنډي پيريانو سره يې مناظره پيل کړه.

پيريانو ورته وويل : چي موږ مـسلمان پيريـان يـو او پر دې ځمکـه چـي ستاسي خلک خبتي جوړوي او بيا هغه خبتي سوځوي دلتـه يـو وخـت شهيدان سوي وه، چي ستاسي د خلکو په دغه ډول کار هغه شهيدان زورول کيږي.

خو بلاخره دلته بيا هم پيريانو قناعت ونه کړ!موږ ورپسي-بيا د استوګني سيمي يو بل مشهور عالم د مناظرې لپاره واستوى.

• دا ځل يې دومره مراعت کړى وو چي، زموږ سره يې يو سرحد مالوم کړ او يوه لويه کربنه مو وکښل چي نه به دوى له هغې سرې کربښي را اوښتل او نه به موږ له هغې کربښي څخه ور اوښتلو.

ما هم يو څو ورځي تيري کړې او بيرته مي خپل کـور تـه حرکـت راوکـړ. اوس يې مالومات نه لرم چي په هغه سيمه کي به څه شي تيرېږي!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د کيسې نوعيت بيا هم د فکر په سالم رغښت راڅرخي. انسان نه بايد داسي ځاى خپل د سوداګرى ډګر وګرځوي چي هلته هم ، دده او هـم يـې د مـال خطر وي. لکه د يادي کيـسې ځاى.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا چې دغسې واقعه پېښېږي نه باید دومره مناظرو ته انسان دوام ورکړي چې دا هم یو ناسم کار دی.علت یې دا دی یو ځای چې د دومره خطر شاهد سو نو بیا به په هغه کې د ښځگنې راز له کومه پیدا سي؟!

نو باید انسان د سوداگرۍ په ټولو چارو کې د اسلام مبارک دین احکامو او لارښونو ته پوره توجه وکړي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه چيــنه کــي پــيري!!

د شپې د پای برخه وه او د سهار شپبې را لنډېدلې.

زموږ د کور خوا ته يو چينه ده. غوښتل مې خان هغې چينې ته ورسوم او غُسل وکړم همداسي مې وکړل. له کوره مې حرکت را وکړ.

چنه زموږ د کور په پای کې د يوې کوچنۍ غونډۍ لاندې وه.کله چې زه د چينې خوا ته ور نژدې سوم. ورته خبر سوم چې په چينه کې يـو بـل کـس لمبېږي!

زه د چينې څخه پناه د يوه توت ساهې ته کښېناستم.ترڅو دغه سـړی لـه چينې څخه راووځي.

د انتظار ډېر حد مې تېر کړ د شـنه اسمان سـتورو تـه مـې کتـل ورو، ورو کمېدل.پوی سوم چې سړي زيات وخت تېر کړ سر مې ور پورته کـړ او ومـې توخل!

څو شېبې وروسته سړی د چنې څخه راووتی ما ورته پخپلـو سـترګو کتـل، کله چې سړی راووتی يوځل لوی سو او بيا لنډ سو!!

دغې چارې مې د زړه رګونه يو له بله سره ووهل.

ما ددغې وحشې او ډارونکې شېبې تماشه کول چې سړی زما د سترګو پـر وړاندې ځای پر ځای نادرکه سو! حالت مې نور هم نازک سو!! ددې پر ځـای چې چـينې ته مخه کړم.

کلېمې مــې پـــر خـــان شروع کـــړې او د کــور پـر لـور مې په يـــوه ناورين حالت کې حرکت راوکړ.وخـــتونه ډېـــر ووتل خو تر اوسه مې د هغه وام اغېزه په زړه کې ده.

او هر وخت راته د بې وسی احـساس راکوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د کیسې د نوعیت اړخ دا دی چې د بې احتیاطۍ څخه پېښه سوې ده. انسان نه باید په دې ډول حالاتو کې د شپې لخوا و چینې ته راووځي.

په داسي حال کي چي پېری تل په چینو باندي گرځي او را گرځي.

نو کله چي په دې پوهېږو چي پېری تل پر چینو او اوبو باندي گرځي، نو ولي دغسي خالاتو کي چینې ته ځو؟

نو پایله یې مالومه سوه چي،تاوان یې خپل د لاسه ورپېښ سوی.نو ځکه خو مشرانو هغه متل ویلی چي : خپله لاسه گله لاسه!

یاني اکثره وخت خپل د لاسه انسان ته پېښېږي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

((۹)) کلن هلک او د پیریانو بازار!!

د تنکی او غوړېدلې خوانی پر دُرشل یې نوې پښه ایښې وه. مور وغوښتل چې په دغه ګُل باندې د مکتب چاپېریال ښایسته کړو. چې بلاخره مو مکتب کې شامل کړو.

ځیني پوهان نظر لرې او وایې : چې په ژوند کې په ورځې پسې- شپه سته.په بهار پسې خزان سته.په انسان پسې تاوان سته. ځیني د سترګو نظر لري او ځیني بیا په سترګو کې خنجر لري.

یو ورځ مور د کور و مخ ته خپل د سوپې سره ناست وو. پر تولنیز ژوند مو خبرې کولې.

او پر یو او بل مو سندرې کولې. مور د خور مجلس په دوام کې وو، چې زموږ د کور شهزاده راغی.

هغه شهزاده چې پورته مو لږ تعریف ورځخه وکړ. مور مې ورپاڅېدل او وې غوښتل چې ښکل یې کړي چې په یو خل هلک پورته سو او وخمکې ته بیرته ګوزار سو! مور او زموږ د کورنی غړو پرې ورمنډه کړه او چغې یې پرې پیل کړې!

که څه هم دا پېښه مور ته نوې نه وه خو بیا یې هم ودردولو ځکه چې زموږ د کور ماشوم او شهزاده همدغه کس وو. بلاخره مو هلک راپورته کړ او سپین د نور ځخه ډک مخ مو له تورو او بدرنګو خاورو ځخه ورته پاک کړ.

موږ د تل په ځبر پوی سو، چې ګزار پیریانو ورته ورکړ. ځکه چې هر وخت به ورته پیریانو دغه ډول بې رحمه ګوزار ورکوی.یوه ورځ بل بیا هم

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې کیسه پېښه سول.مازدیګر وو مور مې دوډۍ پخول ورور مې ورتلې ورته
وېل : موري ! يوځه دوډۍ خو راکړه وږی سوی یم!
- مور مې : ودرېږه زويه اوس به دېګ پوخ سي، د خوړو سره به يې يو
خای وخورې!
- ورور مې : موري ډېر وږی یم خدای خبر دېګ کله پوخ سي! بس وځه
دوډۍ راکړه خورم يې.
- مور مې : ودرېږه زويه پر تا باندې څه سره ده چې دومره بېړه کوې!
د مور په دې خبره مې ورور باندې بيا هغه څپه راغله. يو ځل پورته سو او
له خمکې سره ولګېدی. پلار مې مشر ورور ته امر وکړ چې په منډه ولاړ سه او
د کلي پير خبر کړه او ورته ووايه :پلار مې درېږي- را استولی يم، ما ته له
موضوع له وړاندې ورسره شريکه کړې ده.
ورور مې هم پرته له کوم ځنډه د پير صاحب خوا ته ورمنډې کړې. مور را
منډې کړې، مظلوم او بې وسه شهزاده مو را پورته کړ. په مظلومو او بورو
سترګو کې يې د بې وسۍ جملې له ورايه ښکارېدلې!مور مې ورته په ژړغوني
اواز ووېل : بچيه ستا تر مظلومو اوښکو جار سم، ما خو ستا ځخه دوډۍ نه وه
ګرځولې! خو ماوېل د دېګ سره به يې يو ځای وخورې.
زما پر مظلوم ورور چې پيريان حاکمان وه.
زما و مور ته يې ووېل :چې ستا زوی نه وو وږی، بلکې موږ وږي وو.
- مور مې : سمه ده چې تاسې وږي واست خو ما دا بهتره وګڼل چې د دېګ
سره يو ځای ګرمه او پسته دوډۍ وخورئ.
پيريان : اې سپين سرې ښځې ! ستا پکې کار نه وو. موږ چې هر ډول
غوښتل تا بايد هغه تر سره کړې وای.
موږ مو د ګلالي ورور په بدن کې پټ پيريانو سره په مباحثو کې وو، چې
مشر ورور او پير صاحب يو ځای را ورسېدی.
کله چې پير صاحب را ورسېد، ورور مو ځای پر ځای سم سو. پير صاحب
د حال پوښتنه وکړه چې څه کيسه ده؟!
موږ ورته د تېرې شپې کيسه بيان کړه. پير صاحب ووېل :تاسې لږ ليرې
ځای ودرېږئ! چې زه ځېل کار تر سره کړم! موږ همداسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليري ودرېدو.

پير صاحب مي ورور ته ور نژدې سو. زما ورور يې د شهادت د ګوتي تر سر ونيوی او دمُونه يې شروع کړه. چي بس په يو خل مي بيا ورور ته پيريان راغله!

پير صاحب خپل په دروند لاس زما ورور په خپېره ووهی. مور پوی سو چي په اصل کي يې پېری ووهی. پير صاحب زما د ورو په بدن کي پټ پېري څخه پوښتنه وکړه : تاسي څوک ياست او ولي دغه ګلالی ماشوم زوروئ؟

پيريان : پير صاحب مور هندوان يو! او دغه هلک مو خوښ سو نو څکه يې زوروو.

پير صاحب : نور مو دلته ونه وينم چي، دا هلک بيا و زورئ، کنې کار مو درکوم!

پيريان : سمه ده پير صاحب بيا به نه کوو. له دې وروسته به له دې هلک سره سر او کار نه لرو.

د پير صاحب دغه د مونو تر يوې لنډې مودې پوري ګټه وکړه. د يوڅه وخت وروسته مي بيا پر ورور باندي پيريان بنکاره سول.

دا خل يې د پير سره هم درمل نه وو. يو خوا بل خوا مو منډې تررې وکړې، خو کومه پايله يې ورنه کړه. يوه ورځ مي پلار ته چا په غزني ولايت کي يو زيارت ښودلی وو.

پلار مي تر يوڅه وخت وروسته همداسي وکړل. زما ورور يې د غزني هغه زيارت ته راوستی. د غزني ددغه زيارت ګټه دا وه چي هغه کسانو چاره به يې کول چي پيريان به يې درلودل.

پلار مي کيسه کوي چي کله چي مي راوست نو په هغه زيارت کي مي د دوو ساعتونو لپاره بندي کړ او وروسته ورغلم را ومي ويستی، چي رک روغ دی.

بلاخره يې زما ګلالی ورور کور ته راورسوی. زما يو اکا يې پوښتني ته په هغه ساعت راغی او زما پلار ته يې مبارکي ورکړه. اکا مي و پلار ته وويل : مبارک دي سه وروره، وراره خو مي ماشاءالله جوړ دی!

پلار مي : مننه زوندی اوسې وروره. هو وروره بس دا خل مي داسي کار

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړ چې په ژوند به بيا ړغ اغړ ونه کړي.ددې سره مې يو ځل بيا ورور په قبر سو او زما د پلار خوا ته يې وويل : اې سپين ږيرې! هيڅکله دا خبره مه کوه. مورې هيڅکله ستا د زوی ځخه نه خو!

مور پوی سو چې بيا هم څه پيريان دي او زموږ ګلالي ږغوي لټږوي.

ددې خبري په کولو سره مې د پلار پر مبارک مخ د ځيګان ګونځې له ورايه ښکاره سوې.ځکه چې د نازولي زوی دغه افت ډېر زوروی.د پلار تر څنګ زمونږ نور د کورنۍ غړي هم ډېر پريشان وه.

تل مو خپل د ورور غمجنه او مظلومه خبره په ذهن کې انځوروله او دغې چاري به مور ته ډېر يې دربغه غم راکوی.

د اقتصادي، ټولنيز، طبي ،سياسي او فرهنګي ستونزو تر څنګ مو خپل ددغه ماشوم غم پر اوږو اضافي بار وو.

خو دا ځل د خدای ج فضل وو نسبت و پخوا ته ښه سو! هر کله به چې پيريان ورباندي راغله مور به ورسره خپل باندار کوی.

ددغه باندار لړی تر دې حده اوږده سوه چې زما ورور په ټول چم او ګاونډ کې مشهوره سو.بس اوس مو هم همدغه ژوند دی تيرېږي.

ځيني وخت مې په ورور باندې خپل ساعت تيروي او ځيني وخت يې يو ځای بل ځای بيايي.

خو د شکر ځای دا دی چې اوس يې د زيارت ځخه راوېستلو وروسته بيا نه دی په عذاب کړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

کيسه مو ولوستل په رښتيا هم د درده ډکه وه.خو پر دې دنيا ځيني داسي شيان ډېر سته چې و انسان ته د سر دردی ستر لامل ګرځېدلي وي.

چې ژوندی بيلګه يې د همدغې کيسې د لوبغاړي ورکولی سو،خو ددې هرځه حل دا بولم چې د اسلام مبارک دين د هر درد دوا دی او د هر درد وضاحت پکښې سته.چې ددغه درد او کيسې درد هم پکښې دی.

نو لازمه يې بولم چې ددغه هلک درد بايد دده کورنۍ د اسلام مبارک دين په اړوندو لار ښونو سره کړی وای!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غــوا په بــنه پــېرى!!

د سبعه ايز دود او رواج له مخي به چې هر کله چا زموږ په کلي کي د کوز دې وروسته نيم ولور ادا کړ، هغه زوم کولى سوه چي د خُــر کور ته ازاد تـګ را تګ وکړي.

ما هم دغه مرحلې بشپړي کړي وې او د خوانى پر دُرشـل مي تـازه پـښـه ايښې وه.

يوه شپه د خُــر د کور ښخه را روان سوم خپل د کور پر لوري.

يو زوړ بايسکل مي پلار راته په ډېر نـاز او پيـاز اخيـستى وو.زما د مـزل د لاري جوړښت داسي وو چي توله لار د انارو باغونو اخيـستې وه.

زه هم د خوانى په نشې کـي وم د بېرې او خطـر احسـاس مـي د سره نـه بېژندى. وړاندي له دې چي خپل کـور ته ورسېږم، فکـر مـي وکـړ چـي شـايد بهتره وي چي د کور نه مخکي بايد په کاريزکي ولمبېږم.

بلاخره بريکړه مي وکړه او د کاريز خوا ته راغلم. بايـسکل مي د کاريز غاړي ته ودروى او په اوبو ور ګډ سـوم.

وخت هم داسي دى چي د شپې ډېره برخه تيره سوې وه.

سبوږمى پر شنه او د خالونو ډک اسمان کي ځلېدله او رڼا يـې د ځمکـي ډېره برخه نيولې وه ماته يې خپل د مينې د ياد تصوير راتازه کوى.

او داسي فکر مي کوى چي زما مينه زما سره خوندي ده رانه لـيري نـه ده. ددغې شپې سبوږمى دومره ښايـسته وه چي د ښايـست انعکاس يې د الله ج تـر بنده ګانو رسوى.

ما يو خو غوپې/غوټې ووهلې او سر مي را پورته کړ تر خو د سـترګو ښخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې اوبه پاکې کړم پام مې سو چې، د کاريز په يوه اړخ کې يو عجب خيز لمبېږي!!

ټول بدن يې د غوا دی خو سر يې بيا د انسان دی!

کله چې مې دا حالت وليد ډېر زيات يې وويرولم!

ژر مې بر خان باندې حياة کرسي شريفه وويل او ځپ مې کړل.

په ډېر بېړې مې د اوبو خخه خان را وويستی او بايسکل مې برې سوی جامې، مې را وا خيستلې او د کور پر لور مې رامنډه کړه.

کله چې کور ته را ورسېدم وضعيت مې ډېر زيات خراب سو مور مې را وينه کړه او د تيرې سوې صحنې کيسه ور واورول.

هغې راباندې خپل د مهرباني پوړنې وغوړوئ او به کمپلونو کې يې پټ کړم.په سبا باندې ورغلم او خپل پانې سوی بايسکل مې را ويستی .

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

موږ ټل وايو چې د خوانۍ مرحله ډېره د نښې مرحله ده.

خو دغه نه بايد د عقل د بروسې خخه نه وي ليرې ! خکه چې هر هغه خه چې د عقل د بروسې سره اړيکه ونه لري ممکن ډېرې ستونزې را ولاړې کړې لکه پورتنۍ کيسه!

که چيرې هغه دغه کس شرم نه وای کړی او راغلی وای خپل کور ته او په راحته لمبېدلی وای نو دومره وام او بېره به له کومه کېدل!!

په داسې حال کې چې ده د شرم د سرحد خخه هم پښه ور واړول.دده د کورنی به شغول يې د خر کور کورنی هم خبره سول، نو دلته شرم ډېر سو که کم!

نو بايد هره بريکړه د عقل د بروسې سره ډېره اړيکه ولري! او که ليرې وي نو مالومه خبره ده چې، دغسې ناوره کار به ورسره کېږي.

او بيوه بله مهمه خبره دا چې خپنې هغه رواجونه چې بې مانا دي او ددې ملت د هرتی کړنې بر خلاف دي بايد له منخه ولاړ سي، خکه چې نر گټې يې تاوانونه زيات دي. برته له دې چې خلکو ته ستونزې جوړې کړې به گټه لرې او نه هم د چا به خير دی، چې ژوندې بېلگه يې پورته کيسه ورکولی سو.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــــرور او بـــې اعتــــباره ملگــــرى !

خيني کسان ادعا کوي چي نړی ښايسته ده. شايد دا هغه کسان وي چي د ژوند په أصولو پوهه وي، خو خيني بيا ددې خبري برعکس فکر لري او وايي چي نړی بدرنگه ده! هغوی هم مُمکن يو عقلي فکر او دليل ولري.

دوه ملگري وو! يو احمد نومېده او بل محمود نومېده.

احمد او محمود دومره خواږه وه چي د چم او گاونډ هم پکښي فکر سو. دوی به چي د ژوند هره کړنه ترسره کول يوله بل څخه بـه يې سـلا او مشـوره اخيستل.

آن تر دې چي يو بې ژوند وو او بل يې هم اکسيجن ! دوی بـه جـامې، خواړه، کړه او وړه ټول يو ډول کول. دغـه دوو نانـدارو او بې شـانو ملگـرو د ډېرو خلکو توجه خانونو ته راجذب کړې وه.

حتی تر دې چي چا به هم انډيوالي کول نو دغه به يې ويل : چي نر سه د احمد او محمود په څېر انډيوالي وکړه !!

ژوند وو تېرېدی يوه ورځ احمد و محمـود تـه وويـل : محمـوده ! کـه تـه چيري پاچا سوې نو زه به دي لومړی وزير يم ؛ که زه چيري پاچا سوم نو ته به مي لومړی وزير يې!

- محمود : سمه ده د زړه سره تر دې خو ښه او بهتره خبره نه سته! تـه تـل خپل د خان په ډول ښايسته خبري کوې.

ژوند دی تېرېږي لمر ولوېږي شپه سي او سپوږمی پناه سي بيا لمر را پورته سي!

وخت داسي راغی چي احمد او محمود يـو او بـل سره لا درکـه کـړل. يـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت محمود په ښار کې تيرېږي ګورې چې احمد به چيرې پيدا کړم! په دغه وخت کې اخبار پلورونکي منډې وهي او همدغه وايي : اې مسلمانانو خبر سئ چې د هيواد نوی پاچا و ټاکل سو.

ما هم د اخبار پلورونکي څخه يو اخبار را نيوی، تر څو وې ګورم چې دا اوس کوم بختور سړی دی چې پاچا سوی دی! کله چې مې د اخبار و اولي پاڼې ته وکتل چې نوی پاچا احمد ټاکل سوی! ددې خبر په کتو سره مې د خوشالۍ اوښکې بې اختياره جارې سوې. ما ويل دوې ګټې مې وکړې يوه ګټه مې داده چې خپل د زړه ټوټه احمد مې پيدا کړ او دوهمه ګټه مې داده چې پاچا سوی دی!

د ځان سره مې پريکړه وکړه ،چې تر هغې به نه ورځم د احمد مبارکۍ تـه، تر څو چې هغه د ټول هيواد و پوڅ ته امر نه وي کړی چې ورسئ محمود را پيدا کړئ!

يوه شپه را باندې يو کال تيرېږي خو د احمد يو عسکر هم يوه ورځ راتـه ونه کتل. فکر مې وکړ چې داسې نه وي چې احمد د پاچاهۍ تاج مغروره کړی وي، زه به يې هېر کړی يم!

بيا مې فکر وکړ چې شايد دا وسوسه راته شيطان پيدا کړې وي!! احمد کله کولی سي چې زما غوندې يار هېر کړي؟!

بيرته مې فکر وکړ که احمد زه نه هېرولی اوس به يې ما کوم عکس العمل ليدلی وای.

خو بلاخره مې پريکړه وکړه چې ورځم به او د احمد سپيني ماڼۍ مخ تـه به کښېنم. خپل فکر او زړه ته مې څکه قناعت ورکړ چې شايد احمد خپل د پاچاهۍ په کارونو کې ډېر بوخت وي نو ځکه به يې زه هېر سوی يم.

د يو څه وخت په تېرېدو سره را ورسېدم د احمد د ارګ هغه سپيني ماڼۍ ته چې دی پکښې دی او د سپيني ماڼۍ مخ ته يې يو لوی غټ چينار وو. هغه چنار ته مې تکيه وکړل. فکر مې وکړ که احمد په رښتيا هم زه نه وم هير کړی اوس به مالوم سي.

څکه چې کله چې احمد تيرېږي نو چينار ته به وګورې او زه بـه د چينار په پای کې ناست يم. بس به ماته را ږغ اغږ کړي او زه به ورته بيا خپل ګيلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

باني وکړم. خو جالبه دا وه هر کله چي به احمد تېرېدی هيڅ به يې زما خوا ته نه کتل په داسي حال کي چي زما د سترګو پر وړاندي تېرېدی!

خو خير زه به دې پوره ډاډه سوم چي زه مي احمد هېر کړم!

راغلم خپل غريبي جونګړي ته او خپل د ژوند شپبو ته مي دوام ورکړ. يو وخت وو چي وا مي ورېدی چي احمد د پاچاهی د تاج څخه کښته سو او بل پاچا کس يې پر خای پاچا سو!!

دغه خبر هم خوشاله کړم هم يې خپه کړم. خوشاله يې څکه کړم چي اوس به په اسانی سره وکولی سم چي د احمد سره ووينم او خپه په دې سوم چي احمد د پاچاهی د څوکی څخه کښته سو!

په داسي حال کي چي احمد زما سره دوستي ونه پالل . خو ما لا بيا هم دده په اړه د پخوانی ملګرتيا شيبې را يادولې.

بلاخره يوه ورځ په ښار کي روان وم چي احمد مي په مخه راغی! د ډېر تعجب څخه مي د خولې څخه اه ووتی! او غاړه په غاړه سوو!

راغلو د ښار په يوې برخي کي کښېناستلو او بيا مو د پخوا په خبر په کيسو پيل وکړ! خو له بده مرغه دا ځل يې هغسي خوند نه وو! احمد ته مي وويل :وروركه جوړ يې؟!

- احمد : شکر دی وروره ښه يم! ته څنګه يې؟

- زه : مننه زه هم ښه يم! اې ظالمه وروره ته دومره وخت چيري وې؟!

- احمد : وروره! زه خو پاچا سوم! داسي مي وکړل او ها سي مي وکړل....

- زه : نو تا ولي زه هېر کړم؟! زه خو ستا هغه نازولی ورور وم!

- احمد: نو ته چيري وې ولي زما مانی ته نه راتلې؟! او اې وروره بس کله چي مي پاچاهي شروع کړه فکر مي ټول و عشق عشرت ته سو، پلار مور ټول راڅخه هېر سول....

- زه : نو زه چي ستا د مانی هغه سپين لوی غټ چينار ته هره ورځ درتلم، نا ولي ماته ږغ/اغږ نه کوی؟!! په داسي حال کي چي ماته لېدلې او زما څنګ ته به تېر سوې!!

- احمد : چينار ؟! کوم چينار ؟! چينار خو زما د ارګ په سپيني مانی کي نه وو!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې فکر وکړ چې احمده! د پاچاهۍ تاج دومره غرور تاته در بخښلی وو چې تا خپل په مانۍ کې د دوه درې سوه میتره په اندازه لوی چینار نه لیدی نو زه به دې څرنګه لیدلی وای چې زه د هغه چینار په پـای کـې ناسـت وم؟!!
وروسته پوی سوم چې ژوند رښتیا هم بدرنګه دی او د هغـه کـسانو خـبره مـې سل په سله ومنل چې ویلې بې وو : ژوند بدرنګه دی!

ځکه چې ما سره چې یو داسې ملګرې ناځوانې وکړه چې زه هغـه تـه د سر او مال نه هم ورتېر وم.

پر هغه ځای مې احمد ته مخ ور واړوئ چې ته ملامت نه یې !!

ستا سترګې د یوځو ورځو قدرت دومره ړندې کـړې وې چـې زه دې هـم ونه لیدم ته چې زما د نبې ورځې په کار را نه غلې نو په سختۍ خو مې بېخې په کار نه راځې !!

پر هغه ځای مـې د احمـد سره د وروسـتې خـل لپـاره لاسـونه ورکـړه او د دوستۍ مزې مې ورسره د تل لپاره پرې کړل! ځکه چې یو څوک چـې سـتا د وروری او ملګرتیا محبت د قـدرت لپـاره هـیروي نـو سبا بـه حـتمن هغـه تـا هیروي. چې ددې پایله ما ولیدل!!

ژوند بدرنګه دی او په چا باندې په ژوند کې هم تر ډېره اعتبار مه کوئ!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

غرور هغه بد مرغه مرض دی: هر انسان ته چې یو ځل دا مرض پیداسې بیا بې درملنه ډېره سخته ده.

غرور پرته له الله ج د بل هیچا سره خوند نه کوي! ځکه چې انسان که هـر څومره وې بیا هم یو او بل ته اړتیا پیدا کوي خو، الله ج هیچا ته اړتیا نه لري.

موږ ولیدل چې د غرور پایله دا سوه چې احمد د محمود غوندې ملګـری له لاسه ورکړ.نو انسان ته په ژوند کې په کار ده چې د یو مېړې پر وړاندې هم غرور ونه کړي!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیت صفا؛ منزل اسان !

ديني عالمان تل وايي : چې تاسي همېشه د الله ج څخه خیال په مل کې برکت وغواړئ. څکه چې الله ج خورا مهربانه ذات دی!

پخوا زمانه کې یو پاچا وو. یوه ورځ یې پرېکړه وکړه چې د ولس او حاکمو احوال مالوم کړي! د غریب جامې یې واغوستلې ځان یې ، یو ملنګ با څبر جوړ کړ او یو کلي ته راغی.

په کلي کې هر کور ته درېدی خو چا ورته د شپې ځای نه ورکوی بلاخره د غریب په جامه کې پټ پاچا چې ډېر ستړی سو، د یو شریف او غریب سړی کور ته ودرېدی او دروازه یې ورته وټکول.

د کور خاوند راووتی ګوري چې په دروازه کې یو ملنګ سړی، ولاړ دی ! د کور صاحب چې محمد نبي نومېدی د ملنګ څخه یې پوښتنه وکړه : مهربانې ملنګه! تا څه ویل چې دروازه دي وټکول ؟!

- ملنګ : هو وروره! زه یو ملنګ سړی یم په ټول کلي کې وګرځېدم خو چا راته د شپې ځای رانه کړ! که چیري تاسي راته د شپې ځای را کړئ نو ډېر به مو منندوی سم.

- محمد نبي : هو ولي نه ! دا خو دومره لویه خبره نه ده، هر کله راسئ!

بلاخره محمد نبي، ملنګ کور ته راوستی او خپل غریبانه ډوډی یې ورته راوړه.ملنګ چې په اصل کې پاچا وو. د محمد نبي سره یې بانډار شروع کړ!

ملنګ د کور د خاوند څخه وپوښتل : وروره که بده نه وي، ستا نوم څه دی؟

- د کور خاوند : ملنګ جانه زما نوم محمد نبي دی او ددغه کلي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسېدونکی يم!

- ملنګ : نه ډېر نه! ډېر نه! تاسي د ډېرې شريفې کورنۍ خاوند ياست!!

- محمد نبي : مننه ملنګ جانه! که تاسي له په تکليف کېږئ، خپل نوم راته ووايأست!

- ملنګ له خان سره مُسکی سو وېل : وروره په نوم پسې مې مه ګرځه! خو بس دومره چي زه ستاسي د هيواد يو غريب پاچا يم! دا نو تاته بنـه مالومات سته چي ستاسي د هيواد پاچا څه نومېږي!!

محمد نبي چي کله دا خبره واورېده ډېر حيرانه سو چي اوس څه ووايي !!

و پاچا ته يې ووېل : تاسي په رښتيا زمونږ د هيواد پاچا ياست؟! نو بيا ستا سره ولي خانګړی پوځ او عسکران نه سته تر څو ستا ساتنه وکړي؟! او ولي مو د ملنګ جامې اغوستي؟!

- پاچا : هو! زه پرته له شکه ستاسي د هيواد پاچا يم ! ما څکه خپل د خان سره پوځ او عسکران راونه ويستل چي زما ساتنه يوازي الله ج کوي! او ما څکه دا جامې اغوستي دي چي خپل د هيواد د خلکو د حال او احوال څخه خبر سم او هغوی را باندي پوی نه سي !!

بلاخره پاچا او محمد نبي د شپې تر ډېره کښېنا ستل او کيسې يې وکړې! پاچا و محمد نبي ته ووېل : ته به سبا ما سره څې زما ارګ تـه! تـر څـو زه ستا حق ادا کړی سم! ددې خبرې په کولو سره محمد نبي ډېر خوشاله سو او د پاچا سره يې ژمنه وکړه چي زه درسره ځم!!

محمد نبي راغی خپلې مېرمني ته يې ټولې کيسې بيان کړې! مېرمن يې هم ډېره خوشاله سوه او د محمد نبي پر تګ يې ټينګار وکړ چي د پاچـا سره حتمن ولاړ سه، څکه چي له هغې خوا به خدای خبر څومره ډېر زر او زېـور درکړي؟!

بلاخره ورځ سوه پاچا او محمد نبي يو ځای حرکت را وکړ ، تر څو ارګ ته را ورسېږي! د يوڅه تګ وروسته پاچا او محمد نبي د ارګ سپيني او ښايسته ماڼۍ ته را ورسېدل.

کله چي دوی سپيني ماڼۍ ته را ننوتل. محمد نبي د ارګ د خانګړي پـوځ و حرکاتو او منظموالي ته چي وکتل هوش يې له سره څخه ليري سو!!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد نبي ښځې چې په کلي کې له خوشالۍ ښخه شپېلۍ وهلې.د ټول کلي خلک يې خبر کړه چې زما خاوند پسې پاچا راغلی وو او هغه ته يې مېلمستيا کړې او ورسره ولاړې!.

د کلي خلکو چې مالومات وکړه وروسته پوی سول چې د تېرې شپې ملنګ په اصل کې پاچا وو، چې موږ يوه هم ورته د شپې کولو ځای ور نه کړ،خو محمد نبي ورته ځای ورکړی، هغه دی هغه يې اوس له ځانه سره د ارګ ماڼۍ ته بيولی! او خدای خبر چې پاچا به محمد نبي ته څه شي ورکړي وي؟!

دوی بلاخره پرېکړه وکړه چې کله محمد نبي راغی نو يو ځای به ورته پټ کښېنو او تماشه به يې وکړو چې پاچا څه شي ورکړي دي!!

محمد نبي د ارګ د سپيني ماڼۍ خوند او قند نشه کړی وو.

د دنيا غم او چم ورڅخه هېر وو. ماښام سو. محمد نبي ګوري چې پر سترخوان باندې د نړۍ ټول نعمت او محبت پروت دی.

شپه پای ته ورسېدل. سهار سو د مُلا د اذانونو وخت سو. د پاچا خدمتګاران راغله او پر ما يې ږغ /غږ وکړ، چې محمد نبي پاسه لمونځ وکړه! زه هم را ولاړ سوم.ترڅو لمونځ وکړم.

کله چې مې اودس وکړ غوښتل مې چې لمونځ وکړم د پاچا و څنګ ته ودرېدم او نيت مې وتړۍ! پاچا لمونځ خلاص کړلاسونه يې د دوعا لپاره لپه کړه.

او داسې دوعا يې وکړه : اې پر کايناتو، انسانانو، پيريانو او دنيا وو واکمن ذاته! زه ستا يو غريب او بې وسه بنده يم، زه پر ته ستا څخه نيمګړی يم، ته راباندې خپل د مهربانۍ رحم مه سپموه !!

کله چې مې دا حالت وليد چې پاچا لګيا دی الله ج ته خواست کوي! له سترګو مې اوښکې بې اختياره رواني سوې! د ځان سره مې فکر وکړ چې موږ څومره نا اهله! انسانان يو چې هيڅکله د الله ج څخه د يو شي غوښتنه نه کوو او د هغه د يو بنده څخه يې بيا غوښتنه کوو.

د پاچا دغه حالت ډېر وژړولم او د ځان سره مې وويل :پاچا لا د الله ج څخه روزي غواړي او له هغه څخه د ژوند د ضرورتونو غوښتنه کوي. په داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال کې چې پاچا د ټول هېواد واکمن دی!

له خان سره مې پرېکړه وکړه تر هغې چې خدای ج راته زر او زېور نه وي راکړي نو د پاچا ښځه به کومه ډالۍ نه اخلم.

وخت داسې راغی چې د پاچا ښځه را رخصتېدم.

پاچا خپل د خزانې مشر ته وویل : ورسه د بیت المال د خزانې ښځه و محمد نبي ته بنه ډېري پیسې او زېور ورکړه حتی تر هغې چې پخپله محمد نبي ووایي بس دی !

ما و پاچا ته وویل : پاچا صاحب ! ډېره مننه . ژوندی اوسې ماته ستاسې هرڅه را ورسېدل بیا هم مننه کوم. خو زه هیڅ ته اړتیا نه لرم.

بلاخره د پاچا صاحب ښځه خپل د کلي او کور پر لوري را روان سوم او دغه فکر مې له خانه سره وکړ ترڅو چې الله ج راته خپل په کور کې دننه زر او زېور نه وي راکړی نو د بنده ښځه به یې هیڅکله ونه غواړم.

پر لاري را روان وم ډېر ستړی سوم. یو ځای کښېناستم تر ځو دمه وکړم فکر مې په دې کې سو چې کله به کور ته ورسېږم؟ تر څو مې مېرمني ته ټوله کیسه وکړم!

په همدغه فکر کې وم او خپل په لاسونو مې د خمکې خاوري اخوا دېخوا اړولې ؛ گورم چې تر خاورو لاندي د یو طلایي کوزې سر ښکاره سو! خاوري مې نوري هم پر له واړولې او کوزه مې ترې را وویسته!

د کوزې سر مې خلاص کړ ومې کتل چې د سرو طلا وو ښځه ډکه ده!! بیر ته مې کوزه واخیستل او په هغه خاورو کې مې پټه کړه! او ومې ویل :

اې د کايناتو خالقه ! ته په رښتیا هم مهربانه یې! زه ستا ښځه ډېره مننه کوم، خو تر هغې چې دې دغه طلا وي ماته خپل په کور کې نه وي راکړې، ستا په سپېځلي ذات دې مې قسم وي که یې بل هیڅ ځای هم وغواړم.

کوزه مې تر خاورو لاندي پرېښودل او د کور پر لور را روان سوم. کله چې کور ته را ورسېدم. مېرمني مې له وخته لا انتظار کوی! بلاخره مې ټوله کیسه خپل مېرمني ته وکړه!

چې داسي ولاړم داسي راغلم او داسي کوزه مې پیدا کړه را وا مې نه خیستل......!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نو مه کوه په دې وخت کې مې د کلي ځينو خلکو لا د وختي ښځه زما د کور پر بام ناست وه او غوږ يې نيولی وو، تر څو په دې پوی سي چې ماته پاچا څه شي ورکړي!

هغوی چې زما خبرې اورېدلي وې نو ټول په منډه تللي وه هغه ځای ته ؛ چېرې چې ما کوزه موندلې وه!

خو بس د خدای ج راکړه ورکړه ده!! چاته يې ورکوي او چاته يې نه ورکوي.

کله چې دوی هغه ځای ته رسېدلي وه ، کوزه يې له خاورو را ايستلي وه، د کوزې سر يې خلاص کړی ګوري چې په کوزې کې د طلا وو پر ځای سرې زهر ناکه مُچې /غالبوزې دي او ټول يې شکولي/ وهلي وه.

دوی ته چې ډېره غُصه ورغلې وه، پرېکړه يې کړې وه چې د مچيو ډکه کوزه به بيرته د محمدنبي کور ته ور وړو او د بام ښځه به يې پر کولک ور غورځوو، چې ددې سره به د هغه کورنۍ هم مُچۍ و شکوي. ځکه چې محمد نبي پوهېدی چې، زموږ سره يې دغسې لوبه وکړه.

زه مې د مېرمني سره په لانجه کې وم چې د بام د خوا ښځه يوه کوزه زما د خوني په منځ کې را ولوېدل او ددې سره شرنګ سو!

سرې طلا وې د خوني ټولو اړخونو کې خپرې سوې !!

مېر مني ته مې وويل: چې اوس يې نو را ټولې کړه!ما خو درته ويلي وه چې الله ج به يې ماته خپل په کور کې دغه ډالۍ راکوي؛ هغه دی نن هغه کار وسو!!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

الله ج چې انسان پيدا کوی نو د رزق ورکولو ژمنه يې هم ورسره وکړل.

موږ که پورتنۍ کيسې ته وګورو همدغه خبره پکښې رانغښتې ده، خو دلته د رزق تر څنګ بنده ته دا خبره ډېره مهمه ده چې بايد د زړه اخلاص او صداقت د الله ج پر وړاندې ولري.

لکه : د پورتنۍ کيسې لوبغاړي چې درلودل.

پاک، صفا او ايماني کلک هوډ د الله تعالی ج پر وړاندې هغه څه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي، انسان د بريا څوکو او سرحد ته رسوي او الله ج داسي ذات دی چي
خورا مهربانه دی او خپل بنده هيڅکله هم نه نا اُميده کوي.

هغه د پخواني خلکو يو شعار وو او اوسني خلک بيا د متل په څېر ورڅخه
استفاده کوي او وايي چي :

راست اوسه ناست اوسه!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهزاده مـــزدور!

نوي مي سترګي پرانیستي وې. ددې نړۍ خوند ته مي یوڅه تازه سر ور ښکاره کړی ؤؤ!

پلار مي د مرميو او وسلو سوداګري کول.

دومره پیسې به یې ګټلې چې حد او سرحد پرې تمام وو.پلار مـي د وسـلو پیسو دومره نشه کړ چې بل واده یې وکړ. زه هم د ژوند په اصُولو دومره نـه وم پوه څومره چې یې ضرورت وو.

د انقلاب په لمن کي پراته انسانانو به تل د خپلو هغه کورنیو د غړو د کـور ته راتګ شېبې شمارلې، چې له کور څخه به د یوڅـه روزۍ د لاسـته راوړولـو لپاره وتلی وه.

مورې هم خپل د کور د مشر د راتګ شېبې د لاس پـه ګوتـو شـمارلې ترڅـو روغ او جوړ کور ته را ورسیږي.څکه چې زما د پلار دومره بې رحمه او بدبخته دنده وه چې هره شیبه به یې د خطره ډکه وه.

پلار چې به مو کله کور ته راغی وروسته به مو زړه پر پښتیو سـو چـي بـس شکر روغ دی! ژوند او خوند وو تېرېدی به ! ورځ به شپه سوه او شپه بـه ورځ سوه!

پلار مي هڅه وکړه چي ګټلي پیسـې پر یوه سم ځای ولګوي! زمـوږ د کـور په څنګ کي یې زموږ د یوه ګاونډي څخه دوه جریبه ځمکه رانیول.

په بله ورځ یې زما مشر وررو ته کوزده وکړ.

همدغه ژوند مي روان وو خوښ او خوشاله وو. کله به مي خپل د سیمي د جګړو تماشې کولې کله به مي د تنکیو ځوانانو د جنازو کیسې کولې.

یوه ورځ مي پلار د کـوم وسـله وال قومنـدان سره پـر کومـه خـبره لفظـي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخړه وکړه. د لفظي شخړې څخه پایله دا سوه چي هغه قومندان زما پلار د خو ورځو لپاره بندي کړ.

په واسطو،پیسو او د کلي په سرو مو پلار له بند څخه را خلاص کړ.

اکا مي و پلار ته وویل : هلکه نور دغه بې رحمه او د وینو د سوداګرۍ دنده پرېږده! ځکه ته چي کوم کار کوې په اصل کي د هیواد د جګړې په وده کي مهم رول لري!

- پلار مي: نه وروره! زه ولي د هیواد د جګړې اوږدېدل غواړم؟! زه خو یوازي وسله پر وسله والو پلورم! او د هغې له لاري روزي لاسته رواړم!

- اکا : بس وروره ! نور درته څه نه وایم، خو ته ماشوم نه یې چي خپل په بد او ښه پوی نه سې! خدای مه کړه زه سبا د داسي ورځې شاهد ونه اوسم چي ستا اولادونه یوه ورځ یتیمان پاتې سي!

پلار مي دا تولي خبري په یوه غوږ واورېدلې او د بل غوږ څخه یې ویستلې! ویل : زما ورور زما پرمختګ نه سي زغملی، نو ځکه ما ددغې دندې څخه پرېږدي.

د شنه اسمان له نس څخه سپوږمۍ په ډوبېدو وه زموږ د کلي د مُلا ږغ اغږ مي تر غوږ سو چي اذان یې وکړ.

پلار مي موبایل پر غوږ کړ او له کوم بل چا سره یې خبري وکړې!

د موبایل اړیکه یې پرې کړه زما نوي میرې ته یې وویل : زه یو ځای ځم کوم؛ چا راته زنګ وهلی وو چي راسه د لته یوځای وسلې دي هغه رانیسه او زه هغه د هغه کار لپاره ځم!

بلاخره پلار مي له کور څخه دوه لکه افغانۍ واخیستلې پر سور دوه فلکه موټرسایکل یې پښه را واړول او حرکت یې وکړ.

موږ هم د سهار د ډوډۍ لپاره چمتوالی ونیوی او کېښنستلو تر خو ډوډۍ وخورو، خو دغې ورځې د پخوا په څېر خوند او شخوند نه درلود. سړه هوا او بې خونده فضاء زموږ د کورنۍ د غړو تر منځ جوړه وه!

=بلاخره ورځ تېره سوه شپه سوه خو پلار مي مالوم نه سو.موږ د تل په څېر د اندېښنو و نړۍ ته بیا فکرونه ور ایله کړه.

شپه هم تېره سوه، سهار سو خو بیا مو هم د کور رهبر مالوم نه سو او نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کار کوي ترڅو د صحت په اړه یې پوښتنه وکړو.

زه او د کورنۍ غړو مو د پلار د پلټلو لپاره له کور څخه بهر را ووتو. په ښار کې را روان وم رحمت الله کاکا چې زما د پلار سره یو وخت د وسلو په کار کې شریک وو، د ښار په یوه اړخ کې ولاړ وو او د یو دوکان څخه یې سودا اخیستل را باندې ږغ/غږ یې وکړ : هلکه ! څنګه تېز روان یې، څیري څې؟!

- زه : کاکا د پلار په پلټلو پسې مې نیمه نړۍ وکتل خو لا یې درک را مالوم نه سو!

رحمت الله : هلکه دلته چا ویل، چې په پلانکي ښار کې دولت یو دوه مړي را وړي دي!

تاسي یوځل ورسئ وې ګورئ چې هلته خو به نه وي!!

ما چې دا خبرې واورېدې غوږونه مې یو رقم تاوده َ غونډي سوه ستوني مې د حلق سره ونښتي رنګ مې تک ژړ سو!

کور ته په منډه راغلم تر مشر- ورور مې دغه بدرنګه او بد مرغه خبر را ورسوی. هغه هم ژر اقدام وکړ زما د اکا سره یو ځای هغه ټاکلي ځای ته روان سو.

زه او د کورنۍ غړو مو ددغه بدرنګه خبر و پایلې ته تم وو چې اوس به څه کېږي؟!بلاخره ورور او اکا مو د نیمې ورځې وروسته راغلل چې یو سراچه ډوله موټر کې سپاره دي.

ما ورمنډه کړه چې څه کیسه ده!

کله چې ورغلم ومې کتل چې د ورور او د اکا په سترګو کې مې د لوی غم نښانې احساس کړې.

یوه شبېه تېره سوه چې د سراچې څخه یې په سپین کفن کې تړلی کټ را کښته کړ!!

په دې حالت نه یم پوی سوی. یو وخت چې مې سترګې پرانیزلې ګورم چې، د پلار د جنازې د کټ و اړخ ته پروت یم. مور مې په غاړه کې لاس راواچوئ او راسره چغې یې کړې!

بس هغه هم یو سات وو تېر سو.

د مرمیو سوداګر پلار مې خپل په نازکو لاسونو کې د لوی الله ج د حسابي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره په خاوره کي پټ کړ......!

د پلار د مرګ وروسته مو د کورني اقتصادي ستونزي خپل له حد څخه واوښتلې زه او بل تر ما، ماشوم ورور مو، مور او مشر ورور د مزدورۍ کار ته په مخه کړو.

دا دی اوس د بل د مېړو مزدوري کوم. داسي مزدور چي په شپه او ورځ کي اته ساعته خوب هم ماته پاچاهي ده.

شپه او ورځ د بل د مزدورۍ ترڅنګ په غلامۍ کي تیروم.خیني وخت مي خپل ژوند ډېر کړوي! خو څه وکړم؟ د خدای ج به همدغه ډول ژوند خوښ وو چي ماته یې ډالۍ کړی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د بل چا ژوند اخیستل ؛ هغه که په هره لاره وي د خدای ج د نارضایي سبب ګرځي!

ددغه ماشوم پلار هم داسي حساب کړه! د وسلې مانا داده چي د یو چا ژوند باید واخیستل سي، خو بیا ددغه ماشوم پلار د همدغه وسلې کار وبار کوی.

نو مالومه خبره ده، چي د ناوړي دندي څخه ناوړي پدېدې منځته راځي.

لکه : پورتني کیسه!نو انسان باید په ژوند کي د خیر په کارونو کي دندي ولټوي!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــټ پيريان!

د شپې څو همه برخه وه او د مهربانه خداى ج ټول بنده ګان پـه خـوړو خوبونو ويده وه. دا چې ژوند مې د کلي په چوکاټ کې وو.

کلي کې څو نو يا بزګري وې او يا هم مالداري. نو موږ هم غويان درلوده؛ د غويانو د ساتلو يـو قـانون بيا دا دى چـې د شـپې کــــه هـــره بـــرخه وي بــــايـــد وســــاتـــل ســـي او ماړه ســـي.

زه هم را ولاړ سوم ترڅو غويانو ته د خوړولو لپاره يوخـه او شـفتل واچـوم ترڅو ماړه سي. کله چې د غويانو دننه ځاى ته راغلم يـو څـراغ راسـره وو هغـه مې په يو انګړ کې کېښود ترڅو رڼا سي.

د غويانو و اخور ته مې شفتل واچول او همدا لـړۍ دوام درلـود چـې پـه يوځل څراغ مړ سو بيا ولګيږي زه يې ډېر حيران کړم او په فکر کې يې کړم.

ما هم په ډېرو ستونزو د غويانو ټولو اخورانو ته شفتل واچول، ترڅو هغوى ماړه سي چې په سبا باندي بيا د کورنۍ غړي راته څه ونه وايي چې: ولې دي غوبانو ته وابنه نه وه اچولي!

زما هم کور ته د تګ شيبې وې چې د غويانو د ځـاى څخـه راووځـم او د کور پر لور حرکت وکړم.

کله چې د څيراغ خوا ته راغلم ومي کتل چې څـيراغ بيـا هـم بنـديږي او بيرته رڼا سي دا چې هغه وخت ژوند ډېر ساده او پياده وو فکر مـي وکـړ چـې شايد د څيراغ تېل کم سوي وې نو ځکه به دا ډول چمونه کوي.

څو بلاخره مې څيراغ را واخيستى او غوښتل مي چې را ووځم چـې د شـا لخوا رابـې ږغ/ غږ سو وايې پلاتکيه دې څوا وګوره!!

کله چې مې دا نابيره اواز واورېدى د زړه رګونه مې د عصابو له رګو سره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کېسې

تکر کې سول د بدن ټول غړي مې فلج سوه؛چې دا وخت وګوره او دلته سړی!!

کله چې مې ورته وکتل چې يو سړی دی کفن يې اغوستی دی او څیراغ يې په لاس کې دی چې نه يې د سړي رنګ او نه يې د ږيرې!

نور په ځان نه يم پوی سوی چې زه په کومې نړۍ کې يم هملته بې صده سوی وم آن تر سهاره هم څوک نه وه راباندې خبر سوي چې زه چيرې يم!

د کورنۍ غړي مې چې سهار خبر سوي وه چې پلانکی چيرې دی خو د ډېرو پلټلو وروسته يې هم نه وم پيدا کړی چې بلاخره مې د يو کوچني زوی فکر سوی وو او پيدا يې کړم.

کله چې يې کور ته راوستم بيا يې په ډېرو مُلايانو باندې وګرځولم ترڅو جوړ سم خو دغه ويره مې دا دی ۲۴ کاله کيږي لا هم په زړه کې ده.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

دا تجربه رسوې خبره ده چې په زاړه او تاريک ځايونو کې د پيريانو تاسيسات دي چې هلته ورتګ انسان ته نه ده په کار.

علت يې همدغه دی چې دومره تاوان ور رسولی سي لکه : د کيسې پورتني کس ته! نو نه ده په کار چې دغسې- ځای ته انسان ورسي په داسې حال کې که يې غويان مړه هم سي!

که داسې اوس ووايې که چيرې دغه کس ته هغه پېري نور هم تاوان ور رسولی وای نو څه فکر کوې چې نه يې سو ور رسولی؟! که مو جواب هو وي! نو څرګنده سوه چې مُمکن ددې سړي و ژوند ته يې خاتمه هم ورکړې وای،څکه چې پوهيږې ته چې الله ج دومره توان ورکړی وي چې په ليدو يې انسان بې صده کيږي، نو هغه حتمن نور تاوان هم ور رسولی سي.

نو زه څکه وايم چې تر انسان هيڅ څيز هم ارزښت نه لري نو لازمه نه ده چې خپل ژوند خپل د مال په موخه په خطر کې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځان باور!

په پښتو کي يو متل دی وايي، چي دومره وخوره چي په خوله کي دي ځای سي کنې نو خولې ته به دي اړين تاوان ور رسېږي يابه څيري سي او يا به هم ژوبل سي.

د نړۍ په کوم ځای کي وايي چي يو سړی وو، بيمار وو او په روغتون کي بستر هم وو. بيماري يې هم د زړه حمله وه.

د زړه حمله چي څوک ولري په هغه وخت کي پر انسان راځي چي يا ډېر خوشاله وي او يا هم برعکس ډېر خپه وي.

بيمار سړي چي خپل د ژوند شپې او ورځي د روغتون پر چپرکټ باندي تيرولې ډاکټرانو يې هم د ژوند شپې شمېرلې چي شايد ډېر ژر له دې دروغجني نړۍ څخه وکوچېږي او خپل پور پرې کړي.

څه موده تېره سوه چي د دولت د يوې ځايي موسيسې او برنامې له لوري و بيمار سړي ته د پنځوس ميليونه ډالرو جايزه راغله! ترڅو همدغه بيمار سړي ته ورکول سي ځکه چي بيمار سړی يې وړ وو او دده حق بلل کيدلې.

ډاکټران چي کله له دې موضوع څخه خبر سول چي بيمار سړي ته پنځوس ميليونه ډالر جايزه راغلې.

نو يو ګډ مجلس يې جوړ کړ چي که چيري بيمار سړي ته وويل سي چي تاته دومره ډېري پيسې جايزه راغلې نو مُمکن هغه باندي د خوشالۍ له کبله د زړه حمله راسي او خپل ژوند له لاسه ورکړي. چي دا چاره شايد موږ ته ډېره ګرانه تمامه سي، ځکه چي موږ پوهيږو چي بيمار سړی په دې خبري ډېر خوشاليږي او خپل ژوند له لاسه ورکوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ډاکټرانو پرېکړه وکړه چې ددې لپاره باید یو اروا پوه راوبلو چې هغه په دې چاره ښه پوهېږي، چې بلاخره همداسې وسول.

اروا پوه یې را وغوښتی او ډاکټرانو هم موضوع له نژدې ورسره شریکه کړه چې دغه کس دومره موده کېږي چې، زموږ سره په روغتون کې بستر دی او د زړه د حملې مریضي لرياوس ورته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې ده موږ نه سو کولی چې په مخامخ ډول ووایو، مُمکن بیا د زړه حمله پرې راسي.

که یې تاته کومه لار در مالومه وي نو ښه دی ته یې په هغه ډول ورته ووایه چې پر بیمار سړي د زړه حمله را نه سي.

اروا پوه ډاکټرانو ته ووېل چې تاسي ښغمه سئ دا دومره سخته موضوع نه ده زه یې حلوم!

اروا پوه راغی او بیمار سړي ته کښېناستی د سړي مه سې وروسته یې ورسره نور خوږ باندار پيل کړ.

بلاخره اروا پوه خپلې موضوع ته په غیر مستقیم ډول راغی او بیمار سړي ته یې ووېل چې زه به درته یو خبره وکړم!

که تاته سل ډالره جایزه درکړل سي نو ته به څه احساس وکړې؟!

- بیمار سړی : هیڅ! زه به تاته ترې پنځوس ډالره درکړم!

- اروا پوه:ډېر ښه!که درته پنځه سوه ډالره جایزه راسي نو څه احساس به وکړې؟

- بیمار سړی : هاهاها بیا هم هیڅ ! دوه سوه ډالره به تاته ترې درکړم!

د اروا پوه او بیمار سړي همدغه مناظره روانه وه او د پیسو گراف ورو، ورو لوړېدی

بلاخره اروا پوه د پیسو گراف دومره لوړ کړ چې په اخرکې یې بیمار سړي ته ووېل چې: که پنځوس میلیونه ډالر جایزه درته راسي نو ته به څه احساس وکړې؟!

بیمار سړي په ډېرې نرمۍ جواب ورکړ: پنځه وېشت میلیونه ډالره درکوم!

اروا پوه سړي چې کله وروستی خبره واورېده د زړه حملهورباندې راغله! او مړ سو!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

ددې لپارهٔ چې پرچا باور و نه لرو لومړی باید خپل د ځان ارزونه وکړو، چې څومره قوي یو. بیا به بل ته مخ او د لاسونو ګوته ور اړوو. ځکه چې دا یوه بده خبره ده چې موږ دې ځان په ډېرو پیسو خرڅ کړو بل دې په لږ هم نه رانیسو! په داسي حال کې چې هغه تر موږ ډېر لوړ قیمت لري!

که مو یوه ګوته بل ته نیول څلور ځان ته ونیسۍ!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد نصيبه او غريبه !

ځيني کسان ډېر لټ وي او هيڅکله هم نه غواړي چي، د ژوند په چارو کي دي د بريا پر لور گام واخلي.خو، برعکس ځيني بيا داسي وي چي خداى ج نه وي ورباندي خوړلې او يا هم خپل د بې عقلى څخه ور پېښيږي.

په کوم کلي کي يو ساده گى وو. ساده نو څکه وو چي خپل په ژوند کـي يې ډېر چانسونه له لاسه ورکول. د چا خبره به يې نه منل. د کـلي لـه رواج او عنعنو سره يې خورا نه وه جوړه.

يوه ورځ څو ملگري ولاړ وه خپل د کلي پر ساده گي يې بانډار جوړ کړى وو، چي پلانکى د خداى ج له نعمت څخه نه ده برخمن، څکه چي هغه ته خداى ج پيسې ورکوي خو د هله په نصيب نه وي.

دوى په همدې بانډار لگيا وه چي ساده سړى له اخـوا را روان وو. د دوى په منځ کي چي يو هلک ډېر بيداره وو، وېل دا به زه اوس مالومه کـړم، چي دى په رښتيا ساده دى که يا. يو بنډل پيسې يې را واخيستې او پـر هغـه پـول يې کښېښولې چي، د ساده سړي لاره وه ورباندي.

وېل که ساده سړي پيسې واخيستې نو زه يې هم نه ترېږ گرځوم وا دي يې خلي. د بانډار ملگرو،خپل ددغه ملگري څخه ژمنه واخيستل که چيري ساده سړي پيسې واخستلې نو حتمن به ورته هغه پيسې ورکوې!

ساده سړى چي د دوى لور تـه را روان وو، وړانـدي لـه دې چي ورتـه را ورسېږي له ليري څخه يې چغې کړې چي اې هلکانو زه به په پټو سترگو لـه دغه پله څخه تېر نه سم؟!

هلکانو ورباندي وخنل چي موږ نو څه خبر يو چي، ته تېربدلى سې او کـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ساده سړي هغسې وکړل سترګې يې له ليري څخه پټې کړې او له پله څخه په پټو سترګو تېر سو! هلكانو چې دډې كار تماشه وكړه يو او بل ته بې وخندل او وې ويل چې په رښتيا هم ځيني كسان ډېر بې نصيبه او بد بخته وي، چې ژوندی مثال يې دغه ساده سړی دی.

د ليكوال نظر د كيسې په تړاو:

ساده خلک خورا په زړه صادقه وي، خو دومره ساده توب هم نه وي چې سړی دې د بې عقلۍ کور ته داخل کړي. پورتنی كس هم لـه همدغـه خلكـو څخه شمېرل كيږي.بنه دې ته څه اړتيا وه چې، دی دي پر پله په پټو سترګو تېر سي؟! مهمه هم نه ده چې ده دي پيسې پيدا کړي وای! كـه دی زغـوار سوی وای او ژوبل سوی وای نو د هغه تاوان به څنګه وو؟! نو ٘مالومه سوه چې ډېر ساده توب د ليونتوب سرحد ته اړ كړی وو چې، هـم يـې ځان تـه تـاوان اړولی وو او هم د خلكو د خنـدا وو.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې د پيريانو لومړنی هدف

په پېغلتوب کې مې د واده نوی پسرلی پرانيستی وو. يوازې مې خپل د خاوند خوانی ته توجه کړې وه. نه د ماشوم په فکر کې وم او نه هم د مظلوم!

دا چې د کلي او محل رواج مو داسې وو چې، ډېره وړه جينۍ که هم څوک وه حتمن به يې خاوند ته ورکول. چې زه هم يو له هغو ښځه شمېرل کېدلم او نوی واده مې کړی وو.

خاوند مې د ژوند په ښو شپو کې راسره وو ما هم فکر کوی چې، دې نړۍ کې بل هيڅوک دومره سرمايه نه لري لکه زه چې يې لرم.

خو دا چې وخت ډېر ساده وو او د شوروي پر وړانـدې د جهاد زمانه وه، زما خاوند هم د اسلام سرباز وو، د اونۍ ډېرې شپې به يې د سنګر په خزو کې تېرولې.

بلاخره زما د خاوند د پوستې قومندان يوه ورځ خپل ټولو سربازانوته ويلي وو، چې د مهماتو او د زياتو وسلو لپاره بايد ګاونډي هيواد ته ولاړ سو.

زما خاوند ماته راغی او نومورې خبر يې تر ما پورې را ورسوی.

خدای سته ډېره خپه سوم ځکه چې د واده نوې شپې مې وې د کلي او کور د ټولو دېوالونو سره ناشنا وم. هرڅه راته پره دې ښکارېدل.

ښکاره خبره همګاده چې وايي: ښځه د خاوند په شتون ښـځه وي چې، خاوند يې نه وي هغه به څه ژوند ولري.

د ژوند د ښو ورځو شپو لپاره مې خاوند راسره وو، خو بلاخره هغه اړين سو چې خپل د قومندان خبره ومني او له ماسره يې تر نا مالوم وخته پوري د خدای په اماني وکړ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند وو شپې وې او ورځې وې په ډېرو ستونزو مې سبا کولې. دا چې هغه زمانه ډېره پخوانۍ وه فکرونو دومره رشد نه وو کړی. زه نوې واده کړې ښځه وم خو چا هم را سره خپل د زړه براس نه شريکوی.

نه مې کوم لېور يوه شپه خپل مېرمني ته وويل چې ورسره پلانکۍ يوازې ده ورسره پربوځه څوک نه سته ورسره په خونه کي يوازې ده ونه ويرېږي.

يوه شپه پرته وم په خونه کې هيڅوک نه وو راسره يوازې هم وم. خوب هم نه راتللو د خونې د سر تيران مې شمېرل حيرانه پاتې وم چې، زه څنګه بد قسمته ناوې يم چې، هيڅوک زړه نه راباندې سوځي چې، ددې خو خاوند هم نه سته بايد يوه ښځه خو ددې لپاره ور واستوو چې ونه ويرېږي!

په همدې فکر کې وم چې د خونې دروازه مې وټکېدل! دا چې زه خپل د پېغلتوب په نشې کې وم، د دومره ستونزو سره سره مې بيا هم د ېيرې احساس نه کوی بلاخره ور ولاړه سوم ترڅو وګورم چې څوک ده او څه راته وايي!

کله چې مې د خونې دروازه خلاصه کړه ومې کتل چې هيڅوک هم نه سته لږ مې زړه ته د ېيرې احساس ور ولوېدی. اندېښنه راپيدا سوه چې، دا به نو څوک وه!

ددې لپاره چې خان يو څه ډاډه کړم د خونې د دروازې څخه لږ ور ووتلم او ږغ اغږ مې وکړ چې څوک يې؟!

خو ددې سره بيا هم د چا اواز رانه غی چې له دې سره مې نوره هم ېېره زياته سوه، ستونی مې د ژړا ډک سو او تر سترګو مې مړې، مړې اوښکي را رواني سوې او دېيرې ترځنګ يې وسی او خپل د کور ناداني ډېره زوروله.

لږ نوره هم ورپسې مخ ته ورغلم ومې کتل چې پر هغه زېنو چې زمونږ د خونې خوا ته را پورته سوې، يوه ښځه ناسته ده او يو لوی پوړنی/څادر يې پر خان را تاو کړی.د راسته لاس د شهادت ګوته يې خپل تر زني لاندې نيولې او زما لوري ته په ډېرې حيرانۍ سره ګوري!

ما بيا هم فکر وکړ چې شايد د مشر لېور مېرمن مې پوښتني ته راغلې وي او اوس چې يې زه وليدم غواړي چې ما وېېروي.

بيا مې هم ږغ اغږ پرې وکړ او نوم مې واخيست چې پلانکۍ ته ولي نه را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړېږي؟!

نامالومې ښځې بيا هم راته هيڅ ونه ويل او هغه ډول ناسته ده! دا چې زما حوصله او جذبه نوره خلاصه سوه ور روانه سوم چې، په لاس يې وښوروم چې، ته ولې راته ږغ/غږ نه کوې خو، ودې ويرولم.

چې ناڅاپه مې په فکر کې راغله چې پخواني خلکو به تل ويل چې پيريان تل د نوې واده سويو او ناويانو سره کار لري نو هغه چا چې نوی واده کړی وي او ناوې وي نو بايد ډېره هڅه وکړي چې د شپې لخوا يوازې را ونه وځي!

وروسته ددې خبرې مې نور هم زړه بې کراره سو او ويره مې يو په دوه سوه، ورو،ورو مې هڅه وکړه چې د خونې خوا ته خان ورسوم چې په ډېرو ستونزو مې خان تر خونې ورسوياو تر سهاره مې بدن لرزه کول.

په سهار مې د خسر د کورنۍ غړو ته ټول کيسه وکړه هغوی ښکنځل راته وکړه چې، ولې د شپې هرشې ته راوځې؟! نو له هغه وروسته د شپې لخوا بيا يوازې نه يم راوتلې.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په دې کيسې کې ناوې، خاوند ، د خُسر کورنۍ ټول ملامت دي.خاوند خکه ملامت وو،چې خپل مېرمن يې يوازې پرېښودل.

د خُسر کورنۍ خکه ملامته وه ،چې د ناوې سره يې مرسته نه کول.ناوې خکه ملامتوه چې، د شپې و هرشې ته راوتل ښه کار نه دي. په داسې حال کې چې پيريان تر ټولو زيات د ناوې سره کار لري. نو مهمه ده چې، انسان بايد په هر کار کې د عقل څخه کار واخلي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره پېرى!!

د توري شپې څو همه برخه وه، چې د شنه اسمان ستوري خپل منظرې کولې. زه هم د سوچونو او فکرونو په نړۍ کې ډوبه وم، ماشومان مې په شا وخوا پراته وه.

خونه کې مې د ماشومانو پرته بل څوک نه وه راسره. د توري او زړې خونې و تيرانو ته مې کتل او د خان د حيرانتيا په تماشې کې وم. په همدې فکر کې وم چې د خونې د دروازې سره، مې د کشر لېور ښځې را ږغ/اغږ کړه او زما نوم يې واخيست.

ما هم غوښتل چې ها ورته وکړم خو، فکر مې وکړ که اواز ورته وکړم مُمکن ماشومان را ويښ سي. نو ځکه مې ورته ږغ/اغږ نه کړ.

ورو راولاړه سوم ترڅو ورسم چې پلانکې مې څه کوي! کله چې راغلم د خونې دروازه مې خلاصه کړه، چې هيڅوک هم نه سته. حيرانه پاتې سوم چې دا اوس څه سوه؟!

دا چې د کشر لېور حويلي زموږ د خونې انګړ کې وه، ور روانه سوم ترڅو ورسم هلته چې څه کيسه ده؟!

کله چې ورته را ورسېدم د خونې دروازه مې ور وټکول په نوم مې ور ناري کړه چې پلانکې تاڅه راته ويل چې زما خونې ته راغلې وې؟!

هغې هم راته په حيرانه لهجه وويل چې زه نه يم درغلې او څه مې نه ويل، ولي څه کيسه ده؟!

زه نوره هم حيرانه سوم او ورته مې وويل: هيڅ کيسه نه ده، مخکې چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ستا په اواز ږغ/اغږ وکړ او زما نوم يې واخيستی!

د کشر لېور ميرمني بيا راته وويل چي نه يم خبر، ما درته څه نه دي ويلي شايد بل چا درته اواز کړی وي. زما ويره نوره هم يو په دوه سوه، حيرانه پاتي سوم چي دا ږغ/اغږ به چا راته کړی وي!

زه بېرته خپل د خوني پر لور را روانېدم چي د کشر- لېور ږغ/اغږ مي واورېدی چي خپل ميرمني ته يې ويل: خوله دي وچه سه ورته ووايه چي هغه زه وم چي، در ناري مي کړه کيدای سي هغه وېرېدلې وي ځکه چي په خونه کي يوازي ده.

وروسته راپسي د کشر لېور ښځي بيا ناري کړه ويل پلانکۍ هغه زه وم چي اواز مي درته وکړ ماوېل: ماشومان خو به دي نه ژاړي! او مخکي چي مي ته پوښتني ته راغلې زه د خوبه وم ځکه مي درته وويل چي زه نه وم!

زه پوی سومه چي دوی خبره ځکه راته وکړه چي، زه ونه ببرېږم په داسي حال کي چي زه اول لړ، لږ پوه سومه چي شايد خبره د پيريانو وي. زړه مي خورا لرزه پيدا کړه حيرانه سوم چي اوس تر خوني ځنګه ولاړه سمه او د ماشومانو به مي څه حال وي ځکه چي هغه مي هم يوازي په خوني کي پرې ايښي دي.

خو د کليمو ويلو سره د خوني پر لور را روانه سوم هرڅيز راته څلور څلور مالومېدل ځکه چي زما سره د ببرې احساس مل وو فکر مي کوی چي اوس به پر ماباندي يو څيز د بريد هڅه کوي.

خو بلاخره په يو ډول مي ځان تر خوني را ورسوی او د خوني دروازه مي په ځان پسي کلکه وتړل! ماشومان مي ټول وکتل چي په خواږه خوبونو پراته دي . زه هم د کمپل او نالی پرمخ را کشولو سره د ببرې څخه پټه سوم.

په سهار مي زموږ د کلي مُلا صاحب څخه پوښتنه وکړه هغه راته وېل: هيڅکله و دغسي څيزونو ته د شپې جواب مه ورکوئ ځکه چي دا يو ډول ببرې دی که انسان ورته د ها جواب ورکړي نو خورا لوی تاوان ور رسوي. کله چي مي دا خبري واورېدی نو پوه سومه چي زما شک پرځای وو او د راتلونکي لپاره بايد هوښياره و اوسمه.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

کيسه د ناپوهۍ څخه رامنځته سوې ده، چې ښځې د شپې په يو نامالوم اواز پسې دومره پلټنه کړې ده. په داسې حال کې چې اکثره وخت دغسې- اوازونه پيريان باسي. نو دغې ميرمنې ته دا په کار وه چې سر يې نه واى خلاص کړى او پړې وتلې واى او کليمې يې پر ځان ويلې واى او ويده سوې واى.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفا ملګرى؛ بې وفا دنيا!

د نړۍ په ډېرو برخو کې وګرځېدم ومې غوښتل چې يار او ملګرى پيدا کړم. داسې ملګرى چې د ژوند د هر درد راز او ناز ورسره شريک کړم، چې ددې سره به مې هم ملګرى پيدا کړى وي او هم به مې زړه پر کراره وي.

د اکا زوى مې په ذهن خورا ښه انسان مالوم سو ومې غوښتل چې ورسره خپل د ژوند د بهترينې ملګرې راز او زړه ورکړم. که څه هم هغه ځينې ستونزې درلودې ، خو بيا مې هم د زړه د بهترينو ملګرو په کتار کې حساب کړ.

د ملګرتيا لړۍ مې ورسره شروع کړه کله خوشاله کله خپه، خو ژوند مو همداسې په دغسې کيسو روان کړى وو. ځينې وخت به مې د اکا زوى يو داسې کار وکړ چې نه به منطق منل او نه به عقل! زه به ورځخه مرور سوم چې، ته ولې داسې کار کوې؟!

خو د هغه بېچاره دا کار عادت او عبادت سوى وو، زما به يې نه منل. زه به هم ورځخه د يو څو ورځو لپاره مرور سوم بيا به کله دده لخوا يا هم زما لخوا او يا به هم د دربيم سړي لخوا پخولا سوو او ملګرتيا به نوره هم خوږه او ښايسته سوه.

د ژوند شپې او ورځو مو د ملګرتيا په داسې رنګونو تېرولې، يوازې به خپل د ملګرتيا کيسو حيران کړي وو. د ورځې ډېره برخه به مو يو ځاى تېرول او د زړه رازونه به مو شريکول.

خو دا چې زه صادق وم او تل به مې هڅه کول چې په رښتينې ډول ورسره د ملګرتيا اصُول مراعت کړم، خو له بده مرغه د اکا زوى مې راسره زما په اندازه صادق نه وو او په ضمناً کې يې نه غوښتل چې زه دې خپل د ژوند په يوه برخه کې هم ودان او روښان ونه اوسم.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته به هم ځيني وخت دغه فکر را پيدا سو چي، ولي مي داسي بنايسته او د زړه ملګرې داسي ناخواني راسره کوي؟ خو ما به دا هرڅه بيا هم په وړوکي عقل د ذهن څخه و ايستل او فکر به مي کوی چي، ته ناوړه فکر کوې!

دا چي زما د اکا د زوی اقتصادي حالت هم ښه نه وو، هغه سره به مي ځيني وخت د اقتصاد په برخه کي هم مرسته کول. که څه هم يادول يې ښه نه دي خو ځيني ځيزونه داسي وي چي حقيقت لري. ته به ښه ورسره کوې خو، بل دي په مقابل کي بد کوي.

چي دغه چاره بيا انسان خپل د ښو او نيکو کارونو څخه باسي او دې ته دي اړ کوي چي، د بيا لپاره د چا سره هم ښه ونه کړې، چي دا کار بيا ددې لامل کيږي چي، ملګرتيا کي د خوند تکي له منځه ځي.

بيا هم د تل په څېر په داسي ورته کار به ورڅخه مرور سوم، خو بيا به هم ورسره جوړ سوم.بيا به مو تېري کړني او غلطياني له منځه يوړې. بيا به مو د ياراني او وروری مزي نوي کړه.بيا به رازونه وه.خوندونه وه.نازونه وه.

لکه څرنګه چي يو کار د بريا او پرمختګ راز لري همدارنګه د خنډ او خنډ راز هم لري چي بريا او پرمختګ مخه ډب کوي او خپل هدف ته يې نه پرېږدي.

دا ناخوانه ملګرې مي تل بيا هم زما د ښه دوستۍ څخه استفاده کول او خپل غلط ذهن يې تل پر ماباندي تطبيقوی او زه به يې خپل ښو او نيکيو ته زورولم.

پلار او د کورنۍ غړو به مي تل راته ويل چي پرېږده دا په دې نه ارزي چي ته ورسره دومره د انسانيت په اصُولو ملګرتيا کوي او هغه دي په کيسه کي هم نه دی.

دا چي ما په سلو کي سل سلنه ښه کول خو، ده راسره پنځوس سلنه هم ښه نه کول پريکړه مي وکړه چي نور به ورسره دومره ښه نه کوم. نور به ورسره د هغه په کچه او اندازه ملګرتيا کوم ترڅو هغه پوه سي چي ناخواني څومره دردناکه ده.

وروسته مي د ملګرتيا خواږه ورسره کم کړه او دا خل مي ورته هيڅ اجازه ور نه کړه چي، د ښې استفادې څخه مي خپل د غلط فکر فلسفه راباندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تطبيق کړي.

فکر کوم دی هم خپل په ځان پوی سو چي، څه چي مي کول بنه مي نه کول ځکه چي خپل ضمير ته به تل ملامت و اوسم اوس چي هرڅه هڅه وکړم کيدای سي چي خپل غلطي په اسانۍ سره جبران او اسان نه کړم ځکه چي ډېر چانسونه مي له لاسه ورکړه.

وروسته له دې چي زما او د اکا د زوی ملګرتيا تردې ځايه را ورسېدل ما هم هڅه وکړه چي، ځان ورباندي خبر نه کړم او داسي احساس ورکړم چي ما ببخي هېر کړی يې. حتی تر دې چي د هغه په اندازه ملګرتيا مي لا ورسره پرې کړه.

دا دی زه اوس خپل کار کوم لګيا يم.هغه راسره د جغرافيې په لحاظ ډېر نژدې دی ،خو دزړه په لحاظ راڅخه ليري دی اوس دی هم حيران دی چي کاش يو چانس مي له لاسه هم نه وای ورکړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په ژوند کي اکثره وخت ځيني کړني خندونه وي چي هغه ددې لامل کيږي چي، ځيني سم کارونه نا سم کړي او د بريا د خنډ لامِل سي.

پورتنۍ کيسه د همدې خنډ په لحاظ منځته راغلې ده چي، يوه ورسره وفا کول خو، بل ورسره بې وفايي کول. هيڅکله هم خپل دوست له دوه الی درې څخه زيات چانسونه مه ورکوئ.

ځکه چي ترګټې مو تاوان زياتوي.چي ژوندی بيلګه يې پورتنۍ کيسه ده، چي له يوه څخه زيات چانسونه ورکول سول خو، هغه خپل له حد څخه واوښتی فکر يې وکړ چي دا نه پوهيږي چي له ماسره دومره بنه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت نازولي ؛ سخت خواريږي

د کوزدې وړاندې مي خورا ښه ژوند وو. د کلي له پره دي راښولې ان تر پلاره ټولو نازولم. له دوو څخه زيات او له څلورو څخه کم ورونه مي درلوده. پلار او مور مي شکر ژوندي وه او دي .

دا چي څنګه پر پلار او خپل پر کورنۍ ګران وم له هغه څخه لږ د کلي پر مېشتو نر او ښځو هم ګران وم. ما مي د ګرانښت لامل دا بللې چي شايد د مور او پلار کوچنی زوی و اوسم. شايد چي د کور يواځيني نازولی و اوسم. شايد پر کلي څکه ګران واو سم چي،هغوی سره ښه سلوک کوم او ددې خانګړني ترڅنګ ښايسته هم وم!

خو ددې ټولو انسانانو ګرانښت يو خوا د پلار ګرانښت بلخوا چي ماته به يې راکوی. څيني وخت چي به مي پلار زه زوروولم نو ماته به يې وويل: ښځه درته کوم. دا چي زه ددې جملې سره خورا شارټ وم نو مابه بيا لـه نـازه ورتـه هر ډول خبري کولې.

د ژوند د ستونزو او کړاهونو سربېره به مي پلار بيا هـم زه غمجـن او پـرې شاته نه پرېښودم.زما ډېر لوی ارمانونه يې هم را پوره کول. حتی زما د خوښې موټر هم!

دا چي زه نوی خپل د ژوند په خوند او پيوند پوی سوی وم، د ځوانۍ په نشه کي ډوب ګرځېدم.نه د ليلا په غم کي وم او نه هم د دنيا!

يوازي مي ډېري شپې خپـل د ملګـرو سره تېرولـې او د هغـوی د بانـډار څخه مي خورا خوند اخيست. يوازي خپل د راتلونکي پوهنتـون پـه غـم کـي وم، نور مي هيڅ څه ته هم دومره توجه نه کول.

خو دا چي ژوند هرڅای خپل اصلي څېره نه مالوموي او انسان چاتـه نـه

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژني ما مي هم د يو عادي کليوال ځخه ان تر پلاره هم اصلي ځبره نه پېژنده. ځيني وخت به مي فکر وکړ چي هلکه ! دا خو به داسي نه وي چي دا هرڅه ته خپل د راتلونکي د خرابوالي لپاره کوې؟!

خو بيا به مي خان ته په دې موخه جواب ورکړ چي شايد زه نوی ځوان يم نو ځکه به مي کړی فکر خورا غلط وي.خو خير په هر صورت! ژوند او شپې دي رواني وې په ژوند کي هم ترخې سته او هم خوږې. د چانه به خوږې اورې د چا نه به ترخې! دا ټولو ته مالومه ده چي دا خو ددې ناوړي او فاني دنيا وېش او تقسيم دی او زه بيا همدې فکر راګير کړی وم.

پوهان تل وايي : ژوند سخت دی په هرڅا باور په کار نه دی!

ما چي دا خبره تحليل کړه تر ډېره دا خبره استثناء نه لري خو، که يې لري هم بيا نو په کمه کچه ده.

خو خير ما پوهنتون پيل کړ او خپل د ګران هيواد افغانستان يوه ليري ولايت ته راغلم ترڅو پوهنتون ته مي ادامه ورکړم او اوس هم پرې لګيا يم. خو دا چي پلار او مور د کورنۍ د رهبرۍ مهم غړي دي تل به يې پر ما دا ټينګار کوی چي،د پوهنتون په جريان کي مي د نوي ژوند خاوند کړي او د ژوند نوي پړاو ته مي داخل کړي.

دا ځل مي هم د تل په څېر هڅه وکړه چي، دوی دې ته اړ کړم چي، نور راته د واده او ښځي نوم وانه خلي ځکه چي زه پوهېدم چي، د پوهنتون ترخنګ کوزده خورا يو دروند او وزبينه بار دی چي، زه يې پر اوږو اخلم نو ځکه مي زړه نه ورته ښه کوی.

پلار او د کورنۍ غړو به راته تل ويل : چي مور هروخت نه يو، ته د پيسو او غمو غم مه کوه چي کوزده درته وکړو هرڅه به خدای ج درته اسانه کړي. خو د پوهنتون په جريان کي مي بيا هم کورنۍ راباندي غالبه سوه د نوي ژوند و دې عجب پړاو ته يې شامل کړم او کوزده يې راته وکړه. خو ورانـدي له دې چي کوزده راته وکړي په ما يې هم د افغانستان د هغو شهيدانو او ټپيانو کانه وکړه کومو کسانو چي په سردار محمد داود خان باندي کړې وه. زه يې په ډېر جالب او دردناک حالت کي راګير کړم.

تولي هغه وعدې او ژمني چي مي پلار راسره کړي وې هغه ټولي داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقصي او خونسا سوې لکه د افغانستان د پارلمان وکیلانو چې خپل د ټاکنو پر مهال خلکو ته کړي وې.

زه هم ډېر حیرانه سوم فکر کې مې د ژوند ډېر نوي شیان ور اضافه سول د نا اُمېدۍ او بې وسۍ حس مې په بدن کې ډېر زیات سو. هر څوک بې ګانه راته مالوم سوه پلار به مې یو اړین کار هم نه راته کوی حتی تر دې چې هغه کار که مې پلار نه وای راته کړی مُمکن د خُسر کورته مې سر د تل لپاره ټیټ وای.

اوس مې هم دا دی ژوند ډېر کلونه شاته ولاړی او خپل تېر ژوند ته خورا حیران او ګوته په خوله ناست یم! دا مې تردې پوري درته وویل: ژوند کې د یوچا پېژندنه او تشخیص خورا سخته ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

په ژوند کې تر ډېره پرچا باندي تکیه مه کوئ، مُمکن هغه یوه ورځ لیري سي او تاسي ولوېږئ. هڅه وکړئ یو څوک تشخیص کړئ وروسته وربانـدي خپل د کار د بریا راز ترسره کړئ.

هرڅوک ستاسي لاسنیوی نه سي کولی، ځکه چې هغوی ددې نړۍ د ناوړو کارونو قرباني سوي دي او فکرونه يې خورا خراب سوي دیاو یو بل لوی لامل دا هم شاید و اوسي چې، هغوی بېسواده هم دي.

Scanned with CamScanner

مرگ په وعده دی!

د کلي د غُربت په چوکاټ کې مې خپل د ژوند شپې او ورځې سبا کولې، کلی مو داسې وو چې د دوو حکومتونو نظام پرې جوړ او حاکم وو. چې د دوی لانجو زموږ غريبي او بې وسي نوره هم پياوړې کړې وه.

د کلي د مشرانو په مشوره مې يو تېنوس موټر واخيست ترڅو خپل د کور نفقه او يو گوله ډوډۍ پرې پيدا کړم چې، بچې مې وږي نه سي.

د معمول له مخې مې خپل نوي دندې ته ادامه ورکړل. له کلي به مې د ولسوالی بازار ته او، له هغه ځای څخه به مې کلي ته پيرودونکي وړل او راوړل.

د ژوند شپې او ورځې مې په خوند او پيوند تېرولې.چې دا شپې او ورځې ډېرې جالبې هم وې.

يوه ورځ داسې وه چې يوڅو پيردونکي/سپاريان راته راغله وېل خو د ولسوالی بازار ته. ما هم خپل په زاړه تېنوس کې کښېنول د بازار پر لور مې حرکت وکړ .

د انقلاب رنګ او زمان داسې وو چې، دواړه دولتونه په کمين کې سره ناست وه. زموږ سفر هم په دغه وخت کې روان وو او د انقلاب د خطر شېبې مې شمېرلې.

وړاندې له دې چې، موږ خپل د هدف ځای ته ورسېږو په لار کې راته يو بله لويه فاجعه پېښه سوه!!

کيسه داسې وه چې: زه د موټر چلولو په حالت کې وم سپاريان مې هم په موټر کې راسره وه چې ځو ښځې او نارينه وه، زه هم په خامه لاره کې روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم چې په يو خل مې يو نابيره ږغ/اغږ تر غوږ سو!

نور نه يم پوی سوی يو وخت خپل د ملا په درد پوی سوم نور مې وکتل چې تېنوس موټر مې دوه ځايه دی چې د سيټ خوا يې يوځای ده او په هغه کې زه هغه ډول روغ پاتې وم او د باډی خوا يې بله خوا ته ده چې، په هغه کې سپاريان وه چې يو مې هم ونه ليدی چې دا څه سوه!

دا نو مه کوه چې اصله کيسه دا وه چې، زه د سړک د غاړې په هغه ماين کې ختلی وم چې، څو ورځې وړاندې چا خپل د دښمن لپاره ايښی وو.

که څه هم خپل د خان د دردونو په تماشې کې وم، حيران پاتې وم چې څه راپاندې وسوه.

څکه چې انسان طبيعي ډول همداسې دی چې، خپل د ژوند د غټو خطرونو پېښېدولو ته حيران وي او ژر يې دماغ د عقل د پروسې سره نه يو ځای کېږي چې، دغه چاره په ما هم وسوه تر ډېره حيران پاتې وم.

وروسته خلک د پېښې ځای ته راغله او په ورکو شهيدانو پسې- يې پلټنه پيل کړه. څو بيا هم تر ډېرې پلټنې وروسته ونه توانېدل چې،ورک سپاري شهيدان پيدا کړي او له خان سره يې يو سي.

ددې ترڅنګ ماته هم د سيمې راغلي خلک ډېر حيران پاتې وه چې، ځرنګه روغ رمټ پاتې سوی يم! هغوی په څو ځلې دغه جملې د خان سره تکرارولې چې مرګ په وعده دی! مرګ په وعده دی ! مرګ په وعده دی!

وروسته د څو ورځو بيا د سيمې خلکو د ورکو سورليو د بدن ځينې غړي پيدا کړه!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

که څه هم افغاني ټولنه تر ډېره د بېسوادی لخوا تاوانونه ويني او يو لوی علت هم دغه دی چې، خلک يې هره ورځ تاوان پرې کوي.

نه نو که د کيسې د پېښېدو علت او معلول ته نظر وکړو بيا هم دغه ستره فاجعه د بېسوادی څخه سرچينه اخلي. که داسې نه وي ولې يو موټروان وړاندې له دې چې، په داسې خطري ځايونو کې چې سفر وکړي د لارو او باندو پوښتنه نه کوي چې، ايا کوم خطر خو به نه وي؟! همدغه پوښتنه د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کيسې

پوښتنو جواب دی!

نو مالومه سوه چي د پېښي د رامنځته کېدو علت ناپوهي ده چي ناپوهي اکثره وخت د بېسوادۍ څخه سرچينه اخلي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمزورې بلا!

د شوروي اتحاد پر ورانديې د مقدس او روا جهاد وخت وو. مجاهدين به خلکو خورا نازول ځکه چې هغوی د اسلام د سپيځلي جهاد عسکر بلل کېدل.

ما او پلار مې د همدې جګړې د خطرونو ليکو ته نږدې د انګورو پر باغ اوبه رايله کړې وې.

دا چې وخت او زمان ډېر کړکېچن او ويرجن وو نو هڅه مو وکړه چې اوبه د انګورو پر باغ ور ډېرې کړم ترڅو ژر اوبه سي او بيا کور ته ولاړ سو.

موږ د توري شپې په تورو تيارو کې لګيا وو انګور باغ مو خړوبوی چې، په يوځل باندې د شنو او تورو باروتو مقابلې او جنګ شروع سو!

دا چې زه دومره نه پوهېدم ، خو پلار مې د ژوند په ټولو کړاهونو بلد او ولد وو نو هغه راته ويل : بچيه خان و وبالې ته واچوه او در وځغله!

زه چې هم ډېر بېرېدلی وم خپل له وامه مې بېلچه پرېښودل يوازې د خان د ژغورولو په فکر کې سوم او په پلار پسې مې ور وځغاستم.

د شنه اسمان،توري شپې او سپين ستورو په شتون کې مو د ظلم او وحشت له بېرې خانونه په ډېرې ځغاستې ستړي کړه.

خو الله رب العزت داسې ذات دی چې، د يوه غم د خلاصون او ژغورولو دوعا دې ورته وکړه هغه بې درته حلوې او اسانه کوي.

خو برعکس! که دې چيرې له يوه مصيبت څخه د خلاصون په موخه د الله ج نافرمانې وکړه او پر هغه دې شکر ونه ويستی او يا دې هم الله ج څخه د هغه غم د خلاصون دوعا ونه غوښتل نو حتمن به درته الله ج بل غم په مخه

درکوي.
دا ځکه چې، د الله ج د ا؟ څخه انسان نافرماني وکړه او نافرماني بيا الله ج نه خوښوي.

کيسه مې کول!

مور خپل د منډو په حالت کې وو چې يوځل مې د پلار په مخه يو سړی راغی چې پروت دی او پکښې وختی! ځکه چې شپه وه توره تياره وه او بل لوی لامل دا وو چې مور وام هم مخته کړي وو.

کله چې سړی راپاڅېدو ما او پلار ورته وکتل چې، نه انسان دی نه پېری دی او نه هم حيوان!

لوی ناولی بدن، غټې سترګي، لوی لوی نوکان ځينې ځايونه بربنډ او ځيني ځايونه يې پټ وه. خوکله چې ډېر ورته ځېر سوو چې بلا ده!

ما او پلار چې مو کله دا ناشنا څېره وليده وام مو نور هم پسي- زيات سو. هغې هم زما پر پلار راټوپ کړل او غېږه په غېږه سوه جنګ يې شروع کړو.

دا چې زما پلار هم د وخت مُلا وو هڅه يې وکړه چې د بلا د شا د کمڅيو څخه يوڅه کمڅی رابېر کړي!

چې بلاخره پلار مې په دې وتوانېدی چې، د شا د کمڅيو څخه يې څو وېښته رابېر کړه. زه هم د همدې جالبې او د وام ډکې صحنې تماشه کوم.

کله چې مې پلار د بلا د شا د کمڅيو وېښته په لاس کې رابېل کړه بلا هم کراره سوه او خبري يې شروع کړې.

په داسې حال کې چې خبري يې بيا د انسان په ډول وې. زه د دوی دې جالبې او د وام ډکې مناظرې ته ګوته په غاښ پاتې وم چې دا هرڅه ځ وينم!!

پلار مې ورته وويل: ته دلته څه کوې چې، راغلې يې، نه شرمېږې چې په لارو کې پرته يې او خلک زورې؟! په داسې حال کې چې څوک زورل ښه کار نه دی.

- بلا : تاسې نه شرمېږئ چې له ماسره کار لرئ او اوس مو زما وېښته وکښل! هېله کوم زما کښلي وېښته بېرته راکړئ!

-پلار مې : نه! هيڅکله به يې هم درته درنه کړم ځکه چې زه پوهېږم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له دې وروسته زما د بچو او د کورنۍ د غړو سره بیا کار لرې!

- بلا : نه قسم دي مي په خدای وي که ورته هیڅ هم ووایم بس ته یـوازي زما وېښته راکړه.

پلار مي ورسره خبري بس کړې او بلا ته یې وویل چې مخکي سـه او خـه! هرځای چي موږ ځو هلته به ته هم راسره ځې. پـلار مـي بلاخـره بـلا کـور تـه راوسته او په کور کي یې ټینګه وتړل! په سهار چي مو کله د کورنۍ هـر غـړی راولاړیږي ګوري چي، یو ناشنا بلا ده او په کور کي تړل سوې ده او له خـولې څخه یې ټول مُرداري وتلې وه چي حویلي یې ډېره بوینه کړې هم وه. نور نو خدای ج خبر چي دې به نو څه خوړلي وه!!

پلار مي راغی بیا یې ورسره خبري شروع کړې او ورته یې وویل : نـور دي ونه وینم په دې سیمو او علاقو کي ! بس خه ځان دي ورک کړه!!

- بلا : سمه ده زه ځم بس ته یوازي هغه زما پرې سوي وېښته بېرته پـه لاس راکړه، بیا هیڅ نه را ګرځم دې کلي ته!

-پلار مي: نه ! نه ! نه یوازي دا چي ته به دلتـه پـه دې کـلي او بانـډو کـي ګرځې بلکي له دې چم او غم څخه به وځې او ځې به غرونو ته او یوه بله مهمه خبره داده چي، زما د اولادونو او کورنۍ غړو سره به کار نه لرې!

- بلا: سمه ده زه بیا هم درته قسم خورم چي، کار نه لرم ورسره خـو پـه یـو شرط هغه دا چي زما وېښته بېرته راکړه!

بلاخره پلار مي مجبوره سو او کنبلي وېښته یې بلا تـه ورکـړه. بـلا چـي کلـه خپل وېښته ولید ورته وې خندل او ډېر خوند یـې ورکـړ او پـلار مـي رخصـت ورکړ. بلا ولاړه موږ مو د پلار څخـه ددې جالبـه او وام د کیسـې پوښـتنه وکـړه چي، ولي دي وېښته نه ورکول!

هغه راته وېل : دا ډول بلاګـاني پـه اول ځـل هغـه کسـاني وي چـي تـازه ناویاني وي او ودونه یې کړي وي کله چي دغه ناوې د ځلوېښتو ورځو څخه د مخه د کورنه یـوازي راوځـي بیـا چـي ووېرېږي نـو بیـا داسي شـیاني بیـا پـه تدریجي شکل ورنه جوړېږي. خو کله چي غواړې ورباندي غالبه سې بیا یې د سر وېښته وباسه !

وروسته موږ ټولو وویل چي رښتیا هم نړۍ کي ډېر افتونه شتون لري!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

هر کله چې مو چاته غُصه راسي هغه ته وایو چې، بلا دي ووهه! بلا هغه ځا ده چې، له لیرې یې ناوړه اغېز پر انسانانو پروت دی د هغې لمسول او وهل خو ډېره لیرې خبره ده.

بلا سره داسې کار کول لکه پورتنی کیسې کې چې ذِکر سوه ښـه کار نه بولم. علت یې دا دی چې، مُمکن ډېر تاوان انسان ته ورسوي.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پيريانو مولوي!!

د اسلام مقدس دين داسي دی چي، د نړۍ په بېلابېلو برخو کي يې انسانان او پيريان پيروي کوي. چي ددې جملې څخه چي زيات خپل دين ته ژمن پاتي سوي هغه پيريان دي.

په يوه ديني مدرسه کي مو ديني زده کړې پيل کړې. په دغه مدرسه کي خورا لوړې زده کړې کېدلې چي له هغو څخه يو هم د احادثو دوره وه چي خورا زيات زده کوونکي يې لرل. زه هم په همدې دوره کي وم او زده کړې مي پکښي کولې.

هره ورځ به مو د ورځي په سر کي خپل درسونو ته ادامه ورکول بيا به مو د احادثو دورې استاد راته اجازه را کول موږ به هم خپل د مدرسې و کنجونو ته ننوتلو او راکړل سوی درس به مو له ځان سره تکراروی، ترڅو درس مو زده سي او استاد راته بيا په غُصه نه سي!

د درسونو لړۍ مو روانه وه کله به سخت او به هم راته اسانه سوه. ملګرو سره به مو د مسافرۍ شپې او ورځي تېرولې.

د درس تګلاره مو داسي وه چي د ورځي له سر څخه به مو پيل کړ بيا به استاد زموږ په يوه اړخ کي کښېناستی او موږ به ورباندي د دايرې په بڼه راتاو سوو.

بيا به مو د استاد د حکم سره سم د درس تګلاره اختيارول او خپل درسونو ته مو په داسي شکل ادامه ورکول.

جالبه دا وه هرکله به چي موږ ته استاد درس راکوی يو کس به زموږ استاد ته راغی او د هغه په انګړ کي به ناست وو او خپل درس به يې ورباندي ووېی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل یې انسان ته ورته وو خو، د انسان خوند او رنګ دومره نه وو پکښې لکه څرنګه چې نور عادي انسانان دي. زموږ ذهنونه هم دغه ناشنا کس ته واوښتل چې دا به نو اوس څوک وي او ولې یې زموږ فکرونه د ځان خوا ته جذب کړي دي؟!

یوه ورځ د درس څخه وروسته زموږ استاد ماته دنده را وسپارل چې ته دغه ناشنا کس تعقیب او رقیب کړه ترڅو موږ پوی سو چې دا څوک او څه کاره دی؟!

ما همداسې وکړه ناشنا کس پسې- تعقیب سوم او تل به ورسره یو ځای ګرځېدم په داسې حال کې چې. دا کس زموږ سره په مدرسې کې د شپې او ورځې یو ځای وو!!

یوه شپه موږ په مدرسه کې دننه خپل د خوب ځایونو ته ولاړو ترڅو بیده سو او بیا سهار پروخت راولاړ سوو. موږ د خوب خوني ته ولاړو ټول خپل پر چپرکټونو پرې وتلو او په سر مو تلتکونه راکش کړه.

ماته چې مې استاد دنده سپارلې وه چې زه باید دا ناشنا کس وپېژنم چې دا څوک دی! نو پر سر مې ورو تلتک راکش کړ او سترګې مې د ناشنا کس خواته ور واړولې او فکر مې ټول همدې کس ته کړ او ورناري مې کړ چې هلکه ګروپ مړ کړه موږ بیدېږو!

ناشنا کس راته ویل : سمه ده زه یې وژنم ته پرې وځه!

زما چې په سر تلتک کش وو خو نور مې ټول فکر و ده ته وو ده هم لاس ور اووووووووږد کړ او ګروپ یې مړ کړ په داسې حال کې چې له ده څخه د ګروپ بټن درې متره لیرې وو!

زه پوی سوم چې ناشنا کس انسان نه دی بلکې پېری دی!!

او زما د استاد شک پر ځای وو ځکه چې، هغه په همدې خاطر ماته دنده راکړې وه چې ددې کس رنګ او خوند د انسان نه دی مُمکن پېری وي.

پېري چې کله زه ولیدم نه یم بیده او دی تعقیبوم ورو له خپل ځای څخه ولاړ سو او حرکت یې وکړ. ځکه چې دی پوی سوو چې اوس به ټول کسان راباندې خبر نه کړي چې زه انسان نه یم بلکې پېری یم!!

دا نو داسې وخت وو چې په سبا باندې زموږ د احادثو د دورې دستار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي وه چي، په دې دستاربندۍ کي همدغه پېرى هم شامل وو كوم چي زموږ سره يو خاى زده كړې كولې.

سهار سو استاد ته مي ټوله كيسه وكړه هغه هم خپل په مُباركو برېتو كي مُسكى سو او وې خندل. زه پوى سوم چي استاد مي له وختي څخه پوهېدى چي دا كس پېرى وو خو ددې لپاره چي ډېر باوري سي نو زه يې ورپسې- په تعقيب كړى وم.

استاد مي راته وويل : هيڅوك ددې موضوع څخه خبر نه كړې كنې موږ ته به ډېر تاوان ورسېږي!

بلاخره د دستار بندۍ مراسم راورسېدل ومي ليدل چي، هغه پېرى د دستاربندۍ د مراسمو په سر كي ناست دى . زه چي يې وليدم راته يې وخندل او زما خواته راغى.

پېري راته وېل : پلانكيه جوړ يې؟!

- زه : هو شكر دى فضل د پاک رب ج دى ښه يم! ستا څه حال دى؟!

- پېرى : زه هم شكر دى ښه يم! زه ماښام پوى سوم چي ته زما په تعقيب كي وې خو ژمنه راسره وكړه چي هيچا ته به هم ياده موضوع نه وايې!

- زه : نه بې غمه سه وروره! هيچا ته به هم نه وايم

- پېرى : سمه ده گرانه ! خو زه درسره مينه لرم په همدې خاطر د دستاربندۍ د مراسمو وروسته تازه خپل د پيريانو كلي ته بيا يم خو، شرط دا دى چي له استاد څخه رانېولې تربل چاپوري هيچا ته به هم نه وايې!!

ما چي كله خپل د دورې پېري خبري واورېدې او مينه مې وكتل چي زما سره يې كچي مينه لري ورسره مي ژمنه وكړه چي خم درسره او هيچا ته به هم نه وايم!!

د دستار بندۍ د فضليت مراسم ختم سول او د پېري ټولگيوال سره مي پر تورو غرونو حركت وكړ.

كله چي تريو ځايه ورسره ورسېدلم پېري مخ زما خواته را واړوى او د جېب څخه يې يوه گوتمه را وايستل او ماته يې وېل : دا په گوته كړه! او يوه خبره ياد ساته كله چي مي ته زموږ كلي ته ورسولې هلته به بسم الله نه وايې!

كه دي وويل موږ ته به ډېر تاوان را واړوې! ځكه چي په دې سره موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوښمنۍ ته مجبوره کېږو!

ما چې کله ګوتمه په ګوته کړه د دنیا رنګ او خوند بېخي بل ډول سوه. هرڅه مي تر سترګو نابلد مالوم سوه.د نړۍ د هیڅ خطر احساس مي نه کاوه!!

او ورسره ژمنه مي وکړه چې سمه ده بسم الله به نه وایم!!

دا چې شپه وه زه او پېرۍ ټولګیوال مو یو ځای په تورو غرونو کې روان وو ډېر سترې سوی هم وم ورته مي وویل: هلکه دا ستاسي ځای ولي نه را رسېږي؟!

- پېرۍ : حوصله وکړه یار ډېر ژر به زموږ کلی را ورسېږي او وبه وینې چې څومره خلک زما مراسمو ته راغلي دي!

یوځه تګ مو نور هم وکړ ومي لیدل چې د یوه غره په پای کې یو کلی دی ټول سره څراغونه دي چې په کورونو کې لګېږي او خلک را ټول دي!!

بلاخره را ورسېدو ومي کتل چې خلک را روان دي نر او ښځې دي چې زما د ملګري و غاړې ته ګُلان ور اچوي! او مُبارکی ورکوي. کله چې مي دا حالت ولید ډېر حیران سوم چې دومره مینه چې پیریان خپل د دین او علما وو سره لري د هغې په لږ اندازه یې انسان نه لري!!

پیریانو نه یوازې دا چې خپل د فارغه سړي قدر یې وکړ زما یې هم ډېر قدر وکړ او ډوډۍ یې را واخیستل! ددې پرځای چې زه د هغوی د قدر په مقابل کې صبر وکړم او حق یې ادا کړم برعکس ؛ نور مي هم دربدره کړه!

کیسه داسې وه!

کله چې دوی ماته ډوډې راوخیستل زما فکر نه وو بسم الله مي وویل!

زما د بسم الله ویلو سره سم توره شپه سوه اخ و ډب شروع سو ! نر او توریالی کس هغه وو چې چړې یې په لاس ورغلي وای او یو او بل یې قتل کړي وای.

زه چې پوی سوم چې ټوله دربدري ما خپله وکړه او په غلطۍ کې رانه بسم الله وویل سوه. خکه چې ماته خو مي ملګري پر لاري ویلي وه چې بسم الله به نه وایې!

لار رانه ورکه سوه او پر یو خوا مي مخه ونیول او را منډه مي کړه. هله هله هله هله ....

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حساب څخه ورکې شپې او ورځې مې پر لارې تېرې کړې!

تنده، بې خوبي ، ګرمي ، يخني ، وږتيا ، تږتيا،لېوتنوب او دربدري هغه څه وه چې پر لارې مې تېر کړه.

يو ځاى راغلم يوڅه د باران اوبه وې د مُرداري څخه ډکې وې هغه مې وڅښلې وروسته د يوې مياشتې تګ څخه په يوه ځنګل کې يو کلي وو هغه ته مې ځان را ورسوى.

کله چې کلي ته راغلم ومې کتل چې، خلک راته حيران حيران ګوري او زما څخه هم د انسانيت توقع او احساس تر ډېره ليرې سوى وو. په کلي کې به مې چې هر انسان وليدى ډوډې به چې ورسره وه هغه به مې په زوره تري واخيسته اوخوړل به مې. جامې مې د ډېرې ککړتيا څخه کلکې سوې وې چې لږ به مې لاس ور وړ فکر به مې کوى چې کلک سوي سمېټ دي.

بلاخره مې په همدې کلي کې د شريفو مسلمانانو په مرسته د انسانيت پر اخلاقو نېک ګام کېښوى او د انسان په درد مې بېرته ځان خبر کړ.

دا چې زما پر بدن څومره دردونه تېر سوي وه او زما په غياب کې څه تېر سوي وه زه هم نه وم ورباندې خبر!

څکه چې زه کله د پېرې ملګرې سره تلم هغه وخت زما تګ يو څو شپې خو کله چې زه د هغې خوا په داسې ويرجن او غمجن حالت کې راغلم د يوې شپې لار له يوې مياشتې څخه هم ډېره سوه.

بلاخره زه بېرته د پخوا پر حالت سوم او د استاد خوا ته مې راغلم هغه ته مې ټوله کيسه بيان کړه. استاد مې په ډېرو ستونزو خوشاله کړ، په داسې حال کې چې هغه زما څخه په داسې کار ډېر خپه سوى وو او راته يې وويل : ته ولې زما د اجازې پرته تللى وې په داسې حال کې چې زه ستا استاد وم؟!

دا دى کلونه کلونه کېږي خو زما له ذهن څخه دا کيسه نه ده وتلې او تل مې خپل وجدان ته ملامتوي!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

کيسه د جالب حالت څخه نور هم ور اوښتې ده.

زه ددې کيسې د پېښېدو علت په دې کې بولم چې، بيا هم د فکر او عقل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ليري پريکړه سوې ده. ځکه چې هيڅا ته هم نه ښايي چې دغسي-يو لوی کار ته دي لاس واچوياو بيا دي خپل پر ژمني وفا هم ونه کړي.

په راتلونکي يو الله ج پوهېږي که دغه انسان هلته بسم الله هم نه وای ويلې، نو څوک ددې خبرې ډاډ ورکولی سي چې ووايي دې انسان ته هلته کوم خطر چا نه رسوی؟!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پيريانو سره مناظره!

کور کلي داسي شی دی چي هلته پېرۍ تل شتون لري خکه چي د پېري کار د انسانانو او يا هم د هغوی د خوړو سره وي او د پېري د خوړولو ځېز بيا هډوکی دی چي تل ورباندي ګرځي او را ګرځي.

زما مور هم د پېري د شکل سره اشنا وه خکه چي هغوی تل ورسره کار وو او تل به يې زوروله!

يوه ورځ مي مور په کور کي په يو کار ډېره خپه او خواشېنې سوه په يو خل ورباندي بيا د پيريانو ځپه ورباندي راغله او چغي يې شروع کړې مور ټول د کورنۍ غړي ورباندي راټول سو او ټينګه مو ونيول، خکه چي کله به مي هم په مور دغه ځپه راتله که مو نه وای نېولې منډې به يې وهلې. نو مور هم خکه ټينګه نيول چي منډې نه کړي او خان ته کوم تاوان وانه ړوي!

مور مي ډېره بې تابه او بې حاله سوه. که څه هم دا صحنه مور ته نوې نه وه او مور ورسره عادي سوي وو خو، ډېره دردونکې به هم وه خکه چي هيڅ اولاد هم نه غواړي چي مور دې د هغوی په مخ کي وزورېږي.

د مور حال او احوال مي ورو، ورو خرابېدی. پيريانو په يوخل زما د مور په خوله خبري شروع کړې. ما هم ورسره مناظره شروع کړه ترڅو د مور درد مي ورباندي را کم کړم.

پيريانو ته مي وويل : څنګه ياست يارانو؟!

- پيريان : ښه يو سور ړيرې خپل حال وايه؟!

- زه : ګورئ تاسي ولي زما مُبارکه مور تل په عذابوی تاسي له خدای ځ څخه نه ويرېږئ؟!

- پيريان: تاسي انسانان شرم نه لرئ! مور ستاسي مور نه په عذابوو خو کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تاسې مو مور خپه کوئ او يا هم ورسره جنګ کوئ او بيا هغه خپه کېږي بيا په هغه حالت کې مور وربانديې راځو!

-زه : سمه ده خو اکثره وخت يې مور نه په عذابوو خو تاسې يې بيا هم نه پرېږدئ او دومره يې په عذابه کړئ چې، د هغې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه را مات سي.

- پيريان : نو چې تاسې يې په عذابوئ نو زموږ څخه څه ګيله ده؟!

- زه : ګورئ زه پوهېږم چې، يوازې دا علت نه دئ چې مور مې کله خپه سي نو تاسې وربانديې راځئ اصل کې حتمن تاسې کوم بله ګټه لرئ چې، زما کعبه مور په عذابوئ.

- پيريان : ته رښتيا وايې! اصل کيسه داسې ده چې، يوه ورځ ستاسې مور د شپې لخوا پر اېرو کښېناستلې وه. په هغه اېرو کې زموږ يو کور وو او مور نه وو په هغه شپه باندې تللي وو بل خای ترڅو خپل وړې اولادونو ته يو ګوله حلاله نفقه راوړو!

يوازې زموږ په کور کې زموږ څو ماشومان پاتې وه هغوی چې ستاسې مور ليدلې وه ورسره حرکت يې کړی وو او ستاسې کور ته ورسره راغلي وه.

موږ چې کله کور ته راغلو ومو کتل چې په کور کې ماشومان نه سته ډېر مو وريسې پلټنه وکړه ترڅو پيدا يې کړو خو بريالي نه سوو.

وروسته د ډېره وخته مالومات راته وسو چې ماشومان مو ستاسې په کور کې دي او ستاسې د مور سره راغلي دي!

له هغه وروسته موږ ستاسې کور ته درغلو او خپل ماشومان مو راوستل په داسې حال کې چې ماشومان ستاسې له مور څخه نه راتلل او هغه يې ډېره خوښه سوې وه. نو په همدې خاطر مو بيا ستاسې مور سره اړيکه پيدا سوه او هروخت يې په عذابوو.

او دا هغه وخت وو چې، تاسې ټول د بيدېدو په حال کې واست او موږ ستاسې مور و وېرول تاسې ټول راغلاست خپل پر مور مو چغې او بغارې شروع کړې.

نو اوس چې هرکله زموږ ماشومان ستاسې د مور خواته راځي بيا موږ ستاسې مور په عذابوو ځکه چې زموږ کار اوس دا ګرځېدلی دی!

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه : بنه ! بنه ! بنه ! نو کيسه داسي ده! خو تاسي ولي خپل ماشومان نـه در ګرځوئ چي هغوی زما د مور خوا ته راځي او بيا په هغه خاطر زما مـور پـه عذابوئ؟!

- پيريان : مور ډېره هڅه وکړه چي خپل ماشومان پرې نـه ږدو چـي دلتـه راسي خو هغوی ته ستاسي مور خوند ورکړی نو ځکه نه ورځخه ګرځي!

- زه : سمه ده ! دا راته ووایاست چي تاسي مُسلمانان یاست او که نه؟!

- پيريان : هو شکر الحمدُالله مـوږ مُسـلمانان يـو! کـه غـواړې کليمـه درتـه ووايو!

- زه : نه بس زه پوی سوم چي تاسي په رښتيا مُسمانان ياست !

د څو خبرو وروسته مي مور پر حال راغله او پيريـان ورنـه ولاړل او خـبره خلاصه سوه.خو بيا هم ځيني وخت ورته راځي او په عذابوي يې!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

که منطق ته ځېر سو نو وبه پوهېږو چي ځيني وخت د پيريانو منطـق ډېـر قوي وي د کيسې نوعيت که وځېړو د پېښېدو علـت يـې دا وو چـي د کيســې مور پر ابرو کښېناستلې وه ، په داسي حال کي چي د پيريانو اصلي کورونه پـر ابرو وي. نو انسان ته نه ښايي چي په دغسي خطرناکه ځـای کـي دي کښېني. ځکه چي دومره لوی غم به ورته پېښ سي لکه د پورتنۍ کيسې و اشخاصو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ پېرى!!

يوه شپه په خونه کې پرېږ وتم د خوني ګروپ مې بند کړ او پر سر مې تلتک راکش کړ. ومې کتل چې د خوني ګروپ ولګېدی!

سترګي مې وموږلې او را پورته سوم ږغ/غږ مې وکړ چې څوک يې څه وايې؟!

خو هيڅوک هم مالوم نه سوو!

حيران پاتې سوم چې دابه څوک وي په داسي حال کي چې په خونه کي يوازي يم!! فکر مې وکړ چې شايد د کورنی، کوم غړی به دي وي اوس غواړي چې په عذاب مې کړي او شوخي راسره وکړي!

ورغلم د خوني ګروپ مې بيا بند کړ او ورته مې وويل چې هرڅوک يې خدای ته وګوره مه مې په عذابوه پرېږ مې زده چې ويده سم!

بيا راغلم او پرېوتم. يوه شېبه نه وه تېره سوې چې بيا ګروپ ولګېدی!

له سر څخه مې تلتک ليري کړ ورته ومې کتل چې هيڅوک هم نه سته ددې پرځای چې ور ولاړ سم ګروپ بېرته بند سو!

دا خل مې په زړه کي لږ بېره زياته سوه او پوی سوم چې کار د انسان نه دی بلکي بل څېز دی.ور ږغ/غږ مې کړه چې، پوی يم ياره چې ماما يې نور مې پرېږده چې يوڅه خوب وکړم!

خو همدا لږی روانه وه تړوله شپه مې خوب ورڅخه ونه کړ. ان تر دې چې د مُلا تر اذانونو پوري يې ګروپ بندوی او بيا يې بېرته لګوی!

کله چې مُلا اذان شروع کړ ورته مې وويل: کـه د خـدای ج د نـوم څخه بېره لرې نور مې خوب ته پرېږده! يوازي دومره يې ږغ/غږ وکړ چې، لمونځ

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي وکړه بيا ويده سه زه هم را ولاړ سوم لمونځ مي وکړ بيا ويده سوم.

که څه هم دا کيسه نوې نه وه ما ته ځکه دردناکه وه چي زموږ ټوله کورنۍ د داسي کړنو سره بلده وه. خو زه يې په دغه شپه له خوب څخه و ايستلم.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

ځيني کورنه په داسي جغرافيې کي موقعيت لري چي، هلته د پيريانو بازار او انګار وي.

د کيسې د پېښېدو په علت کي پورتنی کس نه دی ملامت ځکه چي، هغوی د کورنۍ غړي ټول په دې کارونو بلد دي او دا هرڅه ورته جالب نه ښکاري په داسي حال کي چي، هغوی ورسره عادي دي.خو انسان بايد د ځينو حالاتو سره په حوصله ګام کښېږدي!

که د حوصلې څخه کار وانه خلي مُمکن د کوم لوی تاوان شاهد و اوسي

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بدو مينه!

مينه داسي ځيز دی چي د زړه څخه سرچينه اخلي. زړه بيا د اوبو څخه سرچينه اخلي. د زړه اوبه هغه وخت کمېږي چي، انسان باندي مسلسل غمونه وي. کله چي زړه وچ سي مينه هم ختمه سي او خپل مقاومت له لاسه ورکړي.
که څه هم ماشـوم نـه وم د بلـوغ مرحلې تـه رسېدلی وم.خـو د واده او کوزدې له لفظونو سره مي خورا تعصـب درلـود او نـه مـي غوښـتل چـي دغه مرحلې ته داخل سم.
د پلار مور او کورنۍ د غړو په ډېر ټينګار يې راته يو ځای انتخاب کړ چي دلته به درته کوزده وکړو او ته هم له دغه ځای څخه مه تېرېږه!
زه هم د ننۍ پېړۍ له عقل او تفکر څخه خورا اغېزمن سوی وم او تل مي فکر کاوه چي بايد خپل د خوښي مطابق ګام او نښان واخلم.
خکه چي ښځه داسي جامه ده چي په ټول ژوند کي بـه يـې لـه غاړي نه باسې ان تر هغه چي کله څوک مړ سي بيا دغه جامه ترې ليري کېږي. سپينه جامه چي د کفن په نوم ده هغه ور اغوستل کيږي.
که څه هم په ډېرو ښتونزو مي د مور او پلار دغه وړانديز ومنـی چي سمه ده ستاسي ټاکلي ځای باندي به سوچ وکړم خو بيا هم حـالاتو راڅخـه خپل بدل او اجل واخيستل. زه يې دومره وتکولم چي تر اوسه مي اندامونه ربړيدي او خوږېږي!
پلار او مور مي خورا خوښ خوشاله وه پلار به مي چـي کلـه زه پـه فکر او سوچ کي وليدم
ماته به يې ويل : زويه ته خو تر اوسـه ماشوم نه يې چي دومره فکر کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خان دي په داسي سوچونو وخوري! که ته د پيسو او غمو غم لرې هغه دي ټول پر پلار دي، ته نور د څه شي غم کوې؟!

- زه : پلاره زه پوهېږم چي زه به يوه ورځ حتمن د نوي ژوند مرحلې ته داخلېږم او کوزده به کوم خو، ددې سره، سره چي زه دغه مرحلې ته داخلېږم ماسره ډېر فکرونه مل دي! ما چي خپل د ژوند دوه ويشت سپرلي تېر کړه ؛ هغه ددې لپاره چي يوه سمه کورنۍ مي په نظر راسي بيا به تاسي ته ووايم!

- پلار مي : ګوره زويه ! زه دا پنځه لس کاله کېږي چي تاته د همدې کورنۍ وړانديز کوم چي مه ورځخه تېرېږه بهترين انتخاب دی ستا د بنه ژوند لپاره!

- زه : سمه ده پلاره! خپل په ژوند کي مي ستاسي يوه خبره هم پر ځمکي نه ده غورځولې دغه پريکړه به دي هم ومنم. خو دلته ځيني نور مسايل دي پلاره! تا چي کومه کورنۍ انتخاب کړېده، د هغوی رواج او باج بل ډول دی! هغوی مُمکن ډېري پيسې درځخه مصرف کړي!

- پلار مي : بس زويه! زه نه پوهېدم چي ته دومره سوچونه د څه شي لپاره وهې! اوس پوی سوم چي ستا فکر ټول د پيسو خوا ته تللی وو! هغه هرڅه پر ما دي ته نور له هرڅه خلاص يې.

د پلار دا خبرې چي مي واورېدې خدای سته زړه مي يوڅه نور هم ډاډه سوو فکر مي وکړ چي زه اوس د نړۍ پاچا يم!

يوازې په دې فکر او ذکر کې سوم چې اوس بايد خپل راتلونکې او جوړېدونکي مېرمن په سم ډول ووينم او ترې وپوښتم چي، ايا زه دي خوښ يم؟!

لکه څرنګه چي هره مينه لېونتوب او ساده توب لري همداسي دغه مرحلې هم زما پر زړه خورا تېري بېري سوې! ډېر خوند يې هم راکړ خو برعکس ؛ له حد څخه زيات يې وردولم هم!

بلاخره ما په ډېرو ستونزو او کړاهونو خپل د راتلونکې ليلا سره اړيکه پيدا سوه زموږ ترمنځ ورکې او نادرکې ميني دومره پېاوړتيا پيدا کړه چي د مجنون او د ليلا مثال يې ورک کړ!

موږ يې خپل په زړونو کې دومره ګران کړو چي خپل د مثال کس مو نه

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل! خپل اصلي نومان مو له ډېره نازه ورک کړه په يو او بل نامه مو د ډېرې مينې سره ږغ/اغږ کوی.

د ميني تارونه مو تر دې حالته اوږده سوه چې ان د دواړو خوا وو د کورنۍ غړي مو هم خبر سوه. هغوی چې زموږ د مينې تماشه او مېله وکتل چې له جنرافيې څخه ليري خو په زړه کي دومره نږدې مينه موږ خپل په ژوند کي هم نه وه ليدلې نو ډېر حيران هم سوه.

موږ هڅه وکړه چې مينه مو د اسلام مقدس دين په چوکاټ کي ثبت کړو او کورنۍ ته مو ووايو چې موږ خوښ يو د دواړو په يو ځای کېدلو کي هيڅ ستونزه نه لرو!

بلاخره ما خپل د کورنۍ غړو ته وړانديز وکړ چې سمه ده هغه ستاسي کړې خبره زما قبوله ده هيڅ ستونزه نه سته پکي. يوازي تاسي بسم الله وکړئ او کورنۍ ته يې ورسئ زما لپاره يې وغواړئ.

کورنۍ مي په ظاهري ډول راته د خوښۍ سر وښورئ چي سمه ده زويه موږ ورځو درته غواړو يې ته هيڅ فکر مه کوه!

دا چي زما د پوهنتون د رخصتۍ لړۍ هم ختمي سوي وې بايد پوهنتون ته راغلی وای او درسونه مي پيل کړي وای خو مخه مي خپل د نوي ژوند نوي پړاو ونيول او ونه توانېدم چي پوهنتون ته راسم په همدې موخه مي کورنۍ ته وويل : تاسي لږ بېړه وکړئ دغه کار خلاص کړئ چي زه بيا خم پوهنتون ته مي!

د کورنۍ غړي مي چُپه خوله پاتي وه هيڅ يې هم راته نه ويل. زه به هره شبه خپل د ژوند ددغي نوي مينې په سره انګار کي پروت وم او خمکي هم اتلا هيڅ کرار نه راکوی.

ليلا مي يوه ورځ په تليفون کي په ژړا راته وويل : ګرانه نن مي يو ملګري راته وويل چي کيدای سي د پلانکي اکا زوی درته په مرکه درسي او تا ستاسي له کورنۍ څخه وغواړي! هيله کوم زړګيه کورنۍ دي په بېړه را واستوه کنې خدای مه کړه د ټوله ژوند لپاره به سره بېل سوو.

ما چي مي کله خپل او خپل د ليلا معصومه خبره د ذهن په انځور کي راوسته خپل بې وسۍ بې نهايته وځړولم چي، زه څومره بد قسمته وم لومړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مينې په اور نه وم ګډ سوی بيا چې کله خپل د کورنۍ د غړو په غوښتنه ورګډ سوم اوس هغوی مې هم له دغه اور څخه نه باسي!

د پوهنتون درسونه يو خوا د ليلا دا خبره مې بل خوا او د کورنۍ جفا هم بل خوا د ژوند ټول خواږه راته ترخه کړه. د کورنۍ هر غړی مې وپېژندی چې اصلي خبره يې څه ده؟ زه پرې ګران وم که پيسه؟ هغوی زما غم کوي که د پيسو؟!

بلاخره درد مې دومره مجبوره کړم چې سترګې سپينې کړم او ورغلم ټولې کورنۍ ته مې مخامخ وويل : اې ظالمانو ! اې د بل په درد نا خبرو! تاسې دې په خدای ج قسم وي چې خپل ضمير ته نه ياست خجالته؟! زه مو ولې د مينې په دغه سرهَ اور کښېنولم او اوس مې نه ورڅخه باسئ!

هغوی به هم تل د منطق څخه ليرې خبرې کولې کله به يې راته ويل چې دا کورنۍ سمه نه ده! کله به يې راته ويل د هغوی رواج او باج سخت دی مونږ يې نه سو ادا کولی! او کله به يې راته ويل چې صبر کوه خدای ج به هرڅه خير کړي څه خبره نه ده مونږ ورخو درته غواړو يې!

د کورنۍ دغه خبرو به سخت درد راکوی فکر به مې کوی چې زه ددې کورنۍ غړی نه بلکې يو اضافه کس يم! دومره به يې ودردولم چې سمې خبرې به يې هم رانه ورکې کړلې. دومره به يې ودردولم چې، زما ناز او ساز يې هم راڅخه هېر کړی وو!

فکر مې کوی چې پر دې دنيا يواځېنی بدبخته کس زه يم!

کورنۍ به مې احساس نه سو کولی او ما به ټينګار نه سو ورباندې کولی دا هغه څه وه چې زه به يې خوړلم!

او همدا لړۍ تر هغه روانه وه چې زما وزن يې ډېر کم کړ.

بلاخره مې خدای ج ناره واورېده او زما ليلا يې تر ما پورې را ورسول!

د کورنۍ غړې مې ورغلل او هغه يې ماته وغوښتل هغوی هم د هو جواب ورکړ او ليلا زما په نامه سوه!

د کوژدې وروسته ژوند هم ډېر عجيب روان وو کله به درد وو کله به خوند وو کله به مې له همدې خوږې ليلا سره جنګ کوی او کله به مو بيا نازونه کول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج مهربانه دی! دغه مبارک لفظ مې هغه وخت ښه تحليل کړ، کله چې مې د کوزدې وروسته واده هم وکړ. دا چې د کوزدې او واده په جريان کې راباندې کومې خوارۍ خپل کورنۍ تېرې کړې هغه نه درته وايم.

خو لنډه دا چې د پلار هغه خبرې مې په سلو کې لس سلنه هم رښتيا ونه ختلې چې ويل به يې زويه ته را باندې د پياز امر وکړه زه به يې په مقابل کې ناز درکړم.

د ژوند لړۍ مو همداسې روانه وه په داسې ټولنه کې مې ژوند وو چې يو زه او يو مېرمن مې پکښې با سواده وو! مور غوښتل چې د اسلام مُبارک دين او د حضرت مُحمد مصطفی (ص) د احادثو په رڼا کې ژوند وکړو خو بيا مې هم نامردې کورنۍ خپل د ژوند خوند ته نه پرې ښودم. هغه کار چې به زما په نظر صحې وو هغه به ددوی په نظر غلط وو!

ځينې کارونه به چې ما د کورنۍ په خوښه کول هغه به مې د ليلا نه وه خوښه. ما مې هم ليلا نه سوه خپه کولی ځکه چې له يوې خوا پر حق وه او له بلې خوا يواځينۍ ښځه وه چې زموږ په کلي کې يې د ځېښ په نوم هيڅوک نه پېژندی ځکه چې له لېرې ځای ځځه مې را وېستې وه. زه دغې نامردۍ تر دې حالته را وستم چې د زړه اوبه يې راوچې کړې.

د ځوانۍ رنګ او خند مې وبايلی خو سره ددې هرڅه مې بيا هم نه خپل د کورنۍ زړه خپل کړ او نه مې هم. ځکه چې زه حيران پاتې وم چې د چا خبره ومنم.

د ژوند پنځه ويشتم سپرلی مې دی خو په ږيره کې مې سپين له لېرې ښکارې مېرمن مې دا هرڅه ونه زغمل او پر ځوانۍ را ړنګه سوه او خپل ژوند يې له لاسه ورکړ!!زه هم لکه لېونی پر دې نړۍ اوس يوازې د الله ج ځځه راضي يم نور بس له هيچا ځځه هم نه يم راضي.

سرې سترګې، ببر سر ، ځيرې ګرېوان، شکېدلې جامې ړنګه ښکه ځواني هغه څه دي چې زما پر وجود بار دي! ددې هرڅه سره هم بيا هم خاندم چې ځوک مې په درد پوی نه سي او ځوک مې بيا کورنۍ ته څه ونه وايي!

خو دا هرڅه يوې خوا ته دا خبره بلې خوا ته چې کورنۍ مې راته وايي ته بر څه شې باندې دومره خان خورې؟ بله ښځه به درته وکړو! افففففف زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم چې زما کورنۍ نه پوهېږې چې مینه اخیستل کېږي نـه بلکـې ورکـول کېږي!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مینه اخیستل کیږي نه بلکي ورکول کېږي! دا جمله باید هرڅوک خپل په ژوند کي تحلیل کړي او بیا د هغې په رڼا کي ژوند تر سره کړي.کنـې پـورتنۍ کیسه به هم بیا د همدې کس سره تکرارېږي چې دا خبره نه تحلیل کوي. خو دومره وایم درته چې خدای ته وګورئ پر هیڅ چا هم دومـره بـاور مـه کـوئ کنې پر ملا به مو دوه ځایه کړي، چې بیا به په ټوله ژوند کي روغ نه سئ.

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويرجنه او غمجنه مينه!

د واده يې خلورمه ورځ وه. د پالنګ د ميز هنداري ته ودرېده او د وېښتو برس يې راواخيست خپل وېښته يې شا ته پرې واړول. له خان سره يې ورو، ورو د عجايبو ټپې زمزمه پيل کړې.

ورته مې وويل : وه مېرمنې بدرنګه يې! دومره په ناز او نخرو دې وېښته مه ږمنځوه. خير که زما زړه ته نژدې يې!

مخ يې را واړوی او مُسکی سوه ويل : شين سترګې زه پوهېږم چې، ته راسره ټوکې کوې. زه چې ستا د زړه په کور کې و اوسم بل چا ته اړتيا نه وينم او هغه ورځ دې مې د مرګ هم سي چې، ستا د زړه د کور څخه و ايستل سم!

د خوبه هم وم را ولاړ سوم وېښته مې بنګل کړه او پر سر مې لاس تېر کړ داډ مې ورکړ چې بدرنګې بدرنګې مينه درسره لرم! يوازې په همدې خبرې ژوندی يم!

خدای ج مو پر ژوند ورځ په ورځ رحمتونه شېندل زموږ ترمنځ يې د مينې سرحد دومره اوږد کړ چې څوک مو په مثال نه وه. يوازې مو د مينې د خوږو لحظو څخه خوند اخيست.

کيدای سي دا نړۍ به د ازموينې وي نو څکه الله ج خپل پر بنده څينې وخت د ازموينې پارچه وېشي ترخو خپل په ازموينه کې ترې حساب وغواړي.
د نړۍ هيڅ ازموينه هم تر دغې ازموينې سخته او کمبخته نه ده.
د ازموينې ترخنګ په نړۍ کې چې ژوند ورباندې را تاو دی هغه مينه ده مينه داسې سپېڅلی نوم دی چې، انسان د ترخو ترخنګ په خوږو هم پوهوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د نړۍ سخت ترينه حالتونه په خوږوالي بدلوي.
ما هم خپل د ملګرو او کورنۍ د غړو ترخنګ د مېرمنې سره خورا بې سرحده او بې حده مينه لرل، نه يوازې دا چې ما مينه ورسره درلوده بلکې هغې هم راسره تر دې دوه ځلې زياته مينه درلوده.
خدای سته يوه شپه به مې هم له چا سره نه سوای تېرولی ځکه چې د پنځه د قيقو بېلتون مې په ډېرو ستونزو تېروی.
د ناز او ساز ژوند مې يوه ورځ عجبه کار راباندې وکړ چې زه يې هم حيرانه کړم چې دا اوس څه وسوه!
مېرمنه مې ناڅاپه مريضه سوه ما هم په بيړې سره ډاکټر ته ورسول ډاکټر معينات وکړه او د يوڅه خنډ وروسته يې يوڅه درمل راکړه رخصت يې کړو!
پوښتنه مې تري وکړه : ډاکټر صبب زما د ميرمنې څه ناروغتيا وه چې په يو ځل را ولوېدل او بې هوشه سوه؟ خو تا بيا ورته دوه پاکټه درمل ورکړه او رخصت دې کړو.
- ډاکټر : خوانه که يې د ناروغتيا د ځرنګوالي پوښتنه کوې او بيا د هغه د اورېدو توان لرې درته وبه وايم
کله چې د ډاکټر دا خبرې واورېدې په زړه کې مې داسې درد احساس کړ لکه څوک چې په تېره خنجر ووهي! په تک ژړ رنګ او درېدلي اواز مې ډاکټر ته اجازه ورکړه چې راته ووايه!
- ډاکټر : ښه ! ستاسې مېرمن د سرطان ناروغې لري هغه د ډېرې مودې را هيسې په زړه کې غمونو ته کور جوړ کړی او هغه غمونه يې خوري! چې اوس ددې لامل سوې چې خپل ژوند ته ډېر ژر د پای ټکی کښېږدي!
د ډاکټر دا بې رحمه خبره چې مې واورېده نور په دې نړۍ نه يم پوی سوی چې په ما څه تېر سوي! يو وخت مې سترګې لسې کړې چې د کورنۍ غړي او بنايسته بې وسه مېرمن مې سرته ناسته ده او زه د روغتون پر يو چپرکټ پروت يم!
د مېرمنې سترګو ته چې مې وکتل پر مُبارکو سترګو يې د بې وسۍ اوښکو داسې توپونه وهل لکه د اباسين درياب!
بلاخره له هغه ځايه راغلو خپل کورته! زما د فکر ميلان تول خپل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايستې مېرمني ژوند ته وو. په داسي حال کي چي په دې نړۍ کي يو زه او يو هغه ډاکټر پوی وو چي مېرمن مي د سرطان ناروغي لري.

شايد مېرمن مي دومره درد نه احساس کوی لکه څومره درد چي ما احساس کوی ځکه چي زه د هغې په ناروغۍ له هغې څخه زيات زورېدم!

تل به مي الله ج ته لاس لپه کوی او ويل به مي : پاکه خدايه ته خورا مهربان ذات يې نن زه ستا يو ګنهګاره بنده تاته لاس لپه کوم چي يا مي مېرمني ته ژوند ورکړې او يا ما هم در واخله!

زه به هم د کور کلي په کوم انګړ کي به چي کښېناستم پر ژړا به مي زړه خورا سترې کړ. دومره به مي وژړل چي ان هرڅوک له ليري راباندي پوهېدی چي ژړلي مي دي.

تل به مي زړه په دې دردوی چي، مېرمن مي له لاسه ورکوم. لکه ماشوم خپل د ژوند مسير مي نه سوو ټاکلی!

د نيمي شپې نېمه برخه وه مېرمني مي لاسونه راباندي را تاو کړه او پر غاړه يې بنګل کړم!

سترګي يې د ژړا څخه ډکي وې او ډېر درد دې ته مجبوره کړې وه چي خوله څخه يې بې کنتروله اواز وتی! ماته يې په ژړا کي خپل د ناز انداز وړاندې کړ او راته لګيا سوه : ګرانه زه څومره بختوره مېرمن يم چي نن خپل د خاوند پر مبارک مړوند ژوند له لاسه ورکوم!

زړه مي بې حاله سو هڅه مي وکړه چي مېرمني ته مي ډاډ ورکړم چي هيڅ خبره نه سته ته ولي داسي بې حاله لګيا يې!

پر خوله يې لاس راته کښېښوی او راته يې وويل : جانانه! ما په هغه ورځ ستا او د ډاکټر خبري واورېدې چي زما د ناروغتيا په اړه يې درته وکړې! ما تر اوسه ځکه دا خبري نه درته کولې چي ستا درد نور هم سېوا نه سي.

پر مخ مي د اوښکو سېلابونه را مات سوه او په ننولي اواز مي بيا د تېري ميني اظهار ورته وکړ ترڅو دغه ترخه شپه يې له فکر څخه وباسم. لاسونه مي ترې تاو کړه او پر وېښتو مي ښکُل کړه.

هڅه مي ډېره وکړه چي د مستي ميني شپې نوري هم مستي کړم خو د زړه ويني مي ودرېدلې هيڅ مي خپل سلګی کراري نه کړې! يو وخت چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

مي خپل د ښایستې مېرمنې منور مخ ته وکتل چي د ژوند د پای اخري شېبې يې وې.

کله چي مي مخ ته ورته وکتل پر سر مي تندر رایله سوه هڅه مي وکړه چي مور ته مي اواز وکړم او د یو دروند، صبرناک خاوند دنده سرته ورسوم خو ترخولې مي یو لوی اواز ووتی چي ددې سره مي د کورنی ټول غړي له خوبه را ویښ سوه! کله چي مي مور راغله هغې زما د عاجزو سترګو د اوښکو دریابونه ولیدل راباندي چغي يې کړې او په ژړا يې پیل وکړ.

د شپې برخه پای ته ورسول ورځ سوه ټولو د جنازې مراسم سرته ورسول!

د جنازې غم یو خوا خو زما خیري ګرېوان بل خوا ټول و همدې ته حیران وه!!

ډېر بد خوب راغلی وو مېرمني مي راباندي ډېري چغي وهلې وې چي پورته سه خوب دي پوره سوو. اخر يې مازغه راته خراب سوه اوبه يې راباندي وشېندلې ژر را ولاړ سوم ومي کتل چي هرڅه یو خوب وو! مېرمن مي په غېږ کي ونیول او په ناز مي ورته کیسه بیان کړهاو اخر مي شکر و ایستی چي ربه ستا ډېر شکر کوم چي دا هرڅه خوب وو کنې زه به مړ وای.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د میني خوږوالی او لذت په دې نړۍ کي په بل هیڅ څېز کي هم نه سته.

ژوند په میني ښکلی دی چي مینه نه وي د ژوند خوږالی په ترخو اوړي که چیري هرڅوک خپل د مېرمني سره مینه ولري نو د هغه ژوند به خورا په مُحبت او عبادت کي تېرسیاو که برعکس څوک ورسره مینه ونه لري د ژوند شپې او ورځي به يې خورا په سختیو کي تېري سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکاره سړی!

د غُربت شمال وهلی مسافر وم د ګاونډي هیواد په یوه لوی ښار کـي مـي ددې لپاره شپې او ورځي سبا کولې ترڅو خپل اولادونو او کورنۍ ته یو ګوله ډوډۍ پیدا کړم.

ژوند مي خورا سخت او اسانه وو!

سختوالی یې په دې کي وو چي له کور او اولادونو څخه مي لیري وم تل به مي بې وسي احساسول او چا به راته د اتانې ارزښت هم نه راکوی!

اسانوالی په دې کي وو چي هرکار چي به مي کوی څوک هم نـه وو چـي راته یې ویلي وای چي داسي مه کوه! داسي وکړه. څکـه چـي مـسافري خـورا سخت کار دی که په دغه کار کي څوک درباندي قیودات او بندیزونه ولګـوي سختوالی یې دوه چنده نور هم زیاتېږي.

د جسمي ستړیا ترڅنګ به مي ذهني ستړیا هم ځیني وخـت احـساسول. خدای سته درد به یې زیات وو خو، له بلي خوا مجبوري هم خـورا زوروره وه څکه چي د کور غربت او د میني محبت مي اصلي هدفونه وه چـي بایـد لاس ته مي را وړي وای!

د مزدورۍ له زړې خـوني بـه پـه کـم زړه راووتـم ترڅـو د مېشـت هیـواد پولیس مي ونه نیسي او راته ونه وایي چي، ته مهاجر یې سـتا د ګرځېـدو حـق زموږ په هیواد کي نه سته!

خــو افـــغانـــي غـــیرت مي هیڅکله اجازه نه راکول چي ببري ته مي سر ټیټ کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به چې د سړک څنګ ته ودرېدم کوم مالدار سړی به راغی او د پيسو په مقابل کې به يې کار ته بوتلم. همدا د ژوند او مزدورۍ لړۍ مې رواني وې!
ځينې وخت د غُربت په ژوند کې هم خورا ډېرې ناولدې پېښېږي او جالب پړاونه په ژوند کې سړي ته پيدا سي چې چا يې فکر او ذکر هم نه وي کړی.
يوه ورځ په بدن پنډ سړی راغی او راته يې وويل : زه يوڅه کار لرم که راسره ولاړ سې ښه پيسې به درته درکړم!
- زه : سمه ده خان چې درسره ځم ! خو کولی سئ راته ووايـاست چې څه کار دی؟!
- پنډ سړي : هو! په د کور په حويلۍ کې مو يوڅه کثافت او خاوره پرته ده هغه به له حويلۍ څخه وباسې!
خبره مې ورسره ومنل او د ټاکلو پيسو په مقابل کې مې ورسره حرکت وکړ! د ښار په يوه پېچلي ځای کې يې خورا لوړه حويلي جوړه کړې وه. زه ورسره کور ته دننه ورغلم ځو پوړه بنګله يې وه!
کله چې يې د بنګلي لومړي پوړ ته ورننوتلم ګورم چې اکثره دېوالونه په وينو سرهٔ دي! زړه کې مې ډېره احساس کړه او حيران سوم چې خدای دا څه کيسه ده؟! بيا مې فکر وکړ چې شايد کوم پُسه به يې حلال کړی وي، د هغه ويني به ترې په دېوالونو پاشل سوي وي!
دوهم پوړ ته يې ورغلم ومې کتل چې له شمار څخه وتلي انسانان دي د تولو لاسونه او پښې تړلي دي کله چې يې ماته وکتل هغوی هم حيران سوه چې زموږ په قطار کې يې بل هم ور اضافه کړ!
ددې سره مې په زړه کې ډېره ځو چنده ډېره سوه بدن مې لرزې واخيست او بې واکه سوم!
درېيم پوړ ته يې بوتله کړم هلته هم ګورم چې، يو لوی پنډ چاغ سړی پر چوکۍ ناست دی او سګريټ يې لګولی دی!
کله چې يې ماته وکتل په برېتو کې مُسکی سو ويل: واه واه ډېر ښه! ډېر ښه سړی مو راوستی! سترګې يې ډېرې قيمتي خرڅېږي!!!
ددې بې ترسه بنده دا خبرې چې مې واورېدې پوی سوم چې دا خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اصل کې هغه خلک دي چې د انسانانو د بدن ځيني غړي پرې کوي او بيا يې په ډېرو پيسو پلوري.

پنډ او چاغ سړي امر وکړ چې د مېلمه قدر وکړئ! اول ښه ډوډۍ ورکړئ بيا ترې حساب واخلئ!

زه پوی سوم چې سترګې مي وباسي او د ژوند اخري شېبې مي دي، فکر مي وکړ چې بايد يو چم وکړم او له دې بلا ځخه ځان وژغورم، ورغلم پنډ او چاغ سړي ته مي ځان خورا ساده معرفي کړ چې ما خو نو هيڅ څېز نه دی لېدلی!

ورته مي وويل : خان جي ډېره مننه زه پوهېږم چې تاسي خورا ښه مهربانه شخص ياست زه به لومړی ځان تر تشنابه ورسوم بيا به ډوډۍ تـه راسم او وبه يې خورم وروسته به بيا خپل د مزدورۍ کار ترسره کړم.

پنډ سړي چې زما ساده ګۍ ته وکتل زړه يې ډاډه سو چې زه د دوی په کار نه يم پوی سوی! خپل کوم کس ته يـې ږغ/غـږ وکـړ چـي دا مېلمـه تـه د تشناب لاربښونه وکړه!

زما قمست دومره ښه وو چې هغه تشنابونو ته يې راوستم چـي د حـويلۍ د دروازې په وروستۍ برخه کې موقعيت درلود ځکه چې هغوی نه غوښتل چي په ما باندي هغه کسان ووينې چې دوی عمليات پرې کړي وو . په داسي حال کي چې زه له وخته پوی سوی وم چې دوی ډېر کسان دلتـه د مرګ تـر تـېـغ ايستلي دي!

تشناب ته راغلم ومي کتل چې د تشناب کړکۍ هم خلاصـه ده ورو مـي سر دباندي ترې را وايستی ومي کتل چې په کوځه کي يو څو ماشومان د لوبي په حالت کي دي خپل سات تېروي!

بلاخره مي په ډېرو ستونزو ځان د تشناب تر کړکۍ را وايستی او د بـازار پـر لور مي رامنډه کړه!

نور زه نه يم خبر سوی چې زما شا ته به څه تېر سوي وي او هغه ظالمانو به څه کړي وي.

زړې خوني تـه مـي ځـان را ورسـوی او پـه همـدې ورخ مـي هغـه خـای پرېښودی او خپل د ګران هيواد افغانستان پر لور مي حرکت را وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج روزي انسان ته ورکوي، په هغه شرط چې انسان حرکت وکړي. کله چې افغانستان ته راغلم د ژوند اقتصادي اړخ مې له پخوا څخه ډېر لوړ سو او توبه مې وکړه چې بیا به په ژوند داسې بد ځای ته سفر ونه کړم لکه ما چې پکې ژوند تېر کړی وو!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د نړۍ په هره برخه کې چې انسان اوسېږي د مزدورۍ څخه نه دی پاتې سوی او دغه نوم هر ځای سته! د کیسې علت ته که پام وکړو د مزدور سړي گنا نه سته! علت یې دا دی چې مزدور هغه کس دی چې په پیسو پسې- خې او پیسې د اشخاصو سره دي! کله چې اشخاص راځي مزدور بیا یې نو باید مزدور ورسره ولاړ سي ځکه چې دا د مزدور مکلفیت دی چې پیسې لاس ته راوړي. خو مزدور هم باید د پیسو ترڅنگ و هغه کس ته هم پام وکړي چې دی د مزدورۍ لپاره له ځان سره بیایي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وسه کونډه!

دروازه وټکېدل وړې لور ته مي وېل : خديجې په منډه ورسه د حويلي دروازه ټکېږي وګوره چي څوک دي!

خديجه هم په منډه ورغله دروازه يې خلاصه کړه د خوشالۍ چغه يې کړه چي شکر پلار جان مي راغی!

په زړه کي وغوړېدم خو سترګي مي غټي کړې او په غُصه مي ورته وويل : د پلار جان سره دي ورکه سې، څوک دومره چغي وهي؟!

پلار يې وخندل وېل : نن بيا زما بدرۍ جماله په غُصه ده خدای ج دي خير کړي !!

پلار يې خوني ته راننوتی د سر پر وېښتيانو يې لاس راتېر کړ پر تندي بنګل کړم وېل : نن ډېر ستړی سوی يم که مي ستا وېښته نه وای بنګل کړي اوس به مړ وای!

پر خوله مې لاس ونيوی او پر مخ مي د ناز څپېړه ورکړه او بيا مي د څپېړي پر ځای بنګل کړ ورته مي وويل : تو له ورځ د کور کار کوم ستړيا غمونه او بې خوبۍ تېروم خو، هغه هرڅه مي دومره نه ستړې کوي لکه ستا دا خبره چي و دي کړه!

د خديجې پلار مُسکی سو وېل : لېونۍ نو خو تا هم راته مخکي ښېرا وکړه، خديجې ته دي وويل چي د پلار سره دي ورکه سې.

د ګردونو پر نازک مخ مي لاس ورتېر کړ ورته مي وويل : لېونيه! ته څه فکر کوې زه چي ځيني وخت کومي ښېراوي درته کوم هغه د زړه له تله کوم؟!

نه هيڅکله هم نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځي ژوند په خاوند ښايسته وي ؛ خاوند چي نه وي ښځه دي هم نه وي.

ماښام سو ټول و ډوډۍ ته راټول وو تلوېزون مو چالند کړ چي د خبرونو په سر ټکو کي وايي، په کابل کي چاودونه سوې ده چي ګڼ شمېر ملکي وګړي يې شهيدان کړي دي.

د خديجې پلار موبايل را واخيست خپل د تلوېزون همکار ته يې زنګ ووهی

ويل : همکار صاحب ښه ياست؟! دا چاودونه کله سوې په کابل کي؟! زه خو چي تر مازديګره هلته په دفتر کي درسره وم هيڅ شی هم نه وو!

همکار يې ورته وويل : بلې هو ګرانه ! ته چي د کور خواته ولاړې هغه وخت چاودنه وسوه!

ما او خوابنې مي ورته کتل د خديجې پلار چمتو کړې ګوله بېرته سترخوان ته کښته کړه او له سترخوان څخه په شا سو. ډېر ټينګار مو ورته وکړ چي، د خديجې پلاره ډوډۍ دي وخوره خو، د ډېرو سوچونو څخه يې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه رامات سوه.

د خوب خوني کي مي د خديجې پلار ته وويل : تاولي د ماښام ډوډۍ ونه خوړل؟! ته څه خبر يې چي زما او ستا د مور پر زړه هغه مهال څه تېر سوه؟!

- خاوند مي : نه ګراني مانه غوښتل چي تاسي خپه کړم خو، زړه مي پر دې درد کوي چي نن به يوه داسي ناوې ناسته وي لکه ته چي ماته ناسته يې خپل د لالي سر به په سپين کفن کي اړوي او را اړوي!

ايا ته د هغې درد احساس کولی سې؟! زه چي هروخت کومي خطرناکي سيمي ته ځم يوازي ستا او خپل د کورنۍ غم راسره وي، په داسي حال کي چي خپل خوږ بدن راڅخه هېر وي!

په زړه کي مي درد را ولاړ سو د خديجې د پلار پر خوله مي لاس کېښوی چې، بس دی خدای ته وګوره په دې اړه نور څه مه وايه زړه مي چوي!

د خديجې پلار راته وخندل زما سر يې خپل په زړه پسې ونيوی او راته يې وويل: ګراني ژوند او مرګ دواړه يو له بل سره نژدې اړيکي لري ما او تا بيا له هغو څخه هم نژدې يو که ژوندی وم ته به هم ژوندۍ يې که شهيد سوم نه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راسره شهيده کيږي.

سهار سو لمونځ مي خلاص کړ غوښتل مي د سهار ډوډۍ چمتو کړم ومي کتل چي شا ته مي د خديجې پلار ولاړ دی ورته مي وويل : جانانه رښتيا چي خبريال يې دومره وختي را ولاړ سوی يې چي، ما د سهار لمونځ هم نه دی خلاص کړی! درخه هغه بلي خوني ته چي د سهار ډوډې وخورو!

د خديجې پلار راته وويل : نه د زړه سره ! ما ته مي ملګرو زنګ ووهی چي، نن د فتر ته وختي راسه چي کار مو ډېر دی هغه خلاص کړو.

ډېر ټينګار مي ورته وکړ خو د خديجې پلار هغسي ټينګ وو! ويل : د زړه سره د مور جاني او نور ټولي کورنۍ سره مي د خدای په مانی وکړ.

يوازې ته پاتي يې ته هم را تر غاړي وځه او د خدای په مانی راسره وکړه! زړه نا زړه مي غاړه ورکړه پر تندي يې ښکُل کړم او ژمنه يې راسره وکړه چي نن درته د خيره د ښاره يوه ښکلې ډالی راوړم چي خوند در کړي!

او حرکت يې را ځخه وکړ.تر دروازې ورسره ولاړم تر هغه مي پسې- کتل ترڅو چي مي له سترګو ځخه پنا کېدی.

راغلم کور ته کښناستم خدای سته تر ټولو ورځو په دغه ورځ ډېره خواشېني وم حيرانه پاتي وم چي، زه ولي نن دومره خپه يم!

د کور په کارونو لګيا وم چي په کور کي دننه د خديجې چغي او ژړا مي تر غوږ سوه ورخطا سوم فکر مي وکړ چي بريښنا ونيول او که کوم ضررناکه ځيز وخوره!

په منډه ورغلم ورته مي وکتل چي تلوېزون ته ګوري او ژاړي پوښتنه مي تري وکړه چي ولي ژاړې؟!

په نيولي اواز يې راته وويل : په تلويزون کي خبر راغی چي پر خبريالانو په ښارکي چادونه سوې ده!!

ددې خبري په اورېدو سره مي پر سر يو بلا را نازله سوه سر مي وګرځېد ومي کتل چي خوابني مي راغله هغه هم په ژړا سوه!

دومره توان رانه الله ج واخيست ترڅو موبايل را وباسم او د خديجې پلار ته زنګ ووهم چي، چيري يې! ته خو به جوړ يې!

بلاخره مي موبايل را واخيست او زنګ مي ورته ووهی خو د موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرې بې کار نه کوي. زړه مې نور هم وارخطا سو ژر راولاړه سوم د کور شيان مې سره سم کړه او غوښتل مې چي د خاوند دفتر ته مې ورسم چي د صحت په اړه يې خان ډاډه کړم.

د لږ خنډ وروسته مې هرڅه چمتو کړه خوابنې ته مې وويل: زه خمه د خديجې د پلار پوښتني ته کور ته پام کوه! وړاندې له دې چي زه د هغه پوښتني ته ورسم چي د امبولانس ږغ/اغږ مې تر غوږ سو فکر مې وکړ چي شايد کوم ګاونډي د کور ناروغ به وي اوس به يې په امبولانس کي را وړی وي ورته!

د دروازې زنګي چي مې را خلاصه کړه له هغې خوا بل سړي د دروازې پله خلاصه کړه وېل: ورينداري زه ستاسي د خاوند همکار يم که ستاسي په کور کي کوم نارينه وي ورته ووايه چي را ووځي زمونږ کار دی ورسره!

زه پوی سوم چي د اسمان تندر چي يو ځل په ځا راولوېږي هغه بېرته نه پورته کېږي له خولې مې يوه لويه چيغه پورته سوه د امبولانس خواته مې ور منډه کړه ومې کتل چي جانان مې د امبولانس په منځ کي په بدرنګه تابوت کي پروت دی او سپينه په وينو لړلې جامه يې اغوستې! کله چي مې دا حالت وليد نوره پوی نه سوم! يو وخت چي را پورته سوم ومې کتل چي د ښځو په منځ کي ناسته يم او کونډه سوې يم!

زړه مې په هيڅ ډول کرار نه راکوی ځان مې له ځمکې، ځمکې څخه وهی خو تولو نېولې وم.

جانان ته مې وويل: زما لېونيه تا خو ويل چي زه ماښام راځم تاته ډالی راوړم، ستا ډالی دغه ده چي په سپين کفن کي بې راته رواړې؟! ماخو درته وويل کنه چي نن مه ځه خو تا زما خبره نه اورېدل، خو زما بې وفا جانان ماسره يوه خبره هم نه کول!

زما د سترګو پر وړاندې يې زما جانان د تابوت پرکټ پورته کړ او زه يې ترلاسونو ونيولم نه يې پرېښودم چي زه له هغه سره ناز او خبرې وکړم. ددې نړۍ دا بې ترسه خلک دي چي زه يې خپل د خاوند سره د وروستی خبرو ته هم پرې نه ښودم.

دا خو همه ورخ ده چي په کور کي د خوړو څه نه لرو حيران پاتي يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څه شي وخورو. د واده مې درې کاله کيږي چې زه له هغه سره يو ځای سوې يم، خو زه دومره نه يم پوه سوې چې درې دقيقې سوي ؛ خو په دې خو ورځو کي د نړۍ د هر غم څخه خبره سوې يم!

الله ج دي مېرمني ته د خاوند پرته يوه شېبه هم ژوند نه ورکوي اوس يوازې هغه کونډه زما احساس کولی سي چې زما غوندي څوک يې له لاسه ورکړي وي!!

زما جانان چې ژوندی وو هرچا به مې لور نازول خو اوس چې هغه شهيد سوی هيچا هم زموږ پوښتنه نه ده کړې! زما د خاوند گناه دا وه چې هغه يو خبريال وو او ددې بيچاره ملت رږغ/غږ يې تر بې غيرتو چارواکو رسوی ! خو اوس نه سته په هغه پسې نن يوه نړۍ پاتې ده!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

ځيني دردونه داسې وي چې انسان په بدن کي دننه سوځوي خو اعلاج يې څوک نه سي کولی. ځيني دردونه د بيان ژبه لري خو څوک يې نه سي عيان کولی.

زه ددې پېښي په تړاو دوه کلمې هم نه سم ليکلی ځکه چې همدا اوس مې له سترگو داسې اوښکي څاڅي چې د کمپيوټر کېبورډ يې لوند کړ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې شُکره مالدار!

زموږ د کلي پر هغه لاري روان وم چې د بازار ته غزېدلې ده زما سره یوڅو ملګري هم وه. زه ددوی سره د خبرو په حال کې وم چې زما تر سترګو یو څیز مالوم سو ورمنډه مې کړه ترڅو ترلاسه یې کړم. کله چې مې را واخیست ومې کتل چې یو پلاستیک دی په هغه کې له حد څخه زیاتې د وخت پیسې دي.

ملګرو مخ ته مې د خوشالی احساسات را وپارېدل او چغې مې کړې!

ملګرو راته وویل : پیسې زموږ سره نیمې کړه څکه چې موږ هم پر لاره در سره وو

ملګرو ته مې وویل: نه یارانو نه سم کولی چې، پیسې درسره نیمې کړم!

بلاخره مې ددوی سره پر پیسو لانجه پورته سوه او ملګرتیا مې ورسره پرې بنودل.

که څه هم د پیسو د پیدا کولو وړاندې خورا غریب وم خو، د پیسو په پیدا کولو سره مې خورا طبعیت د عش عشرت لور ته واوښتی. کور، ملګریا او ټول خپلوان مې هېر کړه.

د عشرت یوې نړۍ ته مې سفر وکړ. له ذهن څخه مې د اسلام خوږ دین لیرې سو او فکري نړۍ مې خورا ډېره تبدیله سوه.

یوه داسې هیواد ته مې سفر وکړ چې، هلته د جنسي خواهشاتو ځایونه په عامه کچه خلاص وه. څه چې مې زړه غوښتل هغه مې د فکر په خوله نه کول تل به مې غیر مغرضانه عملونه ترسره کول.

سرې سترګې به د پره دې هیواد په ښارونو او واټونو کې ګرځېدم. یوه ورځ خپل د استوګنځای څخه د جنسي خواهشاتو د کلب پر لوري روان وم موټر ووهلم او ژوند مې له لاسه ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کيسې

زما سترګو او زړه هرڅه خارل د هغه هيواد خلکو خپل ګران هيواد افغانستان ته په يوه تابوت کې راواستولم. دلته خپل خپلوانو راباندې خورا غمشريکي وکړه او بلاخره د جنازې د مراسمو وروسته يې خاورو ته وسپارلم.

دوی زه په خاورو کې کښېښودم هرڅه چُپ مې ورته وکړې چې ما يوازې مه پرېږدی خو، هغوی زما اواز وانهورېدی او زه يې د ګور تورو تيارو کې يوازې پرېښودم.

څو شېبې تيرې نه سوې ومې کتل چې، دوې بد شکلي فرښتې راغلې او لوی لوی د ګوزارونو د اور مزې ورسره دي او زما سر ته ودرېدې!

ژبه مې بنده سوه هيڅ مې ونه سوه کړای چې، ترخولې مې خبرې وباسم او ددې هرڅه پوښتنه وکړم!

فرښتې چې ډېرې په غُصه هم وې راته يې وويل : اې بد عمله بنده! ته نن زموږ په واک کې يې او موږ درڅخه د ټېر ژوند پوښتنه کوو!

- زه : سمه ده! راته ووياست.

- فرښتې : تا په دنيا کې ولې ګناوې کولې؟! په داسي حال کې چې ته الله ج خارلې!

- زه : ما ګناوې نه دي کړي!

- فرښتې : موږ تاته دروغ وايو؟! تاچې پيسې پيدا کړې ولې دي پر غلطه لار مصرف کړې؟ په داسي حال کې چې هغه د بل چا حق وې!

- زه : هغه ما پيدا کړې! بيا به نه کوم خير دی ومې بخښئ.

- فرښتې : بخښنه پر دنيا ډېره ګټه لري هلته يوازې کتاب دی دلته يې حساب غوښتل کېږي.

- زه : ؟؟؟؟؟؟؟

- فرښتې : ته د الله ج هغه بدبخته بنده يې چې،خپل په ژوند کې دي تل غلط فکر کړی او د پيسو شوق درڅخه ابدي نړۍ هم خرابه کړې ده!

ته به اوس دومره وزهېرېږې چې تا يې فکر هم نه وو کړی او په دې به پوی سې چې، د انسان ابدي نړۍ څومره سخته ده!

زما چې خوله بنده وه هيڅ مې نه سوای ورته ويلی په سپين کفن کې مې ددغې ببرې تماشه کول او خان مې د نړۍ تر ټولو بد انسان احساسوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مي وويل : کاش چي مي په ژوند کي يوځـه سم عمل کړی وای ترڅو په قبر کي مي نن سترګي نه وای تيتې او د دوزخ بد نوم تـه بـه نـه لوېدلی!

زه د همدې بد حالت په وخت کي راګير وم هيڅ مي هم نه سوای کولی!

چي مېرمني مي ږغ/غږ راباندي وکړ چي پورته سه د سهار لمونځ دي قضا کړ!!

کله چي را پورته سوم ومي کتل چي، هرڅـه يـو خـوب وو او هغـه خـوب چي زما شونډي يې هم له ډېري بېري پرې کـړي وې. شـکر ومـي وباسـی پـه منډه را ولاړ سوم اودس مي وکړ او ورپسې مي لمونځ وکړ.

رب ج تر پر سجُده پـرې وتـم او زاری مـي ورتـه شروع کـړې چـي پاکـه خدايه ته يو مهربانه ذات يې ته مي وبخښه زه بيا به هيڅکله هم ګنا او خطا ونه کړم، ما هرڅه خپل په سترګو وليدل!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د اسلام مبارک دين خـورا واضـح او څرګنـد ديـن دی چـي دروغ پکښـي ځای نه لري او بد کړه وړه يې له ځان څخه ليري کړي دي.د ګنا لار خطا ده او د خطا لار ښه راتلونکی نه لري هغه که يې هر انسان کوياوسنی نړی د انسان د ازمويني نړی ده چي انسان بايد پـه نومـوړې ازموينـه کـي بريـالی سي، کـه ناکامه سو مرګ به يې د پورتني شخص د خوب په څېر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زور مينه!

د ځوانۍ په خوند او رنګ مې تازه پښه ايښې وه.د پېغلو سره مې د چم ګاونډ پر چاپېريال خبرې کولې. د مينې په نوم مې څه نه پېژندل يوازې مې خپل د انجونو ملګرو څخه دغه لفظ ځيني وخت اورېدی.

په کلي کې مو قانون داسې وو چې څوک به د ځوانۍ خامې مرحلې ته داخل سوه که هلک وو ښځه به يې ورته کول ؛ که انجلۍ وای خاوند ته به يې ورکول!

زه دومره پوهه سوې وم چې، د کلي د خلکو شعور مو دومره ټيټ دی چې يوازې د انجونو ورکولو په نوم څه پېژني دې ته نه ګوري چې د انجلۍ او هلک خوښه ده که يا! دا بد رواج دومره ډېره وده کړې وه چې، ټول خلک يې قرباني کړي وه.

په کلي کې به چې ځيني وخت په کومه ښادۍ کې خپل د ملګرو سره مخ سوم بيا به مو د کلي پر دې ناوړه رواج خبرې کولې، څوک به چې يې پلار ناخوښه کوم هلک ته ورکړې وه بيا به مو د هغې سره د زړه راز کوی، هغې به هم خپل د زړه د غم غوټې زموږ مخ ته خلاصې کړې او فريادونه به يې کول!

دغه ناوړه رواج زما د ډېرو ملګرو ارمانونه د خاورو سره خاورې کړي وو، خوښ به يې يو ځای وو خو ورکړې به يې بل ځای وه.

د ډېرو نورو بې وسو انجونو شاهده به هم وم چې، پلار به يې خاوند ته ورکړې يا به هغوی خپل ژوند په ژړا تېر کړ او يا به يې د غمونو د نه توان له لاسه خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ داسې وه چې زموږ د ګاونډي يوه لور وه هغه يې داسې ځای ته ورکړه چې د هغې ناخوښه وه، انجلۍ خپل مور او پلار ته وويل : پلار او موري که مو زه دغه بد عمله کس ته ورکړم ځان وژنم!

پلار او مور يې د لور خبره جدي ونه ګڼل فکر يې وکړ چې انجلۍ ده، يو خبره يې د زړه له درده وکړه دومره د انديښنې خبره نه ده، ځکه چې دلته هرڅوک دا خبرې کوي! خو هغوی دومره نه پوهېدل څوک چې، له کومه درده خبره کوي هغه حتمن بله ناوړه پديده رامخته کوي.

څو ورځې تيرې سوې د انجلۍ واده شروع سو خلکو ويل : انجلۍ هسې-خپل د زړه درد پلار ته بيان کړی وو، هيڅ يې زړه درد نه وو کړی ځکه چې هيڅ يې هم ونه کړه چې خلک يې ووينې. په داسې حال کې چې انجلۍ ويلې وه که زه مو دغه کس ته ورکړم ځان به مړ کړم!

د واده ورځ پيل سوه دواړې غاړې کورنۍ راټولې سوې. د دواده مراسم هم خورا ګرم سوه د واده ګډونوال هم خورا په خوشالۍ کې ډوب وه.

يوه شېبه نه وه تېره سوې چې،د هغې خوني ځخه د ټوپنچې ږغ/غږ راغی چې ناوې پکښې وه!

د واده ښځو چغې کړې چې ناوې خپل ځان ووېشتی! موږ هم ور منډې کړې چې د پېښې حالت وګورو کله چې ورغلو ومو کتل چې د ناوې سپين شال په سرو وينو کې لت پت دی! ژړمخ يخ لاسونه لکه اوبه وېښته يې د فاني نړۍ پر خيرني ځمکې پراته وه!

له بنايسته سترګو يې د اوښکو غوټ، غوټ ځاځکې داسې بهېدلې فکر به دې کوی چې، د جنت ويالې دي.

د واده مسته فضا په داسې بدبختۍ او ګرده هوا واوښتل چې نه د نر او نه د ښځې نه د ماشوم او نه د مظلوم په سترګو کې اوښکې پاتې سې بلکې ټولو داسې ژړل چې ناوې دوی قتل کړې وي.

هغې ناتوانې ناوې داسې عالمونه وژړول چې ټول يې خپل د ضمير قاضي ته ملامت کړه.

د ټولو ګډونوالو زړه ته هغه خبره ولوېدل چې، ناوې خپل په ژوندوني خپل کورنۍ ته کړې وه چې زما دغه کس نه دی خوښ کوم تـه مې چـې

Scanned with CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـاسي ودوئ!

د واده د ګډونوالو حالت به نه درته وايـم څـکه چـي د هغـوی حـال ډېر دردونکی وو څکه چي، د انسانانو ترڅنګ اسمان او ځمکي هم ژړل.

د څو بدو شپېو وروسته د ناوي د سرې ډولۍ پر ځای يـې د جنـازې څـو لرګيو کي جسد وپېچی او د ابدي کور پر لور يې حرکت ورکړ.

دا د بېسيوادي او ناپوهي ټولني يو ښکاره بېلګه وه، چـي د يـوې ښايسـتې پېغلي ژوند يې په لوی لاس واخيست!

اوس هم زموږ ټولني کي دغه ناوړه رواج له منځه نـه دی تللـی خلـک بيا هم په هغـسي مړه غوړونو خپل لورګاني و خاوند ته ورکوي، دې تـه نـه ګـوري چي خوښه يې ده او که يا!

يوازي پيسو او د خلکو واسطو ته ګوري.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

واده کول داسي نوم دی چي بشري تسلسل پر همـدې ټکـي ولاړ دی کـه دغه نوم د ژوند له چوکاټ کي څخه وباسو مُمکن د ژونـد تـسلـسل او نـسل بـند سـي!

دا بيا بېله موضوع ده چي، څوک له دې سپېڅلي نـوم څخـه نـاوړه ګټـه پورته کوي. هغوی چي ناوړه ګټه ترې پورته کوي پورتنۍ کيسه يـې د عـبرت لپاره تر ټولو اغېزمنه لار ده.نر او ښـځه دواړه داسي مبـارک نومونـه دي چـي بشري نړۍ پرې ولاړه ده. مهمه داده کله چي دا دوه نومونه يـو ځـای کيـږي، بهتره او ښه داده چي د اسلام مبارک دين په رڼا کـي يـې د ژونـد مـزي وتـړل سي، چي دا تړون بيا هيڅکله هم نه پرې کيږي او نه څوک پرې خپه کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناچاپ اثار:

ړوند ګورکنی (ناول)

نړېدلي کور (ناول)

نړېدلي ګور (ناول)

ويشتلې مينه (ناول)

د کلي ملا (ناول)

وړيا زړه (شعري ټولګه)

شهباز خپرندويه ټولنه

برېښنا ليک: shahbazpublications@gmail.com

اړيکشمېرې: 0797920008 - 0776920008 - 0787868816

پته: بي بي حوا عالي لېسې ترخنګ، حاجي عظيم مارکېټ، حاجي زمان کوځه

Scanned with CamScanner

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library